
DAVID EDDINGS
KEHANETİN
OYUNCAĞI
BELGARİAD • BİRİNCİ KİTAP
Metis Edebiyat

Kehanetin Oyuncağı

Belgariad 1

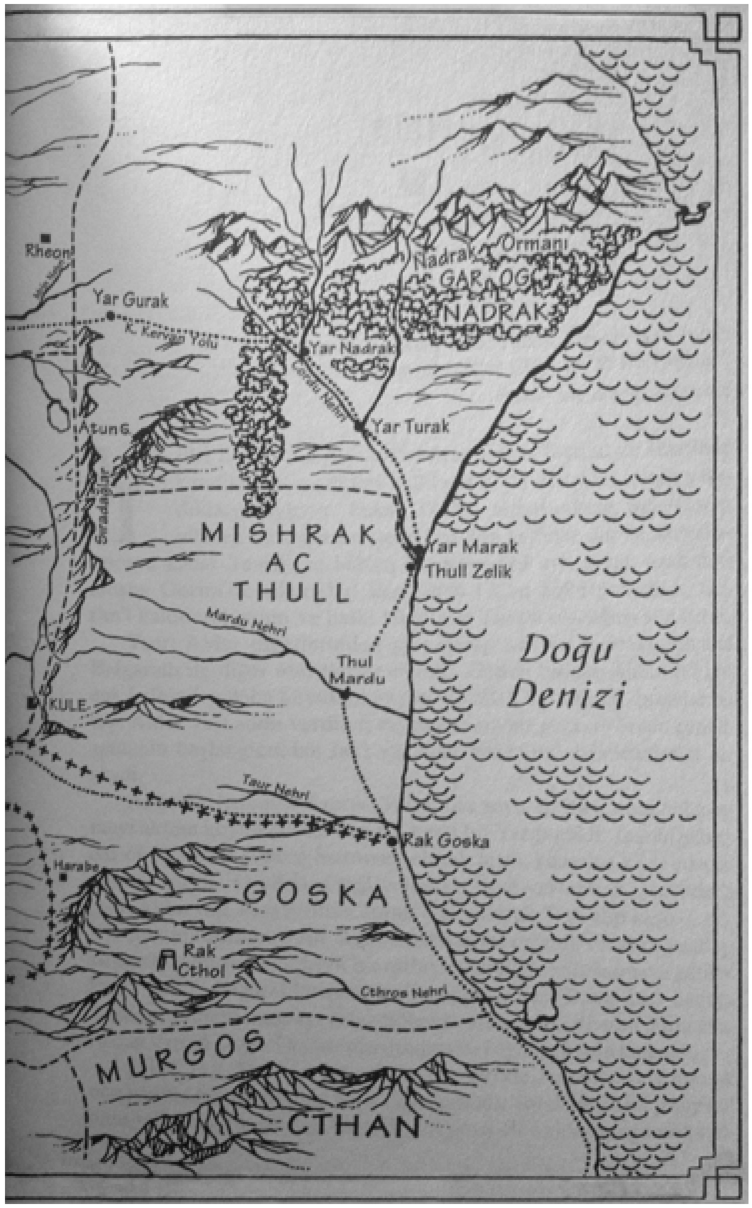
David Eddings

İngilizce aslından çeviren: Bülent Somay

Metis Yayınları

Rüzgârlar Denizi
Jarviksholm
ÇEREK
DRASNİYA
Val Alorn
Kotu
Boktor
Boğaz
Darine
Çerek Körfezi
Aldurford
Riva
RÜZGÂRLAR ADASI
Sendar
SENDARYA
Büyük Kuzey Yolu
ALGARYA
Muros
Camaar
AREND ORMANI
Prolgu
ARENDİYA
ULGOLAND
KALE
Büyük Batı Denizi
Vo Mimbre
VADİ
Tol Vordue
TOLNEDRA
G. Kervan Yolu
Tol Horb
Tol Honeth
Tol Borune
Tol Rane
Perili Orman
NYISSA
MARAGOR
Sthiss Tor
CTHOL
BATI VE ANGARAK KRALLIKLARI

Rheon
Yar Gurak
K. Kervan Yolu
Yar Nadrak
Nadrak Ormanı
GAR OG NADRAK
Yar Turak
Atun G.
MISHRAK AC THULL
Yar Marak
Thull Zelik
Mardu Nehri
Thul Mardu
Doğu Denizi
KULE
Taur Nehri
Rak Goska
Harabe
GOSKA
Rak Cthol
Cthros Nehri
MURGOS
CTHAN

Giriş

Tanrılar Savaşı'nın ve Büyücü Belgarath'ın işlerinin hikâyesidir.

Alorn Kitabı'ndan alınmıştır.

Dünya yeniyken, yedi Tanrı uyum içinde yaşıyorlardı ve tüm insan kavimleri tek bir halktılar. Tanrıların en genci olan Belar, Alornlar tarafından pek seviliyordu. Onların arasında yaşıyor, onları el üstünde tutuyordu; Alornlar da onun gözetimi altında serpilip çoğalıyorlardı. Diğer Tanrıların da etraflarına halklar toplanmıştı, her Tanrı kendi halkını gözetiyordu.

Ama Belar'ın en büyük kardeşi Aldur, hiçbir halkın tanrısı değildi, insanlardan ve Tanrılardan ayrı yaşıyordu; ama bir gün başıboş bir çocuk gelip buldu onu. Aldur bu çocuğu müridi olarak kabul etti ve adını Belgarath koydu. Belgarath İrade ve Söz'ün gücünü öğrendi ve büyücü oldu. Sonraki yıllarda başkaları da yalnız tanrıyı arayıp buldular. Onun dizleri dibinde toplaşıp bir kardeşlik oluşturdular ve zaman onlara dokunmadı.

Bir gün, Aldur bir çocuk kalbi büyüklüğünde, küre şeklinde bir taş aldı ve yaşayan bir ruh haline getirene kadar elinde evirip çevirdi. İnsanların Aldur Taşı dedikleri bu canlı mücevherin gücü çok büyüktü ve Aldur onunla mucizeler yarattı.

Tanrılar arasında en güzeli Torak'tı; onun halkına Angaraklar deniyordu. Ona Efendilerin Efendisi diyerek kurbanlar adıyorlardı ve Torak sunaklarda yanan kurbanların kokusunu ve övgü sözlerini hoş karşılıyordu. Ancak Aldur Taşı'nın varlığını öğrendiği günden sonra Torak huzur nedir bilmedi.

En sonunda, ikiyüzlü bir tavırla Aldur'un yanına gitti, "Biraderim," dedi. "refakatimizden ve muhabbetimizden kendini hariç tutman münasip değil.

Aklını başından alıp seni baştan çıkaran bu mücevheri terk et, aramıza dön."

Aldur kardeşinin ruhuna baktı ve onu azarladı: "Niçin efendilik ve hâkimiyet peşinde koşuyorsun Torak? Angarak sana kâfi gelmiyor mu? Sakın kibirle Taşa sahip çıkmak istemeyesin, yoksa ölümün onun elinden olur."

Torak Aldur'un sözleri karşısında o kadar utandı ki doğrulup kardeşine vurdu. Sonra mücevheri alarak kaçtı.

Diğer Tanrılar Torak'ın mücevheri geri vermesini istediler, ama o kabul etmedi. O zaman insan kavimleri ayaklanıp Angarak ordularının karşısına dikildi ve onlarla savaşa tutuştu. Tanrıların ve insanların savaşları tüm ülkeleri sardı, ta ki Torak Korim Yükseltilerinin yakınında Taşı kaldırıp onun iradesini kendisininkine katarak yeryüzünü ikiye ayırmasını isteyene kadar. Dağlar yerle bir oldu ve denizler taştı. Ama Belar ve Aldur iradelerini birleştirip taşan denize sınır koydular. Ancak insan kavimleri birbirinden ayrıldı; Tanrılar da öyle.

Torak yaşayan Taşı yeryüzüne karşı kaldırdığında, Taş uyanıp kutsal bir alevle parlamaya başlamıştı. Torak'ın yüzü bu mavi ateşle yandı. Acıyla dağları devirdi, ıstırapla yeryüzünü ortadan çatlattı, azabıyla denizleri kabarttı. Sol eli alev aldı ve kül oldu, yüzünün sol yanı mum gibi eridi, sol gözü yuvasının içinde kaynayıp yok oldu. Dehşetli bir çığlık atarak ateşini söndürmek için kendini denize attı, ama ıstırabının sonu yoktu.

Torak sudan çıktığında sağ yanı hâlâ güzeldi, ama sol yanı Taşın ateşiyle yanıp korkunç yaralar içinde kalmıştı. Sonsuz bir acıyla halkını doğuya götürdü; Mallorya yaylalarında dev bir şehir kurup adına Cthol Mishrak, Gece Şehri dediler; çünkü Torak yanık yüzünü karanlıkta saklamak istiyordu. Angaraklar tanrıları için demir bir kule inşa edip, Taşı demir bir kutu içinde kulenin en tepesine yerleştirdiler. Bazen Torak kutunun başında durur, sonra Taşa duyduğu arzu onu tamamen yok etmesin diye, ağlayarak kaçardı.

Angarak ülkelerinde asırlar geçip gitti ve Angaraklar yaralı tanrılarına Kal Torak, yani hem Kral hem Tanrı dediler.

Belar Alornları kuzeye götürmüştü. Tüm insan kavimleri içinde en dayanıklı ve savaşkan olan onlardı; Belar yüreklerine Angaraklara karşı ebedi bir kin yerleştirdi. Korkunç kılıçları ve baltalarıyla tüm kuzeyi, hatta hiç çözülmeyen buz topraklarını bile araştırdılar, kadim düşmanlarına ulaşacak bir yol aradılar.

Bir gün geldi, Atomların en büyük kralı Ayıcüsseli Çerek, Aldur Vadisine varıp Büyücü Belgarath'ı buldu. "Kuzeye giden yol açıldı," dedi. "Alametler ve kehanetler uygun. Gece Şehri'ne giden yolu bulup Taşı Tekgöz'den geri almamızın vakti geldi."

Belgarath'ın karısı Poledra hamileydi ve Belgarath onu terk etmek istemiyordu. Ama Çerek ısrar etti. Bir gece kaçıp Çerek'in oğulları Boğaense Dras, Hızlıayak Algar ve Demirpençe Riva ile buluştular.

Kuzey topraklarına acımasız kış gelmişti ve kırlar yıldızların altında don ve çelik grisi buzlarla parlıyordu. Yollarını bulmak için Belgarath bir büyü yaptı ve büyük bir kurt şeklini aldı. Sessiz adımlarla, ağaçların keskin soğuktan çatırdayıp parçalandığı kar kaplı ormanlara daldı. Don, kurdun boynunu ve omuzlarını gümüşe kesti ve o günden sonra Belgarath'ın saçı ve sakalı gümüş rengi kaldı.

Kar ve sislerin arasından Mallorya'ya geçtiler ve nihayet Cthol Mishrak'a vardılar. Şehre giren gizli bir yol bulan Belgarath, onları demir kulenin dibine götürdü. Sessizce yirmi asırdır insan ayağı değmemiş paslı demir merdivenleri tırmandılar. Yaralı yüzü çelik bir maskeyle gizlenmiş Torak'ın acılar içinde uyuduğu odaya korkuyla girdiler. Boğucu karanlıkta, uyuyan tanrının yanından gizlice geçtiler ve sonunda yaşayan Taşın saklandığı demir kutunun bulunduğu odaya vardılar.

Çerek Belgarath'a Taşı almasını söyledi, ama Belgarath reddetti. "Ona elimi süremem, yoksa beni mahveder," dedi. "Bir zamanlar insanların veya Tanrıların dokunuşunu kabul ederdi, ama Torak onu anasına zarar vermek üzere kaldıralı beri iradesi katılaştı. Şimdi ona ancak hiçbir kötü niyeti olmayan, gönlünde hiçbir iktidar ya da mülkiyet hırsı bulunmayacak, hayatını tehlikeye atabilecek kadar temiz biri dokunabilir."

"Hangi insanın ruhunun derinliklerinde hiçbir kötü niyet yoktur ki?" diye sordu Çerek. Ama Demirpençe Riva kutuyu açtı ve Taşı eline aldı. Taşın ateşi elinde parladı ama onu yakmadı.

"İşte böyle Çerek," dedi Belgarath. "En küçük oğlun temizmiş. Bu onun ve onun ardından Taşı taşıyacak olanların kaderi." Ve Belgarath, Riva'nın sırtına yüklediği ağırlığı bilerek içini çekti.

"Öyleyse bu kader onun sırtında olduğu sürece," dedi Çerek, "kardeşleri ve ben de ona destek olacağız."

Riva Taşın ışığını peleriniyle örttü ve tuniğinin içine soktu. Yeniden yaralı tanrının odasından geçtiler, paslı merdiveni inip gizli geçitten geçerek şehrin kapısına vardılar, oradan da çorak bozkırlara çıktılar.

Bir süre sonra Torak uyandı ve âdeti olduğu üzere, Taşın odasına gitti. Ama kutu açık duruyordu ve Taş yoktu. Kal Torak'ın gazabı korkunç oldu. Koca kılıcını alarak demir kuleden çıktı; kuleye kılıcıyla bir kere vurdu ve kule çöktü. Angaraklara gökgürültüsü gibi bir sesle dedi ki: "Tembel ve aylak oldunuz ve hırsızın birinin, uğruna en müthiş bedeli ödediğim şeyi çalmasına izin verdiniz; bu yüzden şehrinizi yıkacağım ve yanan taş, Cthrag Yaska, bana geri verilene kadar yeryüzünde avare gezeceksiniz."

Sonra Gece Şehri'ni harabeye çevirdi ve Angarakları vahşi topraklara sürdü; Cthol Mishrak artık yoktu.

Üç fersah ötede Belgarath şehirden gelen çığlıkları duydu ve Torak'ın uyandığını anladı. "Şimdi peşimize takılacak," dedi; "bizi ancak Taşın gücü kurtarabilir. Demirpençe, ordular bizi yakaladığında taşı kaldır ki onu görsünler."

Torak başlarında, Angarak orduları onlara yetişti, ama Riva yaralı Tanrı ve orduları onu görsün diye Taşı kaldırdı. Taş düşmanını tanıdı. Nefreti yeniden alevlendi ve gazabıyla gökler aydınlandı. Torak çığlıklar atarak geri döndü; Angarak ordusunun ön safları ateşte eridi, sağ kalanlarsa kaçtılar.

Böylece Belgarath ve yol arkadaşları Mallorya'dan kaçtılar ve kuzey bataklıklarından geçerek Taşı yeniden Batı Krallıklarına getirdiler.

Bütün olup bitenleri bilen Tanrılar toplandılar ve Aldur dedi ki: "Eğer kardeşimiz Torakla yeniden savaşa tutuşursak, kavgamız dünyayı yok edecek. O yüzden dünyadan elimizi eteğimizi çekmeliyiz ki kardeşimiz bizi bulamasın. Artık halkımıza yol göstermek ve korumak için vücudumuzla değil ruhumuzla burada olmalıyız. Dünyanın selameti için böyle olması gerekiyor. Çünkü savaşı başlattığımız gün dünya yok olur."

Tanrılar dünyayı terk etmek zorunda kaldıkları için yas tuttular. Ama Arendlerin Boğa Tanrısı Chaldan, "Peki, bizim yokluğumuzda Torak dünyaya hâkim olmayacak mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Aldur. "Taş, Demirpençe Riva'nın soyunun elinde kaldıkça, Torak hâkim olamaz."

Böylece Tanrılar dünyayı terk ettiler ve geride sadece Torak kaldı. Ancak Taşın Riva'nın elinde olmasının kendi hâkimiyetine engel olduğunu bilmek ruhunu muazzep ediyordu.

Derken Belgarath, Çerek ve oğullarına dedi ki: "Şimdi Taşı korumak ve Torak'a karşı hazırlanmak için ayrılmalıyız. Her birimiz hazırlanmak için anlattığım şekilde ayrı bir yola gitmeliyiz."

"Dediğin olacak Belgarath," dedi Ayıcüsseli Çerek. "Bugünden itibaren artık Alorya yok, ama tek bir Alorn bile sağ kaldıkça, Torak'ın hâkimiyetini tanımayacağız."

Belgarath başını kaldırdı. "Dinle Tekgöz Torak," diye haykırdı. "Yaşayan Taş emin bir yerde ve o varken sen hâkim olamayacaksın. Ola ki bir gün karşımıza çıkarsan, seninle harbe tutuşacağım. Her gün gözüm üzerinde olacak ve ta kıyamete kadar hâkimiyetine mani olacağım."

Mallorya'nın çorak bozkırlarında Kal Torak, Belgarath'ın sesini duydu ve öfkeyle tepindi, çünkü yaşayan Taşın artık erişemeyeceği bir yerde olduğunu anlamıştı.

Sonra Çerek oğullarını kucakladı ve bir daha görüşmemek üzere onlardan ayrıldı. Dras kuzeye gitti ve Mrin nehrinin kıyılarına yerleşti. Boktor'da bir şehir kurdu ve ülkesinin adına Drasniya dedi. O ve çocukları kuzey

bataklıklarını kolladılar ve düşmanın geçmesine izin vermediler. Algar halkıyla birlikte güneye indi ve Aldur nehrinin suladığı ovalarda atlar buldu. Atları ehlileştirip sürmesini öğrendiler ve insanın tarihinde ilk kez atlı savaşçılar ortaya çıktı. Ülkelerine Algarya dediler ve sürülerini güderek göçebe hayatı yaşamaya başladılar. Çerek yalnız başına ve oğullarından ayrılmanın üzüntüsüyle Val Alorn'a döndü. Uzun savaş gemileri yaparak denizlerde kol gezdi ve düşmanları denizlerine sokmadı.

Taşın koruyucusu ise en uzun yolculuğa çıktı. Riva, halkını alarak Sendarya'nın batı kıyısına gitti. Orada gemiler inşa etti ve halkıyla birlikte Rüzgârlar Adası'na geçtiler. Buraya varınca gemilerini yaktılar, bir kale ve kalenin etrafında duvarlarla çevrili bir şehir yaptılar. Şehre Riva, kaleye de Riva Kralının Şatosu dediler. Sonra Alornların Tanrısı Belar, gökten iki demir yıldız düşürdü ve Riva bu yıldızları alıp birinden bir kılıç ağzı, diğerinden ise bir kabza yaptı, Taşı da kabzanın başına yerleştirdi. Kılıç o kadar büyüktü ki Riva'dan başka kimse kaldıramıyordu. Mallorya'nın çorak bozkırlarında Kal Torak, kılıcın dövülüşünü ruhunda hissetti ve ilk kez korkuyu tattı.

Kılıç, Riva'nın tahtının arkasındaki kara taş duvara, Taş üste gelecek şekilde asıldı; kılıç taş duvarla öylesine kaynaşmıştı ki, Riva'dan başka kimse onu yerinden alamazdı. Riva tahtında oturduğunda taş soğuk bir ateşle yanıyordu. Kılıcı duvardan alıp kaldırdığında ise soğuk ateşten bir dile dönüşüyordu.

En büyük mucize ise Riva'nın varisinin belirlenmesindeydi. Her kuşakta, Riva soyundan bir çocuk avucunda Taşın izini taşıyordu. Bu izle doğan çocuk taht odasına götürülüyor ve eli, Taş onu tanısın diye üzerine konuluyordu. Her çocuğun dokunuşunda Taşın parlaklığı artıyor, yaşayan Taşla Riva soyu arasındaki bağ her kaynaşmada biraz daha güçleniyordu.

Belgarath yoldaşlarından ayrılınca Aldur Vadisine döndü. Ancak oraya vardığında karısı Poledra'nın ikiz kız çocukları doğurduktan sonra öldüğünü öğrendi. Acı içinde, daha büyük olan kıza Polgara adını verdi. Polgara'nın saçları kuzgun kanadı kadar karaydı. Belgarath büyücü usulünce elini kızının başına koydu ve elinin değdiği yerdeki bir bukle saç buz beyazına döndü. O zaman Belgarath'ı bir düşüncedir aldı, çünkü beyaz bukle büyücülerin işaretiydi ve Polgara bu işareti taşıyan ilk kız çocuğuydu.

İkinci kızı beyaz tenli ve altın rengi saçlıydı ve büyücü işaretini taşımıyordu. Ona Beldaran adını verdi ve kara saçlı kızı Polgara'yla Belgarath Beldaran'ı her şeyden çok sevdiler ve onun sevgisi için birbirleriyle yarıştılar.

Polgara ve Beldaran on altı yaşlarına geldiklerinde Aldur'un Ruhu Belgarath'a rüyasında göründü ve "Sevgili müridim," dedi; "senin soyunla Taşın koruyucusunun soyunu birleştireceğim. O yüzden hangi kızının Riva Kralının karısı ve soyunun anası olacağını seç, çünkü dünyanın Torak'ın kara gücünü hükümsüz kılacak olan umudu o soydadır."

Ruhunun derin sessizliğinde Belgarath Polgara'yı seçmek istedi. Ama Riva Kralının omuzlarındaki büyük yükü düşündü ve onun yerine Beldaran'ı yolladı ve ardından ağladı. Polgara da uzun uzun ve acıyla ağladı kardeşinin ardından, çünkü onun bu yüzden yaşlanıp öleceğini biliyordu. Ama zamanla baba kız birbirlerini teselli ettiler ve yavaş yavaş birbirlerini tanır oldular.

Torak'ı gözlemek için güçlerini birleştirdiler. Bazıları der ki, hâlâ yaşarlarmış ve sayısız asır boyunca nöbetlerini sürdürürlermiş.

Birinci Kısım

Sendarya

Birinci Bölüm

Arion'un ilk hatırladığı şey, Faldor'un çiftliğinin mutfağıydı. Hayatının geri kalan kısmında mutfaklara hep özel, sıcak bir ilgi duymuştur; mutfaklara ve bir araya geldiklerinde sevgi, yiyecek, huzur, güvenlik ve hepsinden önemlisi, ev denen şey hakkında curcunalı bir ciddiyet hissi yaratan ses ve kokulara. Hayatta ne kadar yükselirse yükselsin, bütün anılarının o mutfakta başladığını hiç unutmadı.

Faldor'un çiftliğindeki mutfak, fırınlar, kazanlar ve kemerli, mağara gibi ocakların üzerinde dönüp duran dev şişlerle dolu, büyük, alçak kirişli bir odaydı. Uzun, ağır masaların üzerinde ekmekler yoğurulur, tavuklar yolunur, havuçlar ve kerevizler uzun, kıvrık bıçakların seri, salınan darbeleriyle doğranırdı. Garion çok küçükken o masaların altında oynardı; çok kısa zamanda parmaklarını masaların etrafında çalışan mutfak görevlilerinin ayakları altına sokmaması gerektiğini öğrenmişti. Bazı akşamüstleri yorulduğunda bir köşeye uzanır, yüzlerce tencereden ve beyaz badanalı duvarlardaki çivilere asılı bıçaklardan, uzun saplı kaşıklardan yansıyan parlak ateşlerden birini seyre dalar, huşu içinde, eksiksiz bir huzur ve çevresindeki dünyayla uyum hissiyle uyuyakalırdı.

Mutfağın ve mutfakta olup biten her şeyin merkezi Pol Teyze'ydi. Nasıl beceriyorsa, aynı anda her yerde birden olmayı başarırdı. Fırın tepsisindeki kazı yağlayan, kabaran bir somuna şeklini veren ya da fırından yeni çıkmış bir jambonu süsleyen son dokunuş hep onun elinden çıkardı. Mutfakta çalışan bir sürü insan olmasına rağmen, ekmek olsun, haşlama olsun, çorba olsun, fırınlanmış et olsun, sebze olsun, hiçbir şey Pol Teyzenin eli en az bir kere değmeden mutfağı terk etmezdi. Her yemeğin tam nasıl olması gerektiğini kokusundan, tadından ya da daha yüksek bir içgörüyle anlar ve bir tutam, bir nebze katarak, toprak baharat kaplarını şöyle bir silkeleyerek kıvamını tuttururdu. Sanki bir tür büyü vardı onda; sıradan insanların ötesinde bir bilgi ve güç. Ama en meşgul olduğu zamanlarda bile, Garion'un nerede olduğunu tamı tamına bilirdi. Tam bir kek kabartırken, özel bir pastayı süslerken ya da doldurulmuş tavuğu kapatırken, hiç o tarafa

bakmadan ayağını uzatıp Garion'u ayak altından güvenli bir yere çekiverirdi.

Garion biraz büyüdüğünde bunu bir oyun haline getirdi. Pol Teyze'nin kendisini fark edemeyecek kadar meşgul olduğu bir anı kollar, sonra gülerek, küçük, güçlü bacaklarıyla kapıya doğru koşmaya başlardı. Ama Pol Teyze onu her seferinde yakalardı. Garion da gülerek boynuna sarılıp onu öper, sonra da bir köşeye çekilip yeniden kaçmak için fırsat kollardı.

O yıllarda Pol Teyzesinin dünyadaki en önemli ve en güzel kadın olduğuna inanmıştı. Bir kere çevresindeki bütün kadınlardan daha uzun boyluydu, neredeyse bir erkek kadar, ayrıca yüzü de hep ciddiydi, neredeyse asık yüzlü denecek kadar; Garionla birlikte olduğu zamanlar hariç tabii. Saçları uzun ve çok koyu renkliydi, neredeyse siyah; alnının sol tarafındaki kar beyazı bir perçem hariç. Gece, onu mutfağın üzerindeki odalarında, kendisininkinin hemen yanındaki yatağına yatırıp sıkıca örttüğünde, uzanıp o perçeme dokunurdu, Pol Teyze de gülümseyip yumuşacık eliyle yüzünü okşardı. O zaman Pol Teyzenin orada, ona mukayyet olduğunu bilmenin huzuruyla uykuya dalardı.

Faldor'un çiftliği, batısında Rüzgârlar Denizi, doğusunda ise Çerek Körfezi bulunan sisli bir krallık olan Sendarya'nın neredeyse tam ortasındaydı. O mekânın ve zamanın tüm çiftlik evleri gibi, Faldor'un çiftliği de bir-iki evden değil, sağlam bir kapısı olan merkezi bir alanın çevresine toplanmış kulübeler, ahırlar, kümesler ve güvercinliklerden oluşan sağlam bir binalar kümesiydi. Binaların ikinci katları boyunca, duvarların ötesindeki topraklan eken ve süren işçilerin yaşadığı irili ufaklı odalar diziliydi. Faldor'un kendi dairesi, işçilerinin günde üç kez, hasat zamanları ise bazen dört kez toplanıp Pol Teyzenin mutfağının ihsanlarıyla şölen yaptıkları merkezi yemek salonunun üzerindeki kare şeklindeki kuledeydi.

Kısacası, çok mutlu ve uyumlu bir yerdi burası. Çiftçi Faldor iyi bir efendiydi. Uzun burunlu, daha da uzun çeneli, uzun boylu ciddi bir adamdı. Pek az gülmesine, hatta pek az gülümsemesine rağmen, yanında çalışanlara iyi davranır, onları terlerinin son damlasına kadar çalıştırmaktan ziyade, sağlık ve refah içinde yaşatmakla daha fazla ilgilenir gibi görünürdü, işletmesindeki altmış küsur insan için bir efendiden çok bir baba gibiydi.

Yemeğini onlarla birlikte yerdi; seyrek görülen bir durumdu bu, çünkü bölgedeki çoğu çiftçi kendilerini işçilerinden ayrı tutmayı tercih ederdi. Yemek salonunun ortasındaki masanın başındaki varlığı, bazen gürültücülük yapmaya eğilimli gençler üzerinde sakinleştirici bir etki yapardı. Çiftçi Faldor dindar bir adamdı ve her yemekten önce mutlaka Tanrılara kendilerini kutsamaları için sade bir dua ederdi. Çiftliğinin halkı onun bu huyunu bildiği için yemeklerden önce yemek salonuna kibarca girer, Pol Teyze'nin ve yardımcılarının önlerine koyduğu tabaklara saldırmadan önce dindarca bir saygıyla duanın bitmesini beklerlerdi.

Faldor'un iyi kalbi ve Pol Teyzenin becerikli parmakları sayesinde çiftlik, yirmi fersahlık bir bölge içinde çalışması ve yaşaması en iyi yer olarak nam salmıştı. Yakındaki Yukarı Gralt köyünün meyhanesinde akşamlar, Faldor'un çiftliğinde sunulan neredeyse mucizevi yemeklerin tasviriyle geçerdi. Başka çiftliklerde çalışan kısmetsizler, birkaç kupa bira içtikten sonra, Pol Teyzenin fırınlanmış kazının tarifini duyduklarında açık açık ağlarlardı; Faldor'un çiftliğinin ünü tüm bölgeyi sarmıştı kısacası.

Çiftlikte Alkor'dan sonra en önemli kişi, demirci Dernek'ti. Garion büyüyüp de Pol Teyzenin göz menzilinden dışarı çıkmasına izin verilince, hemen demirci işliğinin yolunu keşfetti. Derik'in ocağından çıkan kıpkızıl parlayan demir, onu büyülüyordu. Turnike kahverengi saçlı, sıradan görünüşlü bir adamdı; fazla bir özelliği olmayan yüzü, ocağının sıcaklığından pespembeydi. Ne uzun ne kısa, ne zayıf ne de şişmandı, izan sahibi ve sessizdi; birçok meslektaşı gibi de son derece kuvvetliydi. Kaba deriden bir yelek ve deri bir önlük giyerdi. Bunların ikisi de ocağından uçuşan kıvılcımlar yüzünden yanık izleriyle doluydu. Sendarya'nın o bölgesinde âdet olduğu üzere dar bir pantolonu ve yumuşak deri çizmeleri vardı. Başlangıçta Derik'in Gordion'a söylediği tek şey, ellerini ocaktan ve kızgın demirden uzak tutması gerektiğiydi. Ancak zamanla arkadaş oldular ve Durnik daha sık konuşmaya başladı.

"Başladığın işi mutlaka bitir," derdi. "Kızgınken bir yana bırakıp sonra gereğinden fazla yeniden ısıtmak, demire iyi gelmez."

"Neden?" diye sorardı Garion.

"Öyledir işte," diye omuzlarını silkerdi Durnik.

Bir araba dingilinin metal kısmını onarmayı bitirip son birkaç eğe darbesiyle düzeltirken, "Daima elinden gelenin en iyisini yap," demişti.

"Ama o parça altta kalıyor," demişti Garion. "Kimse görmeyecek ki."

Durnik metali düzeltmeye devam ederek, "Ama ben onun orada olduğunu biliyorum ya," demişti. "Eğer elimden gelenin en iyisini yapmamışsam, o arabayı her gördüğümde utanırım; bu arabayı da her gün göreceğim."

Böyle devam etti dostlukları. Durnik hiçbir özel gayret göstermeden, küçük çocuğu çalışkanlık, tutumluluk, izan, kibarlık ve iş bilirlik gibi, Sendar toplumunun belkemiğini oluşturan erdemlerle eğitiyordu.

Önceleri, Pol Teyze demirci dükkanındaki bariz tehlikeleri düşünerek, Garion'un buranın cazibesine kapılmasından kaygılanmıştı; ancak bir süre mutfak kapısından onları seyrettikten sonra, Durnik'in Garion'un güvenliği konusunda kendisi kadar hassas olduğunu gördü ve endişesi azaldı.

"Eğer oğlan seni rahatsız ederse Durnik Efendi," dedi büyük bir bakır kazanı demirciye tamire getirdiği bir gün, "kovalamakta tereddüt etme. Ya da bana söyle, ben onu mutfak civarında tutarım."

"Bir zararı yok Pol Hanım," dedi Durnik gülümseyerek. "Akıllı çocuk Garion, ayak altında dolaşmamayı biliyor."

"Ne kadar iyi huylusun dostum Durnik," dedi Pol Teyze. "Oğlanın soruları bitmek bilmez. Birine cevap ver, bir düzine yeni soru bulur."

"Oğlanlar öyledir," dedi Durnik, kazanın dibindeki deliğin çevresine yerleştirdiği kil halkanın içine dikkatle kaynar metal dökerken. "Çocukken ben de çok soru sorardım. Babam ve beni eğiten demirci ihtiyar Bari, bana cevap verecek kadar sabırlıydılar. Aynı sabrı ben de Garion'a göstermezsem, onlara borcumu ödememiş olurum."

Garion yakında oturmuş, nefesini tutarak konuşmayı izliyordu. Taraflardan birinin edeceği tek bir yanlış sözün demirciye bir daha girmesinin anında yasaklanmasına yol açacağını biliyordu. Pol Teyze tamir

olmuş kazanıyla bahçenin sıkıştırılmış toprak zemini üzerinden yürüyerek mutfağa dönerken, Garion Durnik'in ona bakışını gördü ve zihninde bir fikir belirdi. Basit bir fikirdi, ama harika yanı, herkes için faydalı bir yanı olmasıydı.

O gece, Pol Teyze kulaklarını sert bir bezle silerken acıyla, "Pol Teyze, "dedi.

"Evet?" Pol Teyzenin dikkati bu kez boynuna çevrilmişti.

"Neden Durnikle evlenmiyorsun?"

Pol silmeyi bıraktı aniden: "Ne?"

"Bence çok iyi bir fikir."

"Yaa, öyle mi?"

Sesinde öfke belirtileri vardı ve Garion tehlikeli bir zeminde olduğunu anladı. "O da senden hoşlanıyor," dedi kendini savunarak.

"Eh, artık herhalde bu konuyu onunla da konuşmuşsundur?"

"Hayır," dedi Garion, "önce seninle konuşmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Bak, bu iyi fikirmiş işte."

"Ama istersen yarın sabah onunla konuşabilirim."

Bir kulağı sertçe yakalanarak kafası çevrildi. Garion kulaklarının Pol Teyze için fazla elverişli olduğunu düşünmeden edemedi.

"Sakın bu saçmalıktan Durnik'e ya da bir başkasına tek kelime bile edeyim deme," dedi Pol, kara gözlerinde Garion'un daha önce hiç görmediği bir ateşle.

"Öylesine bir düşünceydi işte."

"Kötü bir düşünce. Bundan sonra düşünmeyi büyüklere bırak."

Kulağını hâlâ tutuyordu. Aceleyle, "Nasıl istersen," dedi Garion.

O gece sakin karanlıkta yataklarına uzanmışken soruna başka bir açıdan yaklaşmayı denedi.

"Pol Teyze?"

"Evet?"

"Durnikle evlenmek istemediğine göre, kiminle evlenmek istiyorsun?"

"Garion," dedi Pol. "Evet?"

"Çeneni kapa ve uyu."

İncinmiş bir sesle, "Bilmek hakkımdır diye düşünmüştüm," dedi Garion.

"Garion!"

"Tamam, uyuyorum, ama haksızlık ediyorsun bence."

Pol derin bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi. "Evlenmeyi düşünmüyorum. Evlenmeyi hiç düşünmedim, ileride de düşüneceğimi hiç sanmıyorum; bunlarla uğraşamayacak kadar önemli işlerim var."

"Üzülme Pol Teyze," dedi Garion, onu rahatlatmaya çalışarak. "Büyüyünce ben evlenirim seninle."

Bunun üzerine Pol güldü, derin, dolu dolu bir kahkahayla, sonra karanlıkta uzanarak onun yüzünü okşadı. "Hayır, Garion'cuğum," dedi. "Senin evleneceğin başka bir kadın var."

"Kim?" diye sordu çocuk.

"Zamanı gelince görürsün," dedi kadın esrarengiz bir tavırla. "Şimdi uyu bakalım."

"Pol Teyze?"

"Evet?"

"Annem nerede?" Ne zamandır sormaya niyetlendiği bir soruydu bu.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Pol Teyze içini çekti. "Öldü," dedi sessizce.

Garion ansızın bir üzüntü dalgasının içini kapladığını hissetti, dayanılmaz bir acıydı bu. Ağlamaya başladı.

Bunun üzerinde Pol Teyze yatağının başucunda beliriverdi. Yere diz çöküp onu kucakladı. Sonunda, çok uzun bir süre sonra, Pol Teyze onu kendi yatağına götürdükten ve üzüntüsü vaktini doldurup geçene kadar kollarında tuttuktan sonra, Garion kırık bir sesle sordu: "Nasıl biriydi? Annem yani?"

"Şarışındı," dedi Pol Teyze. "Çok genç ve çok güzeldi. Sesi çok tatlıydı ve çok mutlu bir kadındı."

"Beni seviyor muydu?"

"Hayal edebileceğinden de çok."

Sonra Garion yeniden ağladı, ama bu kez ağlaması daha sakindi, acıdan değil de kederden ağlıyor gibiydi.

Pol Teyze uyuyakalana kadar sıkı sıkı tuttu onu kollarında.

Altmış kişilik bir topluluk olduğu için, haliyle Faldor'un çiftliğinde başka çocuklar da vardı. Çiftlikteki daha büyük çocukların hepsi çalışıyordu, ama aşağı yukarı Garion'un yaşlarında üç çocuk daha vardı. Bu üçü onun oyun arkadaşı ve dostu oldular.

En büyük çocuğun adı Rundorig'di. Garion'dan bir-iki yaş daha büyük, biraz daha uzun boyluydu. En büyükleri olduğu için önderlerinin de o olması beklenirdi, ama Rundorig bir Arend olduğu için anlayışı azıcık kıttı, bu yüzden de daha küçük çocukların önderliğini neşeyle kabul ediyordu.

Sendarya krallığı, diğer krallıkların aksine çeşitli ırklardan insanların bir arada bulunduğu bir yerdi. Çerekler, Algarlar, Drasniyalılar, Arendler, hatta önemli miktarda Tolnedralı kaynaşarak Sendar ülkesinin çekirdeğini oluşturmuşlardı. Arendler çok cesurdular tabii ki, ama aynı zamanda da kalın kafalılıkları meşhurdu.

Garion'un ikinci arkadaşının adı Doroon'du; küçük, eline çabuk bir çocuk olan Doroon'un soyu o kadar karışıktı ki ona ancak Sendar denilebilirdi. Doroon'un en önemli özelliği sürekli koşuşturma halinde olmasıydı; eğer koşabilecek durumdaysa asla yürümezdi. Ayakları gibi kafası ve dili de aceleden sürekli tökezlenirdi. Durmadan ve çok hızla konuşurdu ve hep heyecanlıydı.

Bu dörtlünün tartışmasız önderi, Zubrette adlı kızdı. Altın rengi saçları olan bu baştan çıkarma uzmanı, oynayacakları oyunları icat eder, onlara hikâyeler anlatır ve Faldor'un meyve bahçelerinden kendisine elma ve erik çalmaları için oğlanları kışkırtırdı. Küçük bir kraliçe gibi yönetirdi hepsini, oğlanları birbirlerine karşı kışkırtır, kavgalar çıkarırdı. Kalpsiz bir kızdı ve oğlanların üçü de zaman zaman ondan nefret etmelerine rağmen, en küçük kaprisine bile kölece boyun eğerlerdi.

Kışları, çiftliğin yakınındaki karlı tepeden aşağı geniş tahtaların üzerinde kayarlar ve akşamın mor gölgeleri kar üzerinde uzanmaya başlarken, ıslak ve karla kaplı bir halde, çatlak eller ve parlayan yanaklarla eve dönerlerdi. Ya da demirci Durnik buz kalınlığının güvenli olduğunu ilan ettikten sonra, çiftlik binalarının hemen doğusunda, Yukarı Gralt yolu üzerindeki bir vadide buz gibi parıldayan donmuş gölcükte dur durak bilmeden kayarlardı. Hava çok soğuk olduğunda ya da bahara doğru, yağmurlar ve ılık rüzgârlar kan cıvıldaştırıp gölcükte kaymayı güvensiz hale getirdiği zaman, samanlıkta toplanır ve balkondan zemindeki yumuşak samanların üstüne atlarlar, saçlarını saman çöpleriyle, burunlarını da yazın kokusunu taşıyan tozlarla doldururlardı.

Baharda gölcüğün sazlık kıyılarında kurbağa yavruları yakalar, ağaçlara tırmanıp kuşların yüksek dallarda çerçöpten kurduğu yuvalardaki mavi yumurtaları hayranlıkla seyrederlerdi.

Güzel bir bahar sabahı, Zubrette onları ağacın daha yüksek dallarına tırmanmaları için kışkırttığında, düşüp kolunu kıran Doroon oldu tabiatiyle. Rundorig ağzı açık, çaresiz bir halde yaralı arkadaşına bakakaldığı için ve Zubrette de daha Doroon yere değmeden toz olduğu için, bazı gerekli kararlan verme işi de Garion'a kaldı. Kum rengi saçlarının çerçevelediği genç yüzünde ciddi bir ifadeyle durumu bir-iki saniye boyunca temkinli bir biçimde değerlendirdi. Kolun kırılmış olduğu belliydi; rengi uçmuş ve dehşete kapılmış olan Doroon ise, ağlamamak için dudağını ısınıyordu.

O sırada Garion'un gözüne bir kıpırtı ilişti ve hızla başını kaldırarak baktı. Kocaman siyah bir ata binmiş kara pelerinli bir adam, pek uzak olmayan bir mesafeden olup biteni dikkatle izliyordu. Göz göze geldiklerinde, Garion bir an için vücudunda bir ürpertinin dolaştığını hissetti ve bu adamı daha önce de görmüş olduğunu fark etti; kendisini bildi bileli bu karanlık adam hep göz ucuyla görebileceği yerlerde olmuştu, hiç konuşmadan, hep izleyerek. O sessiz bakışta soğuk bir düşmanlık vardı, bir de düşmanlıkla karışan ve korkuya çok benzeyen ama tam da korku olmayan bir his. Tam o sırada Doroon inledi ve Garion dönüp ona baktı.

Dikkatle kırık kolu ip kemeriyle Doroon'un göğsüne bağladı, sonra Rundorigle birlikte ayağa kalkmasına yardım ettiler.

"Bari bize yardım etseydi," dedi Garion kızgınlıkla.

"Kim?" diye sordu Rundorig etrafına bakınarak.

Garion kara pelerinli adamı göstermek için döndü, ama atlı yok olmuştu.

"Ben kimseyi görmedim," dedi Rundorig.

"Canım acıyor," dedi Doroon.

"Üzme kendini," dedi Garion. "Pol Teyze halleder."

Halletti de. Üç çocuk mutfağının kapısında belirdiklerinde, durumu bir bakışta anladı. "Buraya getirin," dedi Rundorigle Garion'a, sesinde en ufak bir heyecan belirtisi bile yoktu. Sararmış ve şiddetle titreyen çocuğu fırınlardan birinin yanında bir tabureye oturttu ve kilerlerden birinin

arkasındaki yüksek bir raftan aldığı toprak çanakların içindeki şifalı otları kaynatmaya başladı.

"Bunu iç," dedi Doroon'a dumanı tüten bir bardak uzatarak.

"Kolumu iyileştirecek mi?" diye sordu Doroon kötü kokulu sıvıya kuşkuyla bakarak.

"Sen iç hele," diye emretti Pol Teyze; bir yandan da kırığa destek olacak tahta parçaları ve sargı bezlerini hazırlıyordu.

"İğe!" dedi Doroon yüzünü buruşturarak, "İğrenç."

"Öyle olması lazım," dedi Pol. "Hepsini iç."

"İçmesem daha iyi olacak."

"Pekâlâ." Tahtaları ve sargı bezlerini bir yana itip, duvardaki bir çengelden uzun ve çok keskin bir bıçak aldı.

Doroon titrek bir sesle, "Onunla ne yapacaksın?" diye sordu.

"İlacı içmediğine göre," dedi Pol yumuşak bir sesle, "kesmem gerekecek."

"Kesmek mi?" diye bir çığlık attı Doroon gözleri yuvalarından uğrayarak.

"Şuradan olabilir," dedi Pol, bıçağın sivri ucunu dirseğe düşünceli bir tavırla dokundurarak.

Gözleri yaşaran Doroon sıvının kalanını bir dikişte bitirdi; birkaç dakika sonra başı önüne düşüyor, taburenin üstünde uyukluyordu neredeyse. Pol Teyze kırık kemiği yerine oturturken bir çığlık attı, ama tahtalar yerleştirilip kol sarıldıktan sonra yeniden uyuklamaya başladı. Pol Teyze Doroon'un dehşet içindeki annesiyle kısaca konuştu, sonra Durnik'e çocuğu yatağına götürmesini söyledi.

"Kolunu sahiden kesmeyecektin, değil mi?" diye sordu Garion.

Pol Teyze yüzündeki ifade hiç değişmeden ona baktı ve "Sen öyle san," dedi; Garion şüpheye kapılmadan edemedi. Bunun üzerine Pol Teyze, "Zubrette Hanımla iki çift laf etmenin vakti geldi galiba," dedi.

"Doroon ağaçtan düştüğünde kaçıp gitti," dedi Garion.

"Git bul onu."

"Saklanıyordur," diye itiraz etti Garion. "İşler ters gittiğinde hep saklanır zaten. Nerde bulacağımı bilmiyorum."

"Garion," dedi Pol Teyze, "Sana nerede bulacağını bilip bilmediğini sormadım. Bulup bana getirmeni söyledim."

"Ya gelmezse," diye kendini emniyete almaya çalıştı Garion.

"Garion!" Pol Teyzenin sesinde öyle bir kesinlik vardı ki, Garion hızla uzaklaştı.

"Ben bir şey yapmadım," diye yalana başladı Zubrette, Garion onu Pol Teyzenin mutfağına getirir getirmez.

"Sen," dedi Pol Teyze Zubrette'e tabureyi göstererek. "Otur!" Zubrette ağzı açık, irileşmiş gözlerle tabureye çöktü.

"Sen," dedi Pol Teyze Garion'a kapıyı göstererek. "Dışarı!" Garion çabucak dışarı fırladı.

On dakika sonra, hüngür hüngür ağlayan küçük kız tökezleyerek mutfaktan çıktı. Pol Teyze kapıda durmuş buz gibi sert gözlerle onu izliyordu.

"Dövdün mü onu?" diye sordu Garion umutla.

Pol Teyze onu bakışlarıyla ezerek "Tabii ki hayır," dedi. "Kızlar dövülmez."

"Ben olsam döverdim," dedi Garion hayal kırıklığıyla. "Ne yaptın peki?"

"Senin işin gücün yok mu?" diye sordu Pol Teyze.

"Hayır," dedi Garion, "pek yok." Bu bir hataydı tabii ki.

"Güzel," dedi Pol Teyze kulaklarından birini yakalayarak. "Hayatını kazanmaya başlama vaktin geldi. Bulaşıkhanede bir sürü kirli kap kaçak var. Onların temizlenmesini istiyorum."

"Bana niye kızdığını anlamıyorum," diye itiraz etti Garion kıvranarak. "Doroon'un ağaca tırmanmasında benim bir kabahatim yok ki."

"Bulaşıkhaneye Garion," dedi Pol. "Hemen."

Baharın geri kalan kısmı ve ilk yaz sakin geçti. Doroon kolu iyileşene kadar oynayacak halde değildi tabii; Zubrette ise Pol Teyze ona her ne söylediyse bundan o kadar sarsılmıştı ki diğer çocuklardan kaçıyordu. Garion'un oynayabileceği bir tek Rundorig kalmıştı ama o da pek parlak bir zekâya sahip olmadığı için oyunları o kadar eğlenceli olmuyordu. Yapacak başka işleri olmadığından çocuklar sık sık tarlaya gidip işçilerin çalışmalarını seyrediyor, konuşmalarını dinliyorlardı.

İşe bakın ki, o yaz Faldor'un çiftliğindeki adamlar batı ülkelerinin tarihindeki en müthiş olay olan Vo Mimbre Savaşından bahsediyorlardı, işçiler, Kal Torak'ın sürülerinin beş yüz yıl kadar önce ansızın batıya saldırmalarının hikâyesini anlatırken, Garion ve Rundorig büyülenmiş gibi dinliyorlardı.

Her şey, dünyanın o kısmındaki insanların tarih verme düzenine göre 4865'te başlamıştı; Murgo, Nadrak ve Thull sürüleri doğu sıradağlarını geçip Drasniya'ya girmiş, onları da sonsuz dalgalar halinde sayısız Malloryalı izlemişti.

Drasniya yerle bir edildikten sonra, Angaraklar güneye dönüp Algarya'nın uçsuz bucaksız çayırlarına girmişler ve Algarya Kalesi denilen o muazzam kaleyi kuşatmışlardı. Kuşatma sekiz yıl sürmüş, en nihayet Kal Torak öfkeyle kuşatmadan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Diğer krallıklar, Torak'ın ordusu batıya, Ulgo ülkesine yönelene kadar, Angarak istilasının yalnızca Alornlara değil tüm batıya yönelmiş olduğunu fark edememişlerdi.

4875 yılının yazında Kal Torak Arend ovasına inmiş ve burada, Vo Mimbre şehrinin önünde tüm batının ordularını birleşmiş halde karşısında bulmuştu.

Savaşa katılan Sendarlar, Riva Vekilharcı Brand'ın komutasındaki güçlerin bir parçasıydılar. Rivalılar, Sendarlar ve Asturialı Arend okçularından oluşan bu kol, Angaraklara arkadan saldırmıştı, sol cenahtan Algarlar, Drasniyalılar ve Ulgolar, sağ cenahtan ise Tolnedralılar ve Çerekler saldırıyordu; tam cepheden ise Mimbre Arendlerinin efsanevi atlı saldırısı başlamıştı. Savaş saatlerce sürdü, ta ki savaş alanının ortasında Brand Kal Torakla teke tek karşılaşana kadar. Bütün savaşın sonucu bu karşılaşmaya bağlıydı.

Bu muazzam dövüşten bu yana tam yirmi nesil geçmiş olmasına rağmen, Faldor'un çiftliğindeki Sendarlı çiftçilerin hafızasında sanki dün olmuş gibi tazeydi. Her darbe, her savuşturma, her atak tek tek tasvir ediliyordu. En son anda, tam yenilgisinin kaçınılmaz gibi göründüğü sırada, Brand kalkanının örtüsünü sıyırmış, Kal Torak gördüğü şeyden bir an için şaşkınlığa düşerek gardım indirmiş ve o anda vurularak devrilmişti.

Savaşın tasviri Rundorig'in Arend kanını kaynatmaya yetmişti. Garion ise bu hikâyelerin bazı soruları cevapsız bıraktığını düşünüyordu.

Yaşlı işçilerden Cralto'ya, "Brand'ın kalkanı neden örtülüymüş?" diye sordu.

Cralto omuzlarını silkerek, "Öyleymiş işte," dedi. "Konuştuğum herkes öyle olduğunu söyler."

"Kalkan büyülü müymüş?" diye ısrar etti Garion.

"Olabilir," dedi Cralto, "ama kimsenin bundan bahsettiğini duymadım. Tek bildiğim, Brand kalkanının örtüsünü sıyırınca Kal Torak'ın kendi kalkanını indirdiği ve Brand'ın kılıcını onun kafasına indirdiği; bana dediklerine göre gözüne sokmuş kılıcı."

Garion inatla başını salladı: "Anlamıyorum," dedi. "Böyle bir şey Kal Torak'ı nasıl korkutmuş olabilir?"

"Bilemem," dedi Cralto. "Kimsenin de bunu açıkladığını duymadım."

Hikâyenin gidişatından tatmin olmamasına rağmen, Garion Rundorig'in Brandla Kal Torak'ın düellosunu canlandırma planına hemen razı oldu. Bir-iki gün boyunca ellerinde kılıç yerine geçen çubuklarla pozlar takınıp birbirlerine vurduktan sonra, Garion oyunu daha eğlenceli kılmak için bazı gereçlere ihtiyaçları olduğuna karar verdi. Pol Teyzenin mutfağından iki tencere ve iki kazan kapağı esrarengiz bir biçimde kayboldu ve birer miğfer ve birer kalkanla donanmış olan Garion ve Rundorig, savaşmak için sakin bir köşeye çekildiler.

Her şey yolunda gidiyordu, ta ki Garion'dan daha büyük, daha uzun boylu ve daha güçlü olan Rundorig kafasına tahta kılıcıyla oturaklı bir darbe indirene kadar. Tencerenin kenarı Garion'un kaşını yardı ve kaş kanamaya başladı. Garion'un kulakları ansızın çınlamaya başladı ve damarlarında kaynayan bir vecd hissi geldi üzerine ayağa kalkarken.

Daha sonra neler olduğunu hiç anlayamadı. Bölük pörçük anılar halinde, ağzından kendiliğinden dökülen ve anlayamadığı kelimelerle Kal Torak'a meydan okuduğunu hatırlıyordu. Rundorig'in tanıdık ve biraz aptal suratı gitmiş, yerine korkunç bir şekilde parçalanmış ve çirkin bir surat gelmişti. Garion çıldırmış gibi, beyni ateşler içinde yanarak o surata tekrar tekrar vuruyordu.

Derken her şey sona erdi. Zavallı Rundorig ayaklarının dibinde yatıyordu, korkunç saldırısının şiddetinden bayılmıştı. Garion yaptığı şeyden ötürü dehşete düşmüştü, ama aynı zamanda ağzında zaferin ateşli tadı vardı.

Daha sonra, çiftlikteki tüm yara berelerin tedavi edildiği mutfakta, Pol Teyze fazla soru sormadan yaralarını sardı. Rundorig'in ciddi bir yarası yoktu, sadece yüzünün çeşitli yerleri şişmeye ve morarmaya başlamıştı, bir de en başta gözleri uyum sağlamakta güçlük çekiyordu. Alnına konulan ıslak bezler ve Pol Teyzenin iksirlerinden biri onu hemen iyileştirdi.

Garion'un kaşındaki yara biraz daha fazla ilgi gerektiriyordu. Pol Teyze Garion'u Durnik'e tutturarak eline bir iğne ve iplik aldı ve hastasından yükselen ulumalara hiç aldırmadan, bir gömleğin kolunu dikiyormuş gibi

yarayı dikti. Aslında ezilmiş tencerelerle yamru yumru olmuş kazan kapakları, onu iki çocuğun savaş yaralarından daha fazla ilgilendiriyordu sanki.

Her şey bittiğinde Garion müthiş bir baş ağrısıyla yatağına yatırıldı.

"Kal Torak'ı yendim ya!" dedi Pol Teyzeye uykulu uykulu.

Pol Teyze sertçe ona döndü. "Torak'ın adını nereden duydun sen?" diye sordu.

Garion sabırla, "Torak değil, Kal Torak, Pol Teyze," diyerek onu bilgilendirdi.

"Cevap ver bana."

"Çiftçiler hikâyeler anlatıyorlardı, ihtiyar Cralto filan. Brand, Vo Mimbre ve Kal Torak hakkında. Rundorigle ben de o hikâyeleri oynuyorduk. Ben Brand olmuştum, o da Kal Torak. Ama kalkanımın örtüsünü açma fırsatı bulamadım. Oraya gelmeden Rundorig kafama vurdu."

"Şimdi beni iyi dinle Garion," dedi Pol Teyze, "dikkatle dinle. Bir daha Torak'ın adını ağzına almayacaksın."

"Onun adı Kal Torak, Pol Teyze," diye açıklamasını sürdürdü Garion, "sırf Torak değil."

Bunun üzerine Pol Teyze bir tokat attı; daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu. Garion'un suratına yediği tokat canını yakmaktan çok şaşırtmıştı onu, çünkü sert bir tokat değildi. "Bir daha asla Torak adını ağzına almayacaksın. Asla!" dedi Pol Teyze. "Bu çok önemli Garion, hayat memat meselesi. Söz ver bana."

"Bu kadar kızacak ne var ki," dedi Garion kırgın bir sesle.

"Söz ver."

"Peki söz veriyorum. Ama sadece bir oyundu."

"Çok aptalca bir oyun," dedi Pol Teyze. "Rundorig'i öldürebilirdin."

"Bana ne olduğuna aldıran yok tabii!" diye isyan etti Garion.

"Sen zaten tehlikede değildin," dedi Pol. "Uyu şimdi."

Yarasından ve Pol Teyzenin içirdiği tuhaf, acı ilaçtan ötürü başı dönen Garion huzursuz bir şekilde uyuklarken, onun derin, güçlü sesinin, "Garion, Garion'um, çok küçüksün daha," dediğini duydu. Daha sonra bir balığın suyun gümüşsü yüzeyine yükselmesi gibi derin uykudan sıyrıldığında, teyzesinin "Baba, sana ihtiyacım var," dediğini duydu. Sonra yine huzursuz bir uykuya daldı ve rüyasında kara bir ata binmiş karanlık bir suretin her hareketini soğuk bir düşmanlıkla ve korkunun kıyılarında bir duyguyla izlediğini gördü; her zaman için orada olduğunu bildiği ama kimselere, Pol Teyzeye bile söylemediği o karanlık suretin de arkasında, Rundorigle kavgasında bir an için gördüğü ya da görür gibi olduğu yaralı ve çirkin yüz duruyordu, ağza alınamayacak kadar kötü bir ağacın dehşet verici meyveleri gibi.

İkinci Bölüm

Garion'un çocukluğunun sonu gelmez öğle vakti içinde, bu olaylardan kısa bir süre sonra, masalcı, Faldor'un çiftliğinin kapısında yeniden belirdi. Diğer insanlar gibi doğru dürüst bir adı yoktu sanki bu masalcının; ayrıca pek de hırlı birine benzemiyordu. Pantolonunun dizleri yamalıydı ve tekleri birbirinden farklı olan ayakkabılarından başparmakları fırlamıştı. Uzun kollu yün tuniğinin belinde ip bir kuşak vardı; Sendarya'nın o bölgelerinde pek rastlanmayan ve Garion'un pek hoşuna giden tuhaf kapüşonu, omuzlarını, sırtını ve göğsünü örtüyordu ve yiyecek içecek lekeleriyle kaplıydı. Bir tek koca cübbesi yenice gibi görünüyordu, ihtiyar masalcının saçı ve sakalı kısacık kesilmişti. Güçlü bir yüzü vardı, köşeli bir yüz; hatları ise soyuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Ne Arend'e ne Çerek'e, ne Algar'a ne Drasniyalı'ya, ne Rivalı'ya ne de Tolnedralı'ya benziyordu; çoktan unutulmuş bir ırktan geliyormuş gibiydi. Gözleri derin ve canlı bir maviydi, her dem genç kalan, hınzırlıkla dolu gözler.

Masalcı zaman zaman Faldor'un çiftliğine uğrar, her zaman da hoş karşılanırdı. Aslında yersiz yurtsuz bir serseriydi, hayatını dünyanın dört bir yanını dolaşıp hikâyeler anlatarak kazanıyordu. Anlattığı hikâyeler her zaman yeni değildi, ama anlatışında özel bir tür büyü vardı sanki. Sesi bazen gökgürültüsü gibi gümbürder, bazen meltem gibi fısıldardı. Aynı anda on-on iki ayrı kişinin sesini taklit edebilirdi; o kadar sahici bir kuş sesi çıkarırdı ki, kuşlar onu dinlemek için toplaşırdı; kurt gibi uluduğunda ise dinleyenlerin saçları diken diken olur, yüreklerine Drasniya kışının derinlikleri gibi bir ürperti çöreklenirdi. Yağmurun ve rüzgârın sesini, hatta mucizevi bir şekilde, yağan karın sesini taklit edebilirdi. Hikâyelerinde kullandığı bu sesler onlara hayat verirdi; bu seslerle ve hikâyelerini ördüğü kelimelerle, tuhaf yer ve zamanların görüntüleri, kokuları ve hissi, büyülenmiş dinleyicilerinin zihninde hayat bulurdu.

Tüm bu mucizelerin karşılığında birkaç öğün yemek, bir-iki bardak bira ve samanlıkta yatacak sıcak bir köşe dışında bir şey istemezdi. Dünyayı kuşlar gibi, mal ve mülkten azade, dolaşır dururdu.

Masalcı ve Pol Teyze arasında gizli bir tanışıklık vardı sanki. Pol, masalcının gelişini hep yüzünü ekşiterek sineye çekerdi; çünkü o etrafta dolanırken mutfağının değerli hazinelerinin emniyette olmadığını bilirdi. Masalcı yakınlardayken ekmekler ve pastalar ortadan kayboluverirdi; bıçağı o kadar hızlıydı ki, Pol'un arkası dönükken özenle hazırlanmış bir kazın iki bacağı ya da göğüs etinin önemli bir kısmı üç darbede yok olurdu. Pol ona "İhtiyar Kurt" derdi ve Faldor'un çiftliğinin kapısında görünmesi, yıllardır sürdüğü anlaşılan bir müsabakanın yeniden başladığının habercisi olurdu. Bir yandan mutfağında hırsızlık yaparken, bir yandan da Pol'a dehşetli iltifatlarda bulunurdu. Kendisine kurabiye ya da kahverengi ekmek ikram edildiğinde kibarca reddeder, ama hemen sonra, elinin menzilinden çıkmadan tepsinin yarısını yürütürdü. Bira fıçılarını ve şarap mahzenini daha kapıda belirdiği an ona teslim etseler de olurdu. Hırsızlıktan müthiş bir keyif alıyordu ve eğer Pol onu keskin gözleriyle aralıksız izlerse, bu defa da bir tek hikâye karşılığında mutfağı yağmalamaya hazır bir düzine suç ortağı buluyordu.

Maalesef, en yetenekli çıraklarından biri de Garion'du. Biri tecrübeli diğeri de umut vadeden iki hırsız arasında bunaldığında, Pol Teyze eline bir süpürge alıyor ve ikisini birden ağır sözler ve darbelerle mutfağından kovalıyordu. Bunun üzerine ihtiyar masalcı çocukla birlikte gülerek mutfaktan tüyüyor, emniyetli bir köşe bulduklarında yürüttükleri meyveleri yiyorlar ve ihtiyar çalıntı şarabını ya da birasını yudumlayarak, öğrencisini çok uzak bir geçmişin hikâyelerine boğuyordu.

Tabii en iyi öyküler akşam yemeğinden sonraya saklanıyordu; yemek salonunda yemekler bitirildikten ve tabaklar kaldırıldıktan sonra, ihtiyar yerinden kalkıyor ve dinleyicilerini büyülü bir dünyaya götürüyordu.

Her zaman dindar bir kişi olan Faldor, bir akşam, "Bize başlangıcı ve Tanrıları anlat eski dostum," dedi.

"Başlangıç ve Tanrılar ha," dedi ihtiyar. "Değerli bir konu Faldor, ama kuru ve tozlu da."

Pol Teyze fıçıya gidip köpüklü bir bardak bira doldurarak ihtiyarın önüne koyarken, "Bütün konular sana kuru ve tozlu geliyor ihtiyar Kurt, "dedi.

Masalcı birayı gösterişli bir reveransla kabul etti. "Bu bir meslek hastalığı, Pol Hanım," diye açıkladı. Birasından koca bir yudum aldıktan sonra bardağı bir yana bıraktı. Bir an başını öne eğerek düşündü, sonra başını kaldırarak dosdoğru Garion'un yüzüne baktı ya da ona öyle geldi. Sonra Faldor'un yemek salonunda hikâye anlatırken daha önce hiç yapmadığı garip bir şey yaptı: Cübbesine iyice sarınarak ayağa dikildi.

"Dinleyin," dedi dolu dolu ve çınlayan bir sesle, "başlangıçta Tanrılar dünyayı ve denizleri ve toprağı yarattı. Gece göğüne yıldızları serptiler ve dünyaya ışık versin diye güneşi ve onun karısı olan ayı yarattılar."

"Ve Tanrılar topraktan hayvanlar üresin, denizde balıklar olsun ve gökyüzü kuşlarla dolsun istediler ve öyle oldu."

"Ve Tanrılar insanları da yarattılar ve onları Halklara böldüler."

"Tanrıların sayısı yediydi ve hepsi eşitti ve isimleri Belar ve Chaldan ve Nedra ve İssa ve Mara ve Aldur ve Torak'tı."

Garion bu hikâyeyi biliyordu tabii; Sendarya'nın o bölgesinde yaşayan herkes bunu bilirdi, çünkü hikâye Alorn kaynaklıydı ve Sendarya'nın üç yanı Alorn krallıklarıyla çevriliydi. Hikâye tanıdık olmasına rağmen, daha önce hiç böyle anlatıldığını duymamıştı. Hayalinde Tanrılar dünyanın ilk yaratıldığı o günlerde yeryüzünde dolaşmaya başladılar ve Torak'ın yasaklanmış adı her geçtiğinde içini bir ürperti aldı.

Masalcı her tanrının kendisine nasıl bir halk seçtiğini anlatırken dikkatle dinledi: Belar Alornları, İssa Nyissalıları, Chaldan Arendleri, Nedra Tolnedralıları, Mara Maragları (ki bu halk artık yoktu), Torak Angarakları seçmişti. Tanrı Aldur'un nasıl diğerlerinden ayrı yaşadığını ve yalnızlık içinde yıldız izlediğini ve birkaç kişiyi öğrencileri ve müritleri olarak kabul ettiğini öğrendi.

Garion dinleyen diğer insanlara baktı. Onların da yüzleri huşu içindeydi. Durnik'in gözleri irileşmişti ve ihtiyar Cralto'nun elleri masanın kenarına kilitlenmişti. Faldor'un yüzü sararmıştı ve gözlerinde yaşlar vardı. Pol Teyze salonun gerisinde duruyordu. Hava soğuk olmamasına rağmen pelerinine sarınmıştı ve dikkat kesilmiş bir halde, dimdik duruyordu.

"Derken bir gün," diye devam etti ihtiyar masalcı, "Tanrı Aldur küre şeklinde bir mücevher yaptı ve o da ne! Mücevher kuzey göğün de parlayan yıldızların ışığını yakalayıp içine aldı. İnsanların Aldur Taşı dedikleri bu mücevherin büyüsü o kadar güçlüydü ki, Aldur onun yardımıyla olmuş olanları ve olacakları görebiliyordu."

Garion nefesini tuttuğunu fark etti, çünkü kendini tamamen hikâyeye kaptırmıştı. Torak'ın Taşı çalmasının ve diğer tanrıların ona savaş açmasının hikâyesini dili tutulmuş bir halde dinledi. Torak Taşı yeryüzünü parçalamak ve denizleri taşırmak için kullandı ve Taş bu kötülüğe Torak'ın yüzünün sol yanını eritip sol eli ve sol gözünü yakarak karşılık verdi.

İhtiyar durakladı ve birasını bitirdi. Hâlâ pelerinine sanırmış olan Pol Teyze ona bir bardak bira daha getirdi; ama hareketleri heybetliydi ve gözleri pırıl pırıl yanıyordu.

Durnik alçak bir sesle, "Daha önce bu hikâyenin böyle anlatıldığını hiç duymamıştım," dedi.

"Bu Alorn Kitabı'ndan,"[1] dedi Cralto. "Bir tek kralların huzurunda anlatılır. Sendar'da kralın sarayında bu hikâyeyi dinleyen birini tanımıştım; bir kısmını hatırlıyordu. Ama tamamını hiç dinlememiştim."

Hikâye iki bin yıl sonra Büyücü Belgarath'ın Çerek ve üç oğlu ile Taşı geri almaya gitmeleriyle ve batı ülkelerinin Torak'ın ordularına karşı yeniden düzenlenip muhafaza edilmeleriyle sürdü. Tanrılar dünyadan ayrıldılar, Riva'yı Rüzgârlar Adası'ndaki kalesinde Taşı korumakla görevlendirdiler. Riva orada kendine dev bir kılıç yaptı ve Taşı kabzasına yerleştirdi. Taş orada kaldıkça ve Riva soyu sürdükçe, Torak dünyaya hâkim olamayacaktı.

Derken Belgarath en sevgili kızını Riva ile evlensin ve krallar doğursun diye ona yolladı; diğer kızı ise yanında kaldı ve zanaatını öğrendi çünkü onda büyücülerin işareti vardı.

Bu kadim hikâye sonuna ererken, ihtiyar masalcının sesi de çok alçalmıştı. "Ve Belgarath ile kızı Büyücü Polgara, Torak'a karşı büyüler yaparak nöbet beklediler," dedi. "Bazıları der ki, Torak'ın hâkimiyetine

karşı durmak için günlerin sonuna kadar bile bekleyeceklermiş; çünkü kehanete göre, bir gün sakat Torak batı krallıklarına karşı yürüyüp, uğruna çok ağır bir bedel ödediği Taşı geri almak isteyecekmiş ve o zaman Riva soyunun meyvesiyle Torak savaşa tutuşacaklarmış ve dünyanın kaderi bu savaşın sonucuna bağlı olacakmış."

İhtiyar bunu söyledikten sonra sustu ve hikâyenin bittiğini göstermek için cübbesini omuzlarından aşağı düşürdü.

Salonda uzun bir sessizlik oldu, çıkan tek ses, sönmeye yüz tutan ateşten gelen bir-iki çıtırtı ve dışarıdaki yaz gecesinin içinden gelen kurbağaların ve cırcır böceklerinin şarkılarıydı.

Sonunda Faldor boğazını temizleyerek ayağa kalktı; sandalyesinin tahta zemin üzerinde kayarken çıkardığı yüksek ses duyuldu. "Eski dostum," dedi sesi duyguya boğulmuş halde, "bu gece bizi ziyadesiyle şereflendirdin. Hayatımız boyunca unutamayacağımız bir şey bu. Bize krallara layık bir hikâye anlattın; genellikle sıradan insanlar bu bahta pek eremez."

İhtiyar mavi gözlerinde muzip bir ifadeyle sırıttı: "Son zamanlarda krallarla pek karşılaşmıyorum Faldor." Güldü. "Eski hikâyeleri dinleyemeyecek kadar meşgul hepsi, ama bir hikâyenin kaybolup gitmemesi için zaman zaman anlatılması gerekir. Ayrıca bugünlerde bir kralın nerelerde saklandığını kim bilebilir?"

Bunun üzerine hep birlikte güldüler ve sandalyelerinden kalkmaya başladılar, çünkü güneşin ilk ışıklarıyla birlikte uyanmak zorunda olanlar için geç olmaya başlamıştı.

"Uyuyacağım yere kadar fenerimi taşır mısın?" diye sordu masalcı Garion'a.

"Tabii," dedi Garion yerinden fırlayıp mutfağa koşarken. Kare şeklinde cam bir fener aldı ve içindeki mumu mutfaktaki ocakların birinden yaktı; sonra yemek salonuna geri döndü.

Faldor masalcıyla konuşuyordu. Masalcı döndüğünde Garion ihtiyarla hâlâ salonun gerisinde durmakta olan Pol Teyze arasında tuhaf bir bakışma

geçtiğini fark etti. "Hazır mıyız evlat?" dedi ihtiyar Garion ona yaklaşırken.

"Sen hazırsan," diye cevap verdi Garion; sonra beraberce salondan çıktılar.

"Hikâyenin niye sonu yok?" diye sordu Garion meraktan çatlayarak. "Neden Torakla Riva Kralının karşılaşmasını anlatmadan bıraktın?"

"O başka bir hikâye," dedi ihtiyar.

"Bir gün bana anlatır mısın?" diye üsteledi Garion.

İhtiyar güldü. "Torakla Riva Kralı henüz karşılaşmadılar," dedi, "O yüzden anlatmam pek mümkün değil, değil mi? En azından karşılaştıkları güne kadar."

"Ama bu bir hikâye sadece," diye itiraz etti Garion. "Değil mi?"

"Öyle mi?" İhtiyar tuniğinin altından bir şarap sürahisi çıkarıp kafasına dikti. "Neyin hikâye, neyinse hikâye kılığına girmiş hakikat olduğunu kim bilebilir?"

"Hikâye sadece," dedi Garion inatla; tipik bir Sendar gibi, pek makul ve pratik olmuştu ansızın. "Gerçek olamaz. Olsaydı, Büyücü Belgarath da... bilmem kaç yaşında olurdu, insanlar o kadar uzun yaşayamaz."

"Yedi bin yaşında," dedi ihtiyar.

"Ne?"

"Büyücü Belgarath yedi bin yaşında, hatta biraz daha yaşlı."

"İmkânsız," dedi Garion.

"Yaa? Sen kaç yaşındasın?"

"Gelecek Eras yortusunda dokuz olacağım."

"Demek dokuz yılda mümkün ve imkânsız olan her şeyi öğrendin ha. Akıllı bir çocukmuşsun sen Garion."

Garion kızardı. Kendine güvenini biraz kaybederek "Ama," dedi, "benim duyduğum en yaşlı insan Mildrin'in çiftliğindeki ihtiyar Weldrik. Durnik onun doksanını geçtiğini söylüyor; bu bölgedeki en yaşlı adammış."

İhtiyar ciddiyetle, "Burası da çok geniş bir bölge tabii," dedi.

Garion teslim olmayarak, "Peki sen kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Yeterince yaşlıyım evlat," dedi ihtiyar.

"Hikâye işte, başka bir şey değil," diye ısrar etti Garion.

"Bir sürü sağlam ve aklı başında adam da öyle diyecektir," dedi ihtiyar yıldızlara bakarak, "ancak görüp dokunabilecekleri şeylere inanarak ömürlerini tüketen iyi insanlar. Ama görüp dokunabildiğimiz şeylerin ötesinde bir dünya var ve bu dünya kendi kanunlarına göre yaşıyor. Bu çok sıradan dünyamızda imkânsız olan, orada gayet mümkün olabilir ve bazen bu iki dünyanın arasındaki sınır kaybolur; o zaman neyin mümkün neyin imkânsız olduğunu kim bilebilir ki?"

"Ben bu dünyada yaşamak isterim," dedi Garion. "Öteki çok karmaşık gibi görünüyor."

"Tercih her zaman bize kalmıyor Garion," dedi masalcı. "Eğer bir gün o öteki dünya seni bir şey, çok soylu ve önemli bir şey yapmak üzere seçerse, hiç şaşırma."

"Beni mi?" dedi Garion inanamayarak.

"Bundan daha tuhaf şeyler de oldu hayatta. Git yat evlat. Ben biraz yıldızları seyredeceğim. Yıldızlarla ben çok eski dostuz."

"Yıldızlar mı?" diye sordu Garion, elinde olmadan gökyüzüne bakarak. "Kusura bakma, ama sen çok garip bir ihtiyarsın."

"Öyleyimdir," diye kabullendi masalcı. "Herhalde rastlayıp rastlayacağın en garip kişi benimdir."

Onu kırmamak isteyen Garion, "Ama ben seni gene de seviyorum, "diye ekledi.

"Bak bu iyi işte evlat," dedi ihtiyar. "Şimdi git yat. Yoksa Pol Teyzen seni merak edecek."

Daha sonra, uyuduğunda, Garion sıkıntılı rüyalar gördü. Sakat Torak'ın yüzü gölgeler içinden üstüne üstüne geliyordu ve o öteki dünya kendisine sahip çıkmak için uzanırken, canavarlar onu mümkünle imkânsızın kaynaşıp birbirine girdiği eğri büğrü bir arazide kovalıyorlardı.

Üçüncü Bölüm

Birkaç gün sonra ihtiyar masalcı, Pol Teyzenin mutfakta dolanıp durmasına surat asmaya başladığı bir sırada, yakındaki Yukarı Gralt köyüne gitmek için bir bahane buldu. "Güzel," dedi Pol Teyze, "böylece kilerimde emniyette olur."

İhtiyar gözlerinde muzip bir pırıltıyla reverans yaptı: "Bir şeye ihtiyacınız var mı Pol Hanım? Köyden ufak tefek bir şeylere? Hani ne de olsa gidiyorum..."

Pol Teyze biraz düşündü. "Bazı baharatlarım azaldı aslında," dedi. "Fennel Sokağında, Meyhanenin hemen güneyinde Tolnedralı bir baharat tüccarı var. Meyhanenin yolunu bulmakta güçlük çekmezsin herhalde."

"Yolculukta boğazım kurur mutlaka," diye keyifli bir havayla onayladı ihtiyar. "Üstelik on fersahlık yolda konuşacak biri olmazsa insan yalnızlık da çeker."

"Kuşlarla konuş," dedi Pol Teyze dik dik bakarak.

"Kuşlar iyi dinleyicidir," dedi ihtiyar, "ama hep aynı şeyleri söylerler ve muhabbetlerinden çabuk sıkılır insan. Yanıma oğlanı da alsam bana can yoldaşı olurdu."

Garion nefesini tuttu.

"Zaten kendi başına yeterince kötü huy ediniyor," dedi Pol Teyze ekşi bir suratla, "bir de uzmanından öğrenmesini istemiyorum."

"Ama Pol Hanım," diye itiraza başladı ihtiyar, farkında bile olmadan bir tatlı aşırarak, "haksızlık ediyorsunuz. Ayrıca bir değişiklik çocuğa iyi gelir; ufku genişler hani."

"Çok teşekkürler, ama ufku yeterince geniş," dedi Pol. Garion çöktü.

"Ama," diye devam etti Pol, "en azından onun baharatlarımı unutmayacağına ya da biradan beyni sulanıp karabiberle karanfili veya tarçınla hindistancevizi tohumunu karıştırmayacağına güvenebilirim. Peki, al bakalım yanına; ama dikkat et, onu bayağı yerlere, batakhanelere götürmeni istemiyorum."

"Pol Hanım," dedi ihtiyar yapmacık bir alınganlıkla, "ben hiç öyle yerlere gider miyim?"

"Ben seni iyi tanırım," dedi Pol. "Ördek havuza dalar gibi dalarsın sen sefahate. Eğer oğlanı öyle aşağılık bir yere götürdüğünü duyarsam, külahları değişiriz."

"Öyleyse böyle bir şey duymamanızı sağlamam gerek, değil mi?"

Pol Teyze dik dik baktı ihtiyara. "Gidip bakayım hangi baharatlar gerekiyor."

"Ben de gidip Faldor'dan bir atla bir araba ödünç alayım," dedi ihtiyar bir tatlı daha yürüterek.

Hayret verici ölçüde kısa bir süre içinde, ihtiyarla Garion hızlı bir atın çektiği arabaya binmiş, Yukarı Gralt'a giden tekerlek izleriyle dolu yolda sarsıla sarsıla ilerliyorlardı. Parlak bir yaz sabahıydı; gökyüzünde pamuk şekeri gibi birkaç bulut vardı ve çalıların dibinde koyu mavi gölgeler uzanıyordu. Birkaç saat sonra güneş ısıtmaya başladı ve sallantılı yolculuk giderek yorucu bir hale geldi. "Geliyor muyuz?" diye sordu Garion üçüncü defa.

"Dur bakalım," dedi ihtiyar. "On fersah uzun bir mesafedir."

Garion onun için gündelik bir şeymiş gibi, "Bir kere Yukarı Gralt'a gitmiştim," dedi. "Tabii o zaman çocuktum, o yüzden pek bir şey hatırlamıyorum, iyi bir yere benziyordu."

"Köy işte," dedi ihtiyar omuz silkerek, "hepsi birbirine benzer." Dalgın görünüyordu.

Garion yolu biraz çekilir hale getirmek için, ihtiyarı hikâye anlatmaya teşvik edebileceğini umarak sorular sormaya başladı.

"Kabalık kabul etmezsen bir şey soracağım: Neden bir adın yok senin?"

İhtiyar beyaz sakalını kaşıyarak, "Bir sürü adım var," dedi. "Neredeyse yaşım kadar."

"Benim bir tek adım var," dedi Garion.

"Şimdilik."

"Ne?"

"Şimdilik bir tek adın var," diye izah etti ihtiyar. "Zamanla bir ad daha edinebilirsin, hatta birkaç tane. Bazı insanlar hayatları boyunca isim biriktirirler. Bazı isimler ise tıpkı elbise gibi eskir."

"Pol Teyze sana İhtiyar Kurt diyor," dedi Garion.

"Biliyorum," dedi ihtiyar. "Pol Teyzenle ben birbirimizi çok uzun süredir tanıyoruz."

"Niye öyle diyor peki?"

"Pol Teyzen gibi bir kadının neyi neden yaptığını kim bilebilir ki?"

"Ben de sana Bay Kurt diyebilir miyim?" diye sordu Garion. İsimler Garion için önemliydi ve ihtiyar masalcının bir adının olmaması onu hep rahatsız etmişti. Bu isimsizlik ihtiyarı eksik, bitmemiş kılıyordu sanki.

İhtiyar bir an Garion'un yüzüne ciddi bir ifadeyle baktı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "Bay Kurt ha! Ne kadar da uygun. Yıllardır bana takılan isimlerin hepsinden daha fazla sevdim bunu."

"İzin veriyor musun?" diye sordu Garion. "Yani sana Bay Kurt diyebilir miyim?"

"Bu hoşuma gider Garion, hem de çok hoşuma gider."

"Peki şimdi lütfen bana bir hikâye anlatır mısın Bay Kurt?" diye sordu Garion.

Bay Kurt yüzyıllar süren kasvetli, bitmek bilmez Arend iç savaşlarından şanlı maceralar ve karanlık ihanetler anlatmaya başlayınca, zaman da yol da daha çabuk geçer oldu.

Oldukça korkunç bir hikâyeden sonra Garion, "Arendler niye böyle?" diye sordu.

Kurt, bir eliyle dizginleri gevşekçe tutup arabanın sürücü koltuğunda geriye yaslanarak, "Arendler çok soyludur," dedi. "Soyluluk da çok güvenilir bir özellik değildir, çünkü soylu insanlar bazen anlaşılmaz nedenlerle anlaşılmaz işler yaparlar."

"Rundorig Arend," dedi Garion. "Bazen, nasıl diyeyim, kafası pek hızlı çalışmıyormuş gibi geliyor bana, anlatabiliyor muyum?"

"O kadar soylu olmanın sonucu bu," dedi Kurt. "Arendler soylu olmaya o kadar vakit harcıyorlar ki, başka şeyleri düşünmeye fırsat kalmıyor."

Geniş bir tepenin zirvesini aştıklarında, önlerindeki vadide Yukarı Gralt köyünü gördüler. Kurşun rengi çatılı, gri taş duvarlı evlerden oluşan küçük küme, Garion için bir hayal kırıklığıydı. Tozlu beyaz iki yol tam burada kesişiyordu; dar ve eğri büğrü birkaç sokak daha vardı. Evler köşeli ve sağlam yapılıydı, ama yukarıdan, vadiye atılmış oyuncaklar gibi görünüyordu, ilerideki ufuk, doğu Sendarya Dağları tarafından kesiliyordu ve yaz olmasına rağmen, dağların dorukları karla kaplıydı.

Yorgun atları tepeden aşağı, köye doğru tırısa kalktı; nalları her adımda küçük toz bulutları kaldırıyordu. Az sonra köy merkezinin kaldırım taşlı sokaklarına varmışlardı. Köylüler, bir çiftlik arabasındaki bir ihtiyarla küçük bir çocuğa aldırmayacak kadar önemsiyorlardı kendilerini. Kadınlar entariler ve sivri şapkalar, erkeklerse uzun yelekler ve yumuşak kadife kasketler giyiyordu. Yüzlerinde kibirli bir ifade vardı ve kenara çekilip kendilerine yol veren birkaç çiftçiye hor görerek bakıyorlardı.

"Çok hoş insanlar, değil mi?" dedi Garion.

"Öyle sandıkları muhakkak," dedi Kurt yüzünde hafif bir alayla. "Yiyecek bir şeyler bulma vaktidir, sen ne dersin?"

İhtiyar yemek lafını edene kadar farkında bile olmamasına rağmen, Garion midesinin kazındığını keşfetti. "Nereye gidebiliriz?" diye sordu. "Pek havalı görünüyor hepsi de. Sofralarına yabancı kabul ederler mi acaba?"

Kurt gülerek kemerinden şıngırdayan bir kese çıkardı. "Kendimize tanışlar edinmekte pek güçlük çekmeyiz herhalde," dedi. "Burada insanın parasıyla yemek yiyebileceği yerler var."

Parayla yemek mi? Garion daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Yemek vakti Faldor'un kapısına gelen herkes, mutlaka sofraya davet edilirdi. Bu köylülerin dünyası Faldor'un çiftliğinin dünyasından çok farklıydı demek ki. "Ama benim param yok ki," diye itiraz etti.

"Bendeki para ikimize de yeter," diye teminat verdi Kurt, arabayı kapısının önündeki tabelada bir salkım üzüm olan büyük, alçak bir yapının önünde durdururken. Tabelada yazılar da vardı, ama Garion okuyamıyordu.

"Orada ne yazıyor Bay Kurt?" diye sordu.

"İçeride yiyecek ve içecek satıldığını yazıyor," dedi Kurt arabadan atlayarak.

Garion özlemle, "Okumayı bilmek harika bir şey olmalı," dedi.

İhtiyar hayretle ona baktı: "Sen okuyamıyor musun evlat?"

"Bana öğretecek kimseyi bulamadım," dedi Garion. "Faldor biliyor galiba, ama çiftlikte başka hiç kimse bilmiyor."

"Saçma," diye homurdandı Kurt. "Teyzenle konuşacağım bunu. Sorumluluklarını ihmal etmiş. Okumayı sana yıllarca önce öğretmiş olması gerekirdi."

"Pol Teyze okumayı biliyor mu?" diye sordu Garion hayretle.

"Tabii ki biliyor," dedi Kurt, onu meyhaneye götürürken. "Pek bir faydasını görmediğini söylüyor gerçi; ama onunla bu tartışmayı yıllar önce yapmıştık." Garion'un eğitim eksikliği ihtiyarı epeyce kızdırmışa benziyordu.

Ama artık Garion onu dinlemiyordu, meyhanenin dumanlı havası daha çok ilgisini çekmişti. Girdikleri salon büyük ve karanlıktı; tavanı alçak ve kirişliydi, yerdeki taşların aralarından sazlar bitmişti. Hava soğuk olmamasına rağmen, ortadaki taş bir çukurda ateş yanıyordu ve duman kıvrılarak dört taş sütun üzerine yerleştirilmiş bacaya doğru yükseliyordu. Çeşitli masalarda toprak çanaklar içinde isli kandiller yanıyordu ve havada şarap ve ekşimiş bira kokusu vardı.

Kurt, yağlı bir önlük giyen ekşi suratlı, tıraşsız adama, "Yiyecek neyin var?" diye sordu.

"Biraz çevirme kaldı," dedi adam ateşin kenarındaki bir şişe geçirilmiş eti göstererek. "Evvelki günden. Dün sabahtan kalma taze tas kebabı var, ekmek de en fazla bir haftalık."

"Güzel," dedi Kurt otururken. "Bana en iyi birandan bir sürahi getir; çocuğa da süt."

"Süt mü?" diye itiraz etti Garion.

"Süt," dedi Kurt kesin bir sesle.

"Paran var mı?" diye sordu ekşi suratlı adam.

Kurt kesesini şıngırdatınca ekşi suratlı adam ansızın tatlılaştı.

Garion kafasını bir masaya dayamış horlayan bir köylüyü göstererek, "O adam niye uyuyor?" diye sordu.

Kurt adama bakmadan, "Sarhoş," dedi.

"Birinin onunla ilgilenmesi gerekmez mi?"

"Kendisiyle ilgilenilmesini istemiyor."

"Tanıyor musun onu?"

"Onun gibilerini bilirim," dedi Kurt. "Ben de zaman zaman o halde oldum."

"Niye?"

"O zaman öyle uygun görünmüştü."

Çevirme kuruydu ve fazla kızarmıştı, tas kebabı fazla suluydu, ekmekse bayattı; ama Garion bunları fark edemeyecek kadar açtı. Kendisine öğretildiği gibi tabağını temizlerken, Bay Kurt ikinci bir bira sürahisiyle oyalanıyordu.

Öyle düşündüğü için değil, sırf laf olsun diye, "Pek güzeldi," dedi. Yukarı Gralt onu hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyordu.

"Fena değil," diye omuz silkti Kurt. "Köy meyhaneleri dünyanın her yerinde aynıdır, ikinci defa ziyaret etmek istediğim meyhane pek olmadı. Gidelim mi?" Masaya bıraktığı paraları ekşi suratlı adam hemen kaptı; öğleden sonra güneşine çıktılar.

"Şimdi teyzenin baharat tüccarını bulalım bakalım," dedi ihtiyar, "sonra da gece için yatacak yer ve at için bir ahır ararız." Atla arabayı meyhanenin kapısında bırakarak yoldan aşağı doğru yürümeye başladılar.

Tolnedralı baharat tüccarının evi yan sokakta, dar, yüksek bir binaydı. Kısa tunikler giymiş iki esmer, iri cüsseli adam, kapının önünde, garip, zırhlı bir eğeri olan, vahşi görünümlü siyah bir atın yanında bekleşiyorlardı. Adamlar yoldan gelip geçenlere ilgisiz, donuk gözlerle bakmaktaydılar.

Bay Kurt onları görünce durakladı.

"Ne oldu?" diye sordu Garion.

"Thull bunlar," dedi Kurt iki adama dikkatle bakarak.

"Ne?"

"Bu ikisi Thull," dedi ihtiyar. "Genellikle Murgolara uşaklık ederler."

"Murgo nedir?"

"Cthol Murgos halkı," dedi Kurt kısaca. "Güneyli Angaraklar."

"Vo Mimbre savaşında yendiklerimiz mi?" diye sordu Garion. "Burada ne arıyorlar?"

"Murgolar ticarete başladı," dedi Kurt kaşlarını çatarak. "Ama bu kadar ücra bir köyde Murgo göreceğimi hiç sanmazdım, içeri girelim bari. Thullar bizi gördü, eğer geri dönersek şüphe çekeriz. Yanımdan ayrılma ve ağzını açma evlat."

İki irikıyım adamın yanından geçip baharat tüccarının dükkânına girdiler.

Tolnedralı zayıf, kel bir adamdı ve yerlere kadar uzanan kahverengi, kemerli bir entari giyiyordu. Önündeki tezgâhta duran iğrenç kokulu bir tozla dolu paketleri sinirle tartmakla meşguldü.

"İyi günler," dedi Kurt'a. "Lütfen biraz bekleyin. Sizinle az sonra ilgileneceğim." Garion'a garip gelen bir tıslamayla konuşuyordu.

"Acelemiz yok," dedi Kurt mızmız, çatlak bir sesle. Garion hızla ona döndü ve dostunun kamburunun çıkmış ve başının salakça bir ifadeyle sallanmakta olduğunu gördü.

Dükkândaki diğer adam, "Onlarla ilgilen," dedi kısaca. Esmer, iri yarı bir adamdı ve örme bir zırh giyiyordu; belinde ise kısa bir kılıcı vardı. Elmacık kemikleri yüksekti ve yüzünde korkunç yaralar vardı. Gözlerinin tuhaf bir eğimi vardı; sesi ise keskindi ve telaffuzu bozuktu.

"Acelemiz yok," dedi Kurt aynı mızmız sesle.

"Benim işim uzun sürecek," dedi Murgo soğuk bir sesle, "ve aceleye getirilmeyi sevmem. Ne istiyorsan söyle ihtiyar."

"Sağolun," dedi Kurt çatlak sesiyle. "Şurada bir liste olacaktı." Salakça hareketlerle ceplerini karıştırdı. "Efendim bir liste yapmıştı. Umarım

okuyabilirsiniz tüccar efendi, çünkü ben okuma bilmem." Sonunda listeyi bularak tüccara uzattı.

Tüccar listeye bir göz attı. "Bir dakika bile sürmez," dedi Murgoya.

Murgo başını salladı ve ifadesiz bir yüzle Kurt'a ve Garion'a bakmaya başladı. Derken gözleri kısıldı ve yüz ifadesi değişti. "Sen yakışıklı bir çocuksun," dedi Garion'a. "Adın ne?"

Garion, o güne kadar tüm hayatı boyunca hep dürüst ve doğrucu bir çocuk olmuştu, ama Kurt'un tavrı birden gözlerinin önünde hile ve aldatmacaya dayalı koca bir dünyanın belirmesine neden olmuştu. Zihninin gerilerinde bir yerde, sert ve sakin bir ses onu uyarıyor, durumun tehlikeli olduğunu ve kendisini koruması gerektiğini söylüyordu. Hayattaki ilk kasıtlı yalanını söylemeden önce sadece bir an tereddüt etti. Sonra ağzını hafifçe açtı ve yüzüne boş kafalı bir salaklık ifadesi geldi. "Rundorig, Soylu Efendim," diye mırıldandı.

"Arend adı bu," dedi Murgo gözlerini daha da kısarak. "Sen Arende hiç benzemiyorsun."

Garion alık alık baktı adama.

"Sen Arend misin Rundorig?" diye ısrar etti Murgo.

Aklı fırtına hızıyla çalışırken, Garion zor bir düşünceyle cebelleşiyormuş gibi kaşlarını çattı, içindeki ses ona birkaç yol öneriyordu.

"Babam Arenddi," dedi sonunda, "ama annem Sendar; ona çektiğimi söylerler."

"Geçmiş zamanda konuştun," dedi Murgo çabucak. "Öldü mü baban?" Yaralı yüzü dikkat içinde gerilmişti.

Garion salakça başını salladı. "Ağaç kesiyordu," diye uydurdu; "ağaçlardan biri üzerine düştü. Çok zaman oldu."

Murgon'un ilgisi birdenbire kayboldu. "Al sana bir bakır metelik evlat," dedi Garion'un ayaklarının dibine kayıtsızca bir para fırlatarak. "Üzerinde

Tanrı Torak'ın sureti var. Belki sana şans getirir ya da biraz akıl verir."

Kurt aceleyle eğilip parayı kaptı, ama Garion'a verdiği para sıradan bir Sendar meteliğiydi. "Beye teşekkür et Rundorig," diye mızıldandı.

"Teşekkür ederim, Soylu Efendim," dedi Garion meteliği avucunda gizleyerek. Murgo omuzlarını silkip başka bir yöne bakmaya başladı.

Kurt Tolnedralı tüccara baharatların parasını verdi ve Garionla birlikte dükkândan çıktılar.

Kapının önündeki iki Thullun işitme menzilinden çıktıklarında, "Tehlikeli oyunlar oynuyorsun evlat," dedi Kurt.

"Kim olduğumuzu anlamasını istemiyormuşsun gibi geldi bana," diye açıkladı Garion. "Neden bilmiyorum ama ben de öyle yapsam iyi olacak diye düşündüm. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Çok hızlıydın," dedi Kurt onaylayarak. "Galiba Murgo'yu atlattık."

"Parayı niye değiştirdin?" diye sordu Garion.

"Angarak paraları her zaman göründükleri gibi değildir," dedi Kurt. "Üstünde bulundurmaman daha iyi olur. Haydi atımızla arabamızı alalım. Faldur'un çiftliğine kadar çok yolumuz var daha."

"Hani gece burada kalacaktık?"

"Durum değişti. Haydi evlat, gitme vaktidir."

At çok yorgundu ve Yukarı Gralt'tan çıkıp önlerindeki tepeye tırmanan uzun yola ağır aksak koyulduğunda güneş batıyordu.

"Niye o Angarak parasını bana vermedin Bay Kurt." diye ısrar etti Garion. Bu mesele hâlâ kafasını karıştırıyordu.

Kurt ciddi bir ifadeyle, "Bu dünyada bir türlü görünüp de başka türlü olan birçok şey vardır," dedi. "Angaraklara güvenmem, özellikle de

Murgolara. Ayrıca üzerinde Torak'ın sureti olan hiçbir şeyi üstünde bulundurmaman da iyi olur."

"Ama Angaraklarla batı arasındaki savaş bileli beş yüz yıl oldu," diye itiraz etti Garion. "Herkes öyle diyor."

"Herkes değil," dedi Kurt. "Şimdi arabanın arkasındaki şu pelerini al da örtün bakalım. Soğuk alırsan teyzen beni hiç affetmez."

"Madem öyle diyorsun," dedi Garion. "Ama hiç üşümüyorum, uykum da yok. Yolda seninle muhabbet etmeyi tercih ederim."

"Bak bu iyi işte evlat," dedi Kurt.

"Bay Kurt," dedi Garion bir süre sonra, "annemle babamı tanır mıydın?"

"Evet," dedi Kurt sessizce. "Babam da öldü, değil mi?"

"Maalesef."

Garion derin derin içini çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Keşke tanısaydım onları. Pol Teyze diyor ki, ben daha bebekmişim, onlar..." Kelimeyi bir türlü söyleyemedi. "Annemi hatırlamaya çok çalıştım, ama hatırlayamıyorum."

"Çok küçüktün," dedi Kurt.

"Nasıl insanlardı?" diye sordu Garion.

Kurt sakalını kaşıdı. "Sıradan," dedi. "O kadar sıradandılar ki, kimsenin dikkatini çekmezlerdi."

Garion buna alınmıştı. "Pol Teyze annemin çok güzel olduğunu söylüyor," diye itiraz etti.

"Öyleydi."

"Öyleyse neden sıradandı diyorsun?"

"Meşhur ya da mühim biri değildi," dedi Kurt. "Baban da öyle. Onları gören herkes sıradan köylüler olduklarını düşünürdü. Genç bir adam, karısı ve bebekleri –bütün görecekleri bu olurdu. Görmeleri gereken tek şey de buydu."

"Anlamıyorum."

"Çok karışık da ondan."

"Babam nasıl biriydi?"

"Orta boyluydu," dedi Kurt. "Siyah saçlı. Çok ciddi bir genç adamdı. Onu severdim."

"Annemi sever miydi?"

"Her şeyden fazla."

"Ya beni?"

"Tabii ki."

"Nerede yaşıyorlardı?"

"Küçük bir yerdi," dedi Kurt, "dağlara yakın küçük bir köy, ana yollardan uzak bir yer. Yolun sonunda bir kulübeleri vardı. Küçük, sağlam bir evdi. Baban kendi yapmıştı evi; taş ustasıydı. Civarda olduğumda mutlaka onlara uğrardım."

İhtiyarın köyü, evi, evde yaşa anları anlatmaya devam eden sesini dinlerken, uyuyakaldığının farkına bile varmadı Garion.

Çok geç bir vakitte, neredeyse şafak sökerken, Garion arabadan kaldırılıp merdivenlerden yukarı taşındığını hissetti uykusunun arasında, ihtiyar hayret verici derecede kuvvetliydi. Pol Teyze de çıradaydı, gözlerini bile açmadan anlayabiliyordu bunu. Pol Teyzenin kendine has öyle bir kokusu vardı ki, karanlık bir odada bile onu bulabilirdi.

"Üstünü ört," dedi Bay Kurt hafif bir sesle Pol Teyzeye. "Uyandırmasak daha iyi olacak."

"Ne oldu?" diye sordu Pol Teyze aynı hafiflikte bir sesle.

"Köyde bir Murgo vardı, senin baharat tüccarının dükkânında. Sorular sordu ve oğlana bir Angarak parası vermeye kalktı."

"Yukarı Gralt'ta ha! Yalnızca Murgo olduğundan emin misin?"

"Emin olamıyorum. Ben bile bir Murgo'yu bir Grolimden kesinlik le ayırt edemem."

"Paraya ne oldu?"

"Ben kaptım. Onun yerine oğlana Sendar parası verdim. Eğer bu bizim Murgo bir Grolimse, benim peşime düşsün bakalım. Eminim onu birkaç ay boyunca iyi eğlendiririm."

"Gidiyor musun yani?" Pol Teyzenin sesi üzgün gibiydi.

"Vakit geldi," dedi Kurt. "Şu anda oğlan burada emniyette, benimse gitmem gerek. Halledilecek işlerim var. Köşe bucak yerlerde Murgolar belirmeye başlayınca kaygılanırım. Çok büyük bir sorumluluk var üstümüzde, büyük bir görev. Dikkatimizi hiç kaybetmememiz gerek."

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Birkaç yıllığına herhalde. Yapmam gereken bir sürü iş, görmem gereken bir sürü insan var."

"Seni özleyeceğim," dedi Pol yumuşak bir sesle.

İhtiyar güldü. "Duygusal mı oluyoruz şimdi Pol?" dedi ince bir alayla. "Sana yakışmıyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bana verdiğiniz bu göreve uygun değilim ben. Çocuk yetiştirmekten ne anlarım ki?"

"Gayet iyi gidiyorsun," dedi Kurt. "Çocuğu yanından ayırma ve seni sinirlendirmesine de izin verme. Bu arada dikkatli ol, müthiş iyi yalan söylüyor."

"Garion mu?" Sesi hayret doluydu.

"Murgoya öyle bir yalan uydurdu ki ben bile etkilendim."

"Garion mu?"

"Ayrıca annesiyle babası hakkında da soru sormaya başladı," dedi Kurt.

"Ne kadarını söyledin ona?"

"Çok az. Sadece ölmüş olduklarını."

"Öyle kalsın. Başa çıkamayacağı şeyleri anlatmakta fayda yok."

Konuşmaları devam etti, ama Garion yeniden uykuya daldı; bunların bir rüya olduğundan neredeyse emindi.

Ama ertesi sabah uyandığında, Bay Kurt gitmişti.

Dördüncü Bölüm

Mevsimler geçti, âdetleri olduğu üzere. Yaz olgunlaşıp sonbahara dönüştü; sonbaharın alevi kışa doğru söndü; kış homurdanarak baharın acelesine yer açtı ve bahar tomurcuklanarak yeniden yaza döndü. Mevsimlerle birlikte yıllar da geçti ve Garion hiç belli etmeden büyüdü.

Onunla birlikte diğer çocuklar da büyüdüler –Doroon hariç. Doroon'un kaderi hayatı boyunca ufak tefek ve sıska kalmakmış gibi görünüyordu. Rundorig genç bir ağaç gibi boy attı; kısa bir sürede çiftlikteki bütün yetişkinler kadar irileşmişti. Zubrette'in boyu o kadar uzamadı tabii, ama o da oğlanların giderek ilginç bulmaya başladıkları başka yönlere doğru gelişti.

Garion sonbaharın başlarında, on dördüncü yaş gününden hemen önce, hayat macerasını sona erdirmenin kıyısına geldi. O yaz, yakınlarında bir gölcük ve birkaç kütük bulan tüm çocuklarda var olan ilkel bir içgüdüye uyarak, bir sal yapmışlardı. Sal pek büyük değildi, pek sağlam olduğu da söylenemezdi. Üzerindeki ağırlık dengeli olmadığında bir yanı batma eğilimindeydi ve beklenmedik anlarda dağılmak gibi kötü bir huyu vardı.

Güzel bir sonbahar günü, Garion salın üzerine çıkmış hava atmaktaydı ki, sal ansızın kendisini oluşturan kütüklere ayrışmaya karar verdi. Kütüklerin bağları çözüldü ve her biri ayrı bir yöne doğru gitmeye başladı.

Tehlikeyi son anda fark eden Garion elindeki sırıkla salı kıyıya yönlendirmeye çalıştı, ama onun paniği yalnızca salın parçalanmasını daha da hızlandırmaya yaradı. En sonunda altında tek bir kütük kaldı; kollarını havada çılgın gibi döndürerek dengesini korumaya çalışıyordu. Çaresizce yardım arayan gözleri sazlık kıyıyı taradı. Arkadaşlarının arkasındaki tepenin yukarılarına doğru, siyah atlı adamın tanıdık görüntüsünü fark etti. Adam siyah bir elbise giymişti ve yanan gözlerle çocuğun çırpınışını izliyordu. Tam o sırada lanet olasıca kütük Garion'un ayaklarının altında döndü ve o da müthiş bir gürültüyle suya yuvarlandı.

Ne yazık ki Garion'un eğitimi ona yüzme sanatı hakkında hiç bilgi vermemişti; o yüzden su çok derin olmamasına rağmen, onun için yeterince derindi.

Gölcüğün dibi çok tatsız bir yerdi; kurbağaların, kaplumbağaların ve Garion taş gibi suyun dibine gömülürken yılan gibi kıvrılarak kaçan sevimsiz bir yılan balığının yaşadığı yosunlu, çamurlu bir yer. Garion debelendi, su yuttu ve bacaklarını çırparak yeniden suyun yüzüne doğru yükseldi. Bir balina gibi sudan fırladığında aceleyle nefes aldı ve arkadaşlarının çığlıklarını duydu. Tepedeki kara adam aynı yerde duruyordu; bir anda o aydınlık günün bütün ayrıntıları Garion'un hafızasına nakşoldu. Adam parlak sonbahar güneşi altında durmasına rağmen, ne kendisinin ne de atının gölgeleri olmadığını bile fark etti o anda. Zihni bu imkânsız durumu kavramaya çalışırken yeniden çamurlu dibe doğru batmaya başladı.

Yosunlar arasında debelenir ve su yutarken, üzerinden düştüğü kütüğün yanına varabilirse ona tutunabileceği aklına geldi. Şaşkın bir kurbağayı kovalayarak yeniden yükseldi. Maalesef bu defa da tam kütüğün altına çıkmıştı. Kafasına yediği darbe gözlerinde şimşekler çaktırdı ve kulaklarını uğultuyla doldurdu; ona uzanan yosunların arasına doğru batarken artık debelenmiyordu.

Ama Durnik imdadına yetişti. Garion saçlarından tutulup yüzeye çekildiğini ve Durnik'in güçlü kulaçlarıyla gene saçlarından tutularak kıyıya götürüldüğünü hissetti. Demirci yarı baygın çocuğu sahile çekip yüzükoyun yatırdı ve ciğerlerindeki suyun boşalması için sırtına bastırmaya başladı.

Garion'un kaburgaları çatırdamaya başladı. "Yeter Durnik," dedi sonunda. Kalkıp oturdu ve anında kafasındaki kesikten akan kan gözlerine doldu. Kanı silerek gözleriyle karanlık, gölgesiz atlıyı aradı, ama adam kaybolmuştu. Ayağa kalkmaya çalışınca birden başı fırıl fırıl dönmeye başladı ve bayıldı.

Uyandığında yatağındaydı ve kafası sargılar içindeydi.

Pol Teyze başucunda duruyordu ve gözleri alev alevdi. "Aptal çocuk!" diye bağırdı. "Ne yapıyordun o gölcükte?"

"Sala biniyordum," dedi Garion çok normal bir şeymiş havası vermeye çalışarak.

"Sal mı?" dedi Pol. "Sal ha! Kimden izin aldın?"

"Iıhh..." dedi Garion güvensiz bir sesle. "Biz yalnız..."

"Siz yalnız ne?"

Çaresizce Pol Teyzeye baktı.

Derken Pol Teyze onu kollarına aldı ve nefessiz bırakacak kadar şiddetle sıktı.

Garion bir an ona gölcükte debelenirken kendisini izleyen o tuhaf, gölgesiz adamdan bahsetmeyi düşündü; ama zaman zaman onunla konuşan kafasının içindeki o kuru ses, bunun vakti olmadığını söyledi. Bir şekilde, kara atlı adamla arasındaki meselenin çok özel bir şey olduğunu ve bir gün ikisinin kaçınılmaz olarak bir irade savaşında karşı karşıya geleceklerini biliyordu sanki. Şimdi bunu Pol Teyzeye söylese onu da işin içine katacaktı ki bunu istemiyordu. Sebebini tam olarak bilmiyordu, ama o kara adamın düşman olduğundan emindi ve bu his korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi de. Pol Teyzenin bu adamla başa çıkabileceğinden kuşkusu yoktu, ama eğer öyle olursa çok kişisel ve bir nedenle çok da önemli bir şeyi kaybetmiş olacağını hissediyordu. O yüzden hiçbir şey söylemedi.

"O kadar da tehlikeli değildi Pol Teyze," dedi bunların yerine, zayıf bir sesle. "Nasıl yüzüleceğini anlamaya başlamıştım. Eğer kafamı kütüğe çarpmasaydım her şey yolundaydı."

"Ama kafanı çarptın tabii," dedi Pol.

"Evet, ama durum o kadar ciddi değildi. Bir-iki dakikada kendime gelirdim."

"O koşullar altında bir-iki dakikanın olup olmadığından pek emin değilim," diye kestirip attı Pol.

"Eh..." Garion tartışmaktan vazgeçmeye karar verdi. Bu olay, Garion'un özgürlüğünün sonu oldu. Pol Teyze onu bulaşıkhaneye hapsetti. Mutfaktaki bütün kap kaçağın üzerindeki her çiziği ezberledi. Bir keresinde, her bir kabı haftada yirmi bir kez yıkadığını hesaplamıştı. Birdenbire pasaklılaşıveren Pol Teyze, en az üç-dört tencere kirletmeden su bile kaynatamaz olmuştu. Garion da bunların hepsini tekrar tekrar yıkıyordu. Bu işten o kadar nefret etmeye başlamıştı ki, ciddi ciddi kaçmayı düşündüğü bile oldu.

Sonbahar ilerleyip hava bozmaya başlayınca, diğer çocuklar da çiftlik binalarına hapsoldular, böylece durum biraz düzeldi. Tabii Rundorig artık onlara pek katılamıyordu, çünkü cüssesi yüzünden Garion'dan bile daha fazla iş yapmak zorundaydı.

Garion vakit bulduğunda Zubrette ve Doroonla oynamaya kaçıyordu, ama artık samanların üzerine atlamak ya da ahırlarda ebelemece oynamak eskisi kadar eğlendirmiyordu onları. Zaten artık yetişkinlerin onların avare dolaştıklarını fark edip bir iş buyuracağı yaşa ve iriliğe gelmişlerdi. Çoğunlukla gözlerden uzak bir köşede oturup konuşuyorlardı –yani Doroon konuşuyordu, Garionla Zubrette de onun sonu gelmek bilmeyen dırdırını dinliyorlardı. Bu ufak tefek, yerinde duramayan oğlan, konuşma konusunda da dur durak bilmiyordu ve üç dört yağmur damlası hakkında saatlerce konuşabilirdi; nefes nefese ve laflarını yuvarlayarak.

Yağmurlu bir gün, Zubrette Doroon'un lafını ortasında keserek, "O elindeki leke nedir Garion?" diye sordu.

Garion sağ avucundaki beyaz, tam bir daire şeklindeki lekeye baktı.

"Ben de fark ettim," dedi Doroon, cümlesinin ortasında konuyu değiştirerek. "Ama Garion mutfakta büyüdü, değil mi? Herhalde küçükken elini yakmıştır, kimse müdahale edemeden uzanıp sıcak bir tencere filan tutmuştur. Pol Teyzesi nasıl kızmıştır kim bilir, çünkü o benim bildiğim herkesten daha çabuk kızıyor, zaten..."

Garion avucundaki lekeyi sol işaret parmağıyla izleyerek, "Kendimi bildim bileli vardı," dedi. Daha önce hiç yakından bakmamıştı lekeye. Sağ

avucunun tamamını kaplıyordu ve belli bir ışıkta bakıldığında hafif gümüşsü bir parıltısı vardı.

"Belki doğum lekesidir," dedi Zubrette.

"Bence de," dedi Doroon aceleyle. "Bir zamanlar yüzünde kocaman, mor bir doğum lekesi olan bir adam görmüştüm –sonbaharda şalgam hasadını almaya gelen arabacılardan biri– her neyse, yüzünün bir yanı tamamen lekeyle kaplıydı, ben önce kavga etmiş de yüzünü morartmışlar sandım –bu arabacılar durmadan kavga ederler zaten– ama sonra bir de baktım ki morluk değilmiş, Zubrette'in şimdi dediği gibi doğum lekesiymiş. Acaba bu lekeler neden oluyor?"

O akşam Garion yatmaya hazırlanırken lekeyi Pol Teyzesine sordu. Elini kaldırıp avucunu göstererek, "Bu nedir Pol Teyze?" dedi.

Uzun, siyah saçlarını fırçalamakta olan Pol başını kaldırıp, "Dert etmene gerek yok," dedi.

"Dert etmiyorum," dedi Garion. "Sadece ne olduğunu merak ettim. Zubrettele Doroon doğum lekesi olduğunu söylüyorlar. Öyle mi hakikaten?"

"Öyle bir şey," dedi Pol.

"Peki annemle babamda da var mıydı aynı lekeden?"

"Babanda vardı. Ailede uzun zamandan beri vardır bu işaret."

Aniden Garion'un aklına tuhaf bir şey geldi. Sebebini bilmeden, uzanıp teyzesinin başındaki beyaz bukleye dokundu. "Senin saçındaki beyaz tutam gibi bir şey mi yani?" diye sordu.

Birden elinde bir karıncalanma hissetti ve zihninde bir pencere açılmış gibi oldu. İlk başta gelip geçen dev bir bulut denizinde akıp giden sayısız yılı hissetti, sonra, keskin bir bıçak gibi, durmadan tekrarlanan sonsuz bir kayıp hissi, derin bir hüzün. Sonra, daha yakınlar da kendi yüzü vardı, onun arkasında başka bir sürü yüz, yaşlı genç, soylu ya da sıradan; hepsinin

arkasında da bazen göründüğü gibi aptal aptal bakmayan Bay Kurt'un yüzü. Her şeyden çok da bu dünyaya ait olmayan, insanüstü bir gücün bilgisi, yenilmez bir iradenin kesinliği vardı.

Pol Teyze dalgın bir hareketle başını çekti. "Yapma Garion," dedi ve zihnindeki pencere de kapandı.

"O da neydi?" diye sordu Garion, meraktan çatlayarak, pencereyi yeniden açma arzusuyla.

"Basit bir numara," dedi Pol.

"Nasıl yapıldığını göstersene bana."

"Daha olmaz Garion'cuğum," dedi Pol onun yüzünü ellerinin ara sına alarak. "Daha olmaz. Henüz hazır değilsin. Haydi yat şimdi."

"Gitmiyorsun değil mi?" diye sordu, biraz korkmuş olarak.

"Hep yanında olacağım," dedi Pol yorganını örterek. Sonra yeniden uzun, gür saçlarını fırçalamaya başladı; bir yandan da derin, ahenkli bir sesle tuhaf bir şarkı mırıldanıyordu. Garion şarkıyı dinlerken uyuyakaldı.

Bu olaydan sonra Garion'un kendisi bile avucundaki lekeyi görme fırsatı bulamadı. Birdenbire yapacak o kadar pis iş çıkmıştı ki, yalnızca elleri değil her tarafı kir içindeydi.

Sendarya'da ve batı krallıklarının çoğunda da en önemli bayram, Eras Yortusuydu. Binyıllar önce yedi Tanrının el ele tutuşup tek bir sözle dünyayı yarattıkları günün anısınaydı bu Yortu. Eras bayramı kış ortasındaydı ve bu mevsimde Foldor'unki gibi bir çiftlikte yapacak pek iş olmadığı için, şölenler, hediyeler, süslemeler ve Tanrılar onuruna düzenlenen küçük gösterilerle dolu iki haftalık harika bir kutlamaya dönüşmüştü. Bu sözü edilen gösteriler Faldor'un dindarlığının birer göstergesiydi tabii, iyi kalpli ve basit bir adam olan Faldor'un çiftlikte yaşayan diğer insanların kendi dindarlığını pek paylaşmadıklarını bildiğinden kuşku yoktu. Ama en azından bayramda dışarıya karşı dindar

görünmenin doğru olacağına inanıyordu Faldor; iyi bir efendi olduğu için de çiftliğindekiler onun suyuna gitmekte bir sakınca görmüyorlardı.

Ancak ne yazık ki Faldor'un kızı Anhelda ve kocası Eilbrig de Faldorla aralarını bozmamak için her yıl tam da bu dönemde onu ziyarete geliyorlardı. Anhelda'nın babasıyla arasını bozup mirasından mahrum kalmak gibi bir niyeti yoktu hiç. Ama onun ziyaretleri Faldor için tam bir dertti, çünkü başkent Sendar'da bir ticaret şirketinde küçük bir memur olan fazla süslü ve kibirli damadından hiç hoşlanmadığını pek gizleyemiyordu.

Öte yandan, Anhelda ile Eilbrig'in gelişleri Eras bayramının başlangıcını müjdelediğinden, kimse onlardan kişisel olarak hoşlanmamasına rağmen, epeyce hararetle karşılanıyorlardı.

O yıl hava özellikle kötü gitmişti, Sendarya koşullarına göre bile kötü sayılırdı. Yağmurlar erken başlamış ve yerlerini hemen çamurlu bir kara bırakmışlardı; kış ortasındaki sert, toz gibi kar değil de nemli, vıcık vıcık bir kar. Mutfaktaki işlerden başını alıp da eski oyun arkadaşlarıyla yaklaşan bayram sevincini paylaşamayan Garion'a, bayram tatsız tuzsuz görünüyordu. Eski güzel günleri hasretle yadediyor ve mutfakta elinde süpürgesiyle kum rengi saçlı bir kasvet abidesi gibi dolanıyordu.

Eras kutlamalarının yapıldığı yemek salonundaki süslemeler bile ona resmen pejmürde görünüyordu. Tavan kirişlerine tutturulan çam dalları eskisi kadar yeşil değildi sanki; cilalanıp dallara dikkatle tutturulan elmalar da daha küçük gibiydi ve tam kırmızı değildi, içini çekerek asık suratıyla yeniden süpürgesine döndü.

Pol Teyze'nin ona aldırış ettiği yoktu, tavrında ise acımanın kırıntısı bile görülmüyordu. Düzenli olarak ateşine bakıyor ve ona yapabildiği en kötü tatlı ilaçları içiliyordu. Garion bir noktadan sonra yalnızken surat asmaya ve iç çekerken daha az ses çıkarmaya başladı. Zihninin gizli ve alaycı yanı ona kesinlikle saçmaladığını söylüyordu, ama Garion'un dinlemeye niyeti yoktu. Zihnindeki ses ondan daha yaşlı ve daha bilge olabilirdi, ama hayattan zevk almasını engellemeye çalışıyordu işte.

Eras Yortusu sabahı, çiftlik kapısının önünde, yanlarında arabalarıyla bir Murgo ve beş Thull belirerek Faldorla görüşmek istediler. Çocuklara

kimsenin aldırmadığını ve konuşmaları duyabileceği bir yerde dolanmanın insana bir sürü önemli bilgi verebileceğini çoktan öğrenmiş olan Garion, kapının yakınlarında bir şeylerle uğraşmaya başladı.

Bu Murgonun suratı da Yukarı Gralt köyünde rastladığı gibi yara izleriyle doluydu; arabada çok önemli biriymiş gibi oturuyordu ve örme zincir zırhı her hareketinde şıngırdıyordu. Siyah, kukuletalı bir cübbe giymişti ve kılıcı görünür bir yerdeydi. Gözleri durmadan hareket halindeydi ve her şeyi kolluyordu. Çamurlu çuha çizmeler ve kalın pelerinler giyen Thullar ise, aylak bir tavırla arabaya dayanmış, karlı tarlalarda esen rüzgâra aldırmadan bekliyorlardı.

Eras Yortusu için en şık kıyafetini giymiş olan Faldor, bahçeden geçerek kapıya yaklaştı; hemen arkasından da Anhelda ve Eilbrig geliyordu.

"Günaydın dostum," dedi Faldor Murgoya. "Erasın kutlu olsun."

Murgo homurdanarak, "Çiftçi Faldor sen misin?" diye sordu bozuk bir telaffuzla.

"Evet, "dedi Faldor.

"Elinde bol miktarda jambon varmış diye duydum."

"Domuzlar bu yıl iyi ürün verdi," diye kabullendi Faldor alçakgönüllülükle.

"Hepsini alıyorum," diye beyan etti Murgo kesesini şıngırdatarak.

"Yarın sabah ilk iş hepsini getiririz," dedi Faldor selam vererek. Murgo bakakaldı.

"Burası dindar bir çiftlik," diye açıkladı Faldor. "Eras günü ticaret yaparak Tanrıları gücendiremem."

"Saçmalama baba," diye atıldı Anhelda. "Bu soylu tüccar alışveriş yapmak için uzun yoldan gelmiş belli ki."

"Eras günü olmaz," dedi Faldor, uzun yüzünde inatçı bir ifadeyle.

"Sendar şehrinde işimize hissiyat karıştırmayız biz," diye lafa karıştı Eilbrig tiz sesiyle.

"Orası Sendar, burası Faldor'un çiftliği," diye kestirip attı Faldor. "Faldor'un çiftliğinde Eras günü çalışılmaz ve ticaret yapılmaz."

"Ama baba," diye itiraza devam etti Anhelda, "soylu tüccarın altını var. Altın, baba. Altın!"

"Daha fazla tartışmak istemiyorum," dedi Faldor. Murgoya döndü. "Sen ve hizmetkârların kutlamalarımıza katılmak isterseniz, buyurun. Size kalacak yer ve Sendarya'da bulabileceğiniz en iyi akşam yemeğini sunarız. Ayrıca bu özel günde Tanrıları onurlandırma fırsatınız da olur. Dini vecibeleri yerine getirmek kimseyi yoksullaştırmaz."

"Biz Cthol Murgos'ta bu bayramı yapmayız," dedi ekşi suratlı adam. "Soylu bayanın dediği gibi, uzun bir yoldan geldim ve kaybedecek vaktim yok. Herhalde çevrede istediğim malları bana satacak başka çiftçiler vardır."

"Baba!" diye sızlandı Anhelda.

"Komşularımı tanırım," dedi Faldor alçak bir sesle. "Korkarım bu gün pek şansınız olmaz. Bu civarda gelenek bayramın kurallarına uymaktır."

Murgo bir an düşündü ve sonra, "Haklı olabilirsin," dedi. "Davetini kabul ediyorum, tabii yarın sabah erkenden işimizi yapabileceksek."

Faldor eğilerek selam verdi, "İsterseniz günün ilk ışıklarında hizmetinizdeyim."

"Peki öyleyse," dedi Murgo arabadan inerek.

O akşam şenlik yemek salonundaydı. Mutfak çalışanları ve bu özel gün için geçici olarak yardıma çağrılmış beş-altı kişi, Pol Teyze'nin azarlarına maruz kalarak, mutfaktan salona dumanı üstünde çevirmeler, jambonlar ve kaz kızartmaları taşıyordu. Koca bir biftek tabağını zar zor taşıyan Garion, Eras Yortusundaki çalışma yasağının mutfak kapısından içeri girmediğini düşündü.

Az sonra her şey hazırdı. Masalar dolmuştu ve şöminelerdeki ateşler parıl parıldı; düzinelerce mum salonu altından bir ışıkla dolduruyordu ve taş sütunlardaki halkalara takılmış meşaleler yanıyordu. Faldor'un işçileri, en iyi kıyafetlerini giymiş, hevesle ağızları sulanarak salonu doldurdular.

Herkes oturduğunda Faldor masanın başındaki yerinden kalktı. "Sevgili dostlarım," dedi maşrapasını kaldırarak, "bu şenliği Tanrılara adıyorum."

"Tanrılara," diye yankıladı herkes bir ağızdan, saygıyla ayağa kalkarak.

Faldor birasından biraz içti ve herkes onu izledi. "Duyun sesimi ey Tanrılar," diye başladı duasına. "Bu güzel dünyanın ürünlerini bize verdiğiniz için müteşekkiriz size; bugün, önümüzdeki bir yıl boyunca tekrar hizmetinizde olacağımızı vadediyoruz." Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi durdu, sonra yerine oturdu. Faldor her defasında böyle özel durumlara uygun özel bir dua hazırlamak için saatlerce çabalar, fakat insanların önünde konuşmak ona çok zor geldiği için, özenle hazırladığı sözler aklından uçup gidiverirdi. O yüzden de duaları daima çok içten ve çok kısa olurdu.

"Yiyin, sevgili dostlarım," dedi sonunda. "Yemek soğumasın."

Yediler. Paldor'un ısrarıyla onlara bir tek bu yemekte katılan Anhelda ve Eilbrig, masada onların ilgisine layık tek kişi olan Murgo ile konuşuyorlardı.

Eilbrig biraz şişinerek, "Hep Cthol Murgos'a gitmeyi düşünmüşümdür," dedi. "Ne dersiniz tüccar dostum, doğu ile batı arasında ne kadar çok temas olursa, geçmişte ilişkilerimizi zedeleyen karşılıklı şüphe ortamı da o kadar hızla yok olmaz mı?"

Yaralı yüzlü adam kısaca, "Biz Murgolar fazla ilişkiden hoşlanmayız," dedi.

"Ama buradasınız ya dostum," dedi Eilbrig. "Bu da daha fazla ilişkinin faydalı olacağını göstermiyor mu?"

"Ben bir görevle geldim," dedi Murgo. "Kendi tercihim değil." Salona baktı. "Bütün işçileriniz bunlar mı?" diye sordu Faldor'a.

"Hepsi burada," dedi Faldor.

"Beyaz saçlı, beyaz sakallı ihtiyar bir adamınız varmış."

"Yok dostum," dedi Faldor. "Bu çiftliğin en yaşlısı benim ve gördüğün gibi saçlarım da daha beyazlanmadı."

"Birkaç yıl önce bir memleketlim böyle bir adama rastlamış," dedi Murgo. "Yanında da Arendli bir çocuk varmış; galiba adı Rundorig olacak."

Yandaki masada oturan Garion gözlerini tabağına dikti ve o kadar dikkatle dinlemeye başladı ki kulakları büyüyecekti neredeyse.

"Burada Rundorig adında bir çocuk var," dedi Faldor. "Şu uzaktaki masanın ucunda oturan uzun boylu oğlan," diye işaret etti.

"Hayır," dedi Murgo, Rundorig'e dikkatle bakarak. "Bana tarif edilen çocuk bu değil."

"Rundorig Arendler arasında yaygın bir isimdir," dedi Faldor. "Muhtemelen memleketlinin rastladığı kişiler başka bir çiftliktendir."

"Herhalde öyledir," dedi Murgo, kestirip atarak. "Bu jambon bir harika," dedi bıçağıyla tabağını göstererek. "Herhalde tütsühanenizdeki jambonlar da bunun kadar iyidir."

"Hayır tüccar dostum," dedi Faldor gülerek. "Beni oyuna getiremezsin. Bugün iş konuşmayacağız."

Murgo gülümsedi; bu ifade yaralı yüzünde garip duruyordu. "Denemekte zarar yok," dedi. "Ama aşçınıza takdirlerimi bildirmek isterim."

Faldor sesini biraz yükselterek, "Size bir iltifat var Pol Hanım," dedi. "Cthol Murgos'lu dostumuz yemeklerinizden çok hoşlanmış."

"İltifatınız için sağolun," dedi Pol Teyze, biraz soğuk bir ifadeyle.

Murgo ona bakarken gözleri sanki tanımış gibi irileşti. "Soylulara layık bir yemek, hanımefendi," dedi eğilerek. "Mutfağınız büyülü olmalı."

"Hayır," dedi Pol yüz ifadesi ansızın sertleşerek, "büyü değil. Yemek pişirmek sabrı olan herkesin öğrenebileceği bir sanattır. Büyü başka bir şey."

"Ama büyü de bir sanattır, hanımefendi," dedi Murgo.

"Böyle düşünenler de var," dedi Pol Teyze, "ama gerçek büyü insanın içinden gelir ve elçabukluğuyla veya gözbağcılıkla bir ilgisi yoktur."

Murgo yüzüne dik dik baktı, ama Pol Teyze de ona çelik gibi gözlerle karşılık verdi. Yakında oturan Garion'a, ikisinin arasında konuşulan sözlerle hiç ilgisi olmayan bir şey geçmiş gibi geldi, bir tür meydan okuma sanki. Sonra Murgo cesaret edemiyormuş gibi bakışlarını indirdi.

Yemek bitince, geleneksel olarak Eras Yortusunda yapılan küçük bir gösteri başladı. Daha yaşlıca işçilerden yedisi, yemek biter bitmez salondan çıkmışlardı. Bu yedi kişi, kapıda uzun, kukuletalı cübbeler giymiş olarak belirdiler; yüzlerinde tahtadan oyulmuş, Tanrıların yüzlerini temsil eden maskeler vardı. Giysiler eskiydi ve bir yıldır Faldor'un tavanarasında saklandıklarını belli eden kırışıklıklar içindeydiler. Ağır adımlarla cübbeli ve maskeli adamlar salona girip Faldor'un masasının ucuna dizildiler. Sonra her biri, temsil ettiği Tanrıyı belirten kısa bir konuşma yaptı.

Cralto'nun sesi ilk maskenin ardında geldi: "Ben yalnız yaşayan Tanrı Aldur'um ve dünyaya olmasını emrediyorum."

İkinci maskenin ardından da tanıdık bir ses geldi: "Ben Atomların Ayı Tanrısı Belar'ım ve dünyaya olmasını emrediyorum."

Böyle böyle her biri sözünü söyledi, Chaldan, İssa, Nedra, Mara; en sonunda diğerlerinden farklı olarak kara cübbeli ve boyalı tahta değil de çelik maskeli olan son kişi konuştu.

Maskenin ardından çınlayarak gelen Durnik'in sesiydi: "Ben Angarakların Ejderha Tanrısı Torak'ım ve dünyaya olmasını emrediyorum."

Garion'un gözüne bir kıpırtı ilişti ve hızla döndü. Murgo garip, törensel bir hareketle yüzünü ellerinin arasına almıştı. Onun ilerisinde, uzaktaki masada beş Thull, yüzleri kül gibi olmuş titriyorlardı.

Faldor'un masasının ucundaki yedi kişi el ele tutuştular. Hep bir ağızdan "Biz Tanrılarız," dediler, "ve bu dünyaya olmasını emrediyoruz."

"Kulak verin Tanrıların kelamına," dedi Faldor. "Tanrılar Faldor'un evine hoş geldi, sefalar getirdi."

"Tanrılar Faldor'un evini ve masasındaki herkesi kutsuyor," dedi yedi kişi. Sonra dönüp geldikleri gibi yavaş yavaş salondan çıktılar.

Sonra hediye faslı başladı. Herkes çok heyecanlıydı, çünkü hediyelerin hepsi Faldor'dandı ve iyi kalpli çiftçi her yıl her birine en uygun hediyeyi seçmek için uğraşırdı. Yeni tunikler, pantolonlar, elbiseler ve ayakkabılar doluydu ortalık, ama Garion kendisine verilen küçük, beze sarılı paketi açıp da içinde kınında bir hançer bulunca kendinden geçiyordu az kalsın.

"Artık erkek oldu sayılır," dedi Faldor Pol Teyzeye, "İyi bir hançer de her erkeğe lazım." Tabii Garion hemen yeni hançerinin keskin kenarını denemeye kalkıp anında parmağını kesmeyi başardı.

"Kaçınılmazdı galiba," dedi Pol Teyze, ama kesikten mi, hediyeden mi, yoksa Garion'un büyümesinden mi bahsediyordu, anlaşılamadı.

Ertesi sabah Murgo jambonlarını aldı ve beş Thull ile birlikte çiftlikten ayrıldılar. Birkaç gün sonra Anhelda ile Eilbrig de eşyalarını toplayıp Sendar şehrine doğru yola çıktılar; böylece Faldor'un çiftliğinde her şey normale döndü.

Kış sürdü gitti. Karlar geldi geçti ve her zamanki gibi bahar geldi. Bu baharı diğerlerinden farklı kılan tek şey, yeni işçi Brill'in gelişiydi. Genç çiftçilerden biri evlenip yakında bir kulübe kiralamış ve Faldor'dan bir sürü hediye ve evlilik hakkında tavsiyeler alarak işten ayrılmıştı. Brill onun yerine gelmişti.

Garion Brill'in çiftliğe kesinlikle tatsız bir katkı olduğunu düşünüyordu. Adamın tuniği ve pantolonu yamalı ve lekeliydi; kara saçları ve kırpık sakalı bakımsızdı ve gözlerinden biri diğerinden başka yöne bakıyordu. Ekşi suratlı, münzevi tabiatlı bir adamdı ve temizliğine dikkat etmiyordu. Çevresinde bir hale gibi ekşimiş ter kokusuyla dolaşıyordu. Birkaç konuşma denemesinden sonra Garion pes edip adamı görünce yolunu değiştirmeye başladı.

Zaten o bahar ve yaz boyunca aklını meşgul edecek başka şeyler vardı. O güne kadar gerçek bir oyun arkadaşından ziyade tahammül edilmesi gereken bir küçük bela olduğunu düşündüğü Zubrette, birden dikkatini çekmeye başlamıştı. Onun her zaman hoş bir kız olduğunun farkındaydı, ama o mevsime kadar bu bilgi önemsiz gibiydi; Rundorigle Doroon'un arkadaşlığını tercih ediyordu. Şimdiyse durum değişmişti. Öteki çocukların da Zubrette'e daha fazla ilgi göstermeye başladığını fark ediyor ve ilk kez içinde kıskançlık hissediyordu. Zubrette tabii ki üçüyle de müthiş bir şekilde flört ediyor ve onun önünde birbirlerine düşmanca bakışlar fırlattıklarında zevkten dört köşe oluyordu. Rundorig'in tarladaki işleri onu genellikle kızdan uzak tutuyordu, ama Doroon, Garion için ciddi bir dert kaynağıydı. Gittikçe sinirli olmaya ve ikide bir bahaneler uydurup çiftliğin bir yerlerinde Doroonla Zubrette'in yalnız olup olmadıklarını kontrol etmeye başlamıştı.

Kendi tavlama girişimleri ise son derece basitti: Rüşvet veriyordu. Zubrette de bütün kızlar gibi şekere bayılıyordu ve bütün mutfak Garion'un emrine amadeydi. Kısa zamanda bir anlaşmaya vardılar. Garion güneş saçlı oyun arkadaşı için mutfaktan şekerleme çalacak, o da karşılığında Garion'un kendisini öpmesine izin verecekti. Eğer Pol Teyze onları güneşli bir yaz günü samanlıkta bu alışverişin ortalık yerinde yakalamasaydı, işler daha da ileri gidebilirdi.

Kapıdan kararlı bir sesle, "Bu kadar yeter," diye seslendi.

Garion suçlu bir tavırla sıçrayarak Zubrette'ten uzaklaştı.

Zubrette hemen yalana başlayıp "Gözüme bir şey kaçmıştı da Garion onu çıkarıyordu," dedi.

Garion kıpkırmızı bir halde dikiliyordu.

"Yaa," dedi Pol Teyze. "Çok ilginç. Benimle gel Garion."

"Ben..." dedi Garion.

"Hemen, Garion."

Böylece bunun da sonu geldi. O günden sonra Garion'un tüm vakti mutfakta geçiyordu ve Pol Teyzenin gözleri bir an bile üzerinden ayrılmıyordu, ikide bir hayallere dalıyor ve birdenbire nefret edilesi bir biçimde kendine güvenli görünmeye başlayan Doroon hakkında dertleniyordu; ama Pol Teyze nöbetteydi ve Garion mutfaktan çıkamadı.

Beşinci Bölüm

O yılın güz ortasında, yapraklar sararıp rüzgârla kızıl altın rengi bir kar gibi dökülmeye, akşamlar serinleşip Faldor'un çitliğinin bacalarından mavi dumanlar mor gökyüzündeki soğuk yıldızlara doğru yükselmeye başladığında, Kurt geri döndü. Rüzgârlı bir öğleden sonra, basık bir sonbahar göğü altında, ayaklarının altındaki dökülmüş yaprakları dağıtarak ve kocaman, koyu renk cübbesi rüzgârla savrularak kapıda bitiverdi.

Mutfak artıklarını domuzlara vermekte olan Garion yaklaştığını görünce karşılamaya koştu, ihtiyar adam yolculuktan bitkin, kir pas içindeydi ve gri kukuletasının altındaki yüzü ciddiydi. Her zamanki kaygısız, neşeli hali gitmiş, yerine Garion'un alışık olmadığı kasvetli bir hava gelmişti.

"Garion," dedi Kurt karşılaştıklarında. "Büyümüşsün bakıyorum."

"E, beş yıl oldu," dedi Garion.

"O kadar oldu mu?"

Garion dostunun yanında yürümeye başlayarak başını salladı.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Kurt.

"Evet," dedi Garion. "Hiçbir şey değişmedi –bir tek Breldo evlenip çiftlikten ayrıldı, bir de geçen yaz ihtiyar kahverengi inek öldü."

"İneği hatırlıyorum," dedi Kurt. Sonra, "Pol Teyzenle konuşmam gerek," dedi.

"Bugün keyfi pek yerinde değil," diye uyardı Garion. "Ahırlardan birinde dinlensen iyi olacak. Sana biraz yiyecek ve içecek tırtıklayıp getiririm."

"Keyifsiz olsun, ne yapalım," dedi Kurt. "Söyleyeceğim şeyin acelesi var." Kapıdan girip bahçeyi geçtiler ve mutfak kapısına vardılar.

Pol Teyze onları bekliyordu. "Gene mi sen?" dedi ters bir sesle. "Mutfağım geçen ziyaretinden beri hâlâ kendine gelemedi."

"Pol Hanım," dedi Kurt eğilerek. Sonra garip bir şey yaptı. Parmaklarıyla göğsünün önünde karmaşık bir hareket yaparak bir işaret verdi. Bunun kendisinden gizli kalmasını istediklerinden kuşkusu yoktu Garion'un.

Pol Teyzenin gözleri hafifçe irileşti, sonra kısıldı ve yüzü ciddileşti. "Peki ama sen nasıl..." diye lafa başladı, sonra kendini tuttu. "Garion," dedi sert bir sesle, "mutfakta havuç kalmamış. Mutfak bahçesinin öbür ucunda havuç olacak. Kova ve kürek al, bana havuç çıkar."

"Ama..." diye itiraza başladı Garion, sonra Pol Teyzenin yüz ifadesini fark ederek hızla uzaklaştı. Yakındaki bir kulübeden kova ve kürek aldı, sonra mutfak kapısının yakınlarında dolanmaya başladı. Kuşkusuz kapı dinlemek iyi bir alışkanlık değildi ve Sendarya'da çok görgüsüz bir hareket sayılırdı, ama Garion çok zaman önce ne zaman kendisini bir yerlere yollasalar konuşmaların son derece ilginç olacağını ve muhtemelen de kendisini yakından ilgilendireceğini öğrenmişti. Bu konuda küçük bir vicdan muhasebesi yapmış, sonra duyduklarını bir yerlerde tekrarlamadığı sürece bir zararı olmadığına karar vermiş, vicdanı merakına yenik düşmüştü.

Garion'un kulakları çok keskindi, ama iki tanıdık sesi mutfaktaki diğer seslerden ayırt etmesi biraz vakit aldı.

"İz bırakmamıştır," diyordu Pol Teyze.

"İz gerekmez," diye cevap verdi Kurt. "Elindeki bana izini belli eder zaten. Onu tavşan izi süren bir tilki gibi izleyebilirim."

"Nereye götürecek?" diye sordu Pol.

"Kim bilir? Zihni bana kapalı. Kuzeye, Boktor'a gideceğini tahmin ediyorum. Garog Nadrak'a giden en kısa yol bu. Peşine düşeceğimi biliyor, bu yüzden bir an önce Angarak topraklarına geçmek isteyecektir. Batıda kaldığı sürece hırsızlığının bir faydası olmaz."

"Ne zaman oldu bu?"

"Dört hafta önce."

"Angarak krallıklarına geçmiş bile olabilir."

"Pek ihtimal vermiyorum. Mesafeler çok fazla; ama geçmişse bile onu izleyeceğim. Yardımına ihtiyacım var."

"Ama burayı nasıl terk ederim ki?" diye sordu Pol Teyze. "Oğlana göz kulak olmam gerek." Garion'un merakı dayanılmaz bir hal almıştı. Mutfak kapısına daha da yaklaştı.

"Çocuk burada emniyette," dedi Kurt. "Bu iş acil."

"Hayır," diye itiraz etti Pol Teyze. "Burası bile emin değil. Geçen Eras Yortusunda bir Murgo ile beş Thull geldi. Kendine tüccar süsü vermişti ama fazla soru soruyordu; Yukarı Gralt'ta birkaç yıl önce görülen ihtiyar bir adamla Rundorig adlı bir çocuk hakkında. Beni bile tanımış olabilir."

"Sandığımdan daha ciddi demek ki durum," dedi Kurt düşünceli bir tavırla. "O zaman oğlanı buradan götürmeliyiz. Başka bir yerde dostlarımızın yanına bırakabiliriz."

"Hayır," diye itiraz etti Pol Teyze yeniden. "Eğer seninle geleceksem, o da gelecek. Göz kulak olunması gereken bir yaşta artık."

"Aptallık etme," dedi Kurt sert bir sesle. Garion donakaldı. Kimse Pol Teyzeyle böyle konuşamazdı.

"Buna karar verecek olan benim," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla. "Büyüyene kadar benim sorumluluğum altında olacağını kararlaştırmıştık. O gelmezse ben de gelmem."

Garion'un yüreği ağzına geldi.

"Pol," dedi Kurt sert bir tavırla, "nerelere gitmemiz gerekebileceğini bir düşün. Çocuğu onların ellerine teslim edemezsin."

"Cthol Murgos'a ya da Mallorya'ya bile gitsek, burada bensiz olacağından daha fazla tehlikede olmaz. Geçen baharda yaşıtı bir kızla samanlıkta yakaladım. Dediğim gibi, ona göz kulak olmak lazım."

Kurt bunun üzerine neşeyle güldü. "Mesele bu mu yani?" dedi. "Böyle şeyleri kafana fazla takıyorsun."

"Ya geri dönüp onu evlenmiş ve baba olmak üzere bulursak?" diye sordu Pol Teyze yakıcı bir sesle.

"Harika bir çiftçi olur; ne yapalım artık, biz de bir yüz yıl daha bekleriz uygun koşulların oluşması için."

"O kadar da ileri gitmemiştir canım. Daha çocuk bunlar."

"Körsün sen ihtiyar Kurt," dedi Pol Teyze. "Burası Sendarya'nın geri kalmış bir bölgesi. Oğlan da böyle konularda namuslu davranacak şekilde yetiştirildi. Kız dersen, açgözlü küçük bir çakal ve beni huzursuz edecek kadar hızlı gelişiyor. Şu anda küçük Zubrette'imiz bütün Murgolardan daha tehlikeli. Ya oğlan da gelir ya da ben burada kalırım. Sen kendi sorumluluklarına bak, ben de kendiminkilere."

"Tartışacak vaktimiz yok," dedi Kurt. "Öyle diyorsan, öyle olsun."

Garion az kalsın heyecandan boğuluyordu. Zubrette'ten ayrılacak olması sadece bir anlık üzüntü kaynağı oldu. Dönüp coşkuyla akşam göğünden geçmekte olan bulutlara baktı. Arkasını dönmüş olduğu için de, Pol Teyzenin mutfak kapısına geldiğini görmedi.

"Bildiğim kadarıyla bahçe güney duvarının öte yanında," dedi Pol. Suçüstü yakalanan Garion sıçradı.

"Havuçlar niçin toplanmadı?" diye sordu Pol.

"Kürek aradım," dedi Garion pek ikna edici olmayan bir tavırla.

"Yaa! Ama bulmuşsun işte." Kaşları tehlikeli bir şekilde kalkmıştı.

"Daha yeni buldum."

"Harika. Havuç, Garion. Hemen!" Garion kovasıyla küreğini kaparak kaçtı.

Döndüğünde karanlık çökmeye başlamıştı ve Pol Teyzenin Faldor'un evinin merdiveninden çıkmakta olduğunu gördü. Kapıyı dinlemek için peşine takılacaktı, ama kulübelerin birinin kapısındaki belli belirsiz bir kıpırtı dikkatini çektiği için kapının gölgesine sindi. Bir gölge ihtiyatla kulübeden ayrılıp Pol Teyze Faldor'un kapısından içeri girer girmez, onun çıkmış olduğu basamakları tırmanmaya başladı. Işık iyice gitmişti, Garion teyzesini takip edenin kim olduğunu anlayamadı. Kovasını yere bıraktı ve küreğini bir silah gibi tutup gölgelere sinerek hızla bahçenin öbür tarafına geçti.

Yukarıdaki evden bir gürültü geldi ve kapıdaki gölge çabucak doğrularak merdivenlerden indi. Garion hemen saklandı. Gölge yanından geçerken, burnuna yıkanmamış elbise ve ekşi ter kokusu geldi. Teyzesini izleyen gölgenin yeni işçi Brill olduğundan yüzünü görmüş kadar emin oldu Garion.

Merdivenin tepesindeki kapı açıldı ve Garion teyzesinin sesini duydu. "Kusura bakma Faldor, ama bu bir aile meselesi. Hemen çiftlikten ayrılmam gerekiyor."

Faldor'un sesi ağlamaklıydı. "Ücretini arttırırım, Pol."

"Parayla bir ilgisi yok," diye cevap verdi Pol Teyze. "Sen iyi bir insansın, Faldor. Çiftliğin de benim için bir sığınak oldu, tam ihtiyacım olduğu anda. Tahmin edebileceğinden daha çok teşekkür borçluyum sana. Ama gitmem gerek."

Faldor neredeyse yalvarırcasına, "Belki bu aile meselesi hallolunca geri dönersin," dedi.

"Hayır, Faldor," dedi Pol. "Sanmam."

"Seni özleyeceğiz Pol," dedi Faldor, sesinde gözyaşlarıyla.

"Ben de sizi özleyeceğim, sevgili Faldor. Senden daha iyi kalpli bir insan görmedim hayatta. Ben gidene kadar ayrılacağımı kimseye söylemezsen sevinirim. Kimseye açıklama yapmak ve ağlamaklı vedalaşmalara girmek istemiyorum."

"Nasıl istersen, Pol."

"O kadar üzülme eski dostum," dedi Pol Teyze onu keyiflendirmeye çalışarak. "Yardımcılarımı iyi eğittim. Yemekleri benimkinden farklı olmaz. Miden aradaki farkı anlamaz bile."

"Kalbim anlar ya," dedi Faldor.

"Saçmalama," dedi Pol hafif bir sesle. "Gidip akşam yemeğini hazırlayayım."

Garion aceleyle merdivenlerin dibinden uzaklaştı. Düşünceli bir halde küreği kulübeye bırakıp giriş kapısının yanma bıraktığı havuç kovasını aldı. Teyzesine Brill'in kapıyı dinlediğini söylemek, kendisinin orada ne yaptığını da izah etme zorunluluğunu doğuracaktı ki, bu soruya cevap vermeyi hiç istemiyordu. Muhtemelen Brill sırf meraktan kapıyı dinlemişti, yaptığında tehditkâr ya da kötü niyetli bir şey yoktu. Öte yandan, o sevimsiz Brill'in de kendi zararsız meşgalesiyle uğraşıyor olması, Garion'u huzursuz etmiş, hatta biraz utanç duymasına sebep olmuştu.

Garion yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı, ama akşam yemeği, Faldor'un çiftliğindeki tüm akşam yemekleri kadar sıradandı. Garion belli etmeden ekşi suratlı Brill'i izledi, ama adam kulak misafiri olduğu konuşmadan herhangi bir şekilde etkilendiyse bile, bunu belli edecek bir davranışta bulunmadı.

Akşam yemeği bittiğinde, çiftliği her ziyaret edişinde olduğu gibi, Bay Kurt'tan bir hikâye anlatması istendi. Rüzgâr şömineninin bacasında uğuldar ve meşaleler duvarlarda titreşirken, Kurt ayağa kalkıp bir an derin düşüncelere dalmış gibi durdu.

"Herkesin bildiği gibi," diye başladı söze, "Marag halkı artık yok; Mara'nın Ruhu, Maragor'un yosun kaplı harabelerinde ağlar durur, o metruk

yerde halkının yasını tutar. Ama gene herkesin bildiği gibi Maragor tepeleri ve nehirleri sarı altınla doludur. Maragor'un mahvına sebep olan bu altındı işte. Adı lazım değil, bir komşu krallık, Maragor'daki altının farkına vardığında öyle bir hırsa kapıldı ki sonuç, krallıklar arasında altın sorunu çıktığında hep olduğu gibi, savaş oldu. Savaşın bahanesi, Maragların ne yazık ki yamyam olmasıydı. Bu uygar insanları rahatsız edecek bir alışkanlıktır mutlaka, ama Maragor'da altın olmasa kimse aldırmazdı.

"Ancak savaş kaçınılmazdı ve Maraglar son insanına kadar kırıldı. Ama sonradan bu ıssız krallığa gidenlerin de keşfettikleri gibi, Mara'nın Ruhu ve katledilenlerin hayaletleri orada kaldı.

"Hikâye bu ya, o günlerde güney Sendarya'daki Muros şehrinde üç maceracı varmış; bu altından bahsedildiğini duyunca gidip paylarını almak istemişler. Dediğim gibi, adamlar maceracıymış ve hortlak hikâyelerine de gülüp geçmişler.

"Yolculukları uzun sürmüş, çünkü Muros'tan yukarı Maragor'a kadar yüzlerce fersah vardır; ama altının kokusu onları çekiyormuş. Derken, karanlık ve fırtınalı bir gece, kendileri gibi maceracıları uzak tutmak için oraya dikilen devriyeleri atlatıp Maragor'a girmişler. Maraglarla savaşıp o kadar masrafa ve zorluğa katlanan komşu krallık, altını her gelenle paylaşmak istemiyormuş tabii ki.

"Altın hırsıyla yanıp tutuşarak, gecenin içinden süzülmüşler. Mara'nın Ruhu ağlıyormuş, ama bunlar cesur insanlar olduğu için ruhlardan korkmuyorlarmış; zaten birbirlerine duydukları sesin ağlayan bir ruh değil, ağaçlarda uğuldayan rüzgârın sesi olduğunu söylüyorlarmış.

"Işıksız ve sisli bir sabah tepelerden süzülüp geldiğinde, yakınlarda bir yerde akan nehrin sesini duymuşlar. Herkesin bildiği gibi altın en kolay nehir kıyılarında bulunur, o yüzden hemen suyun sesine doğru ilerlemişler.

"Derken, biri zayıf ışıkta yere bakmış, bir de ne görsün, ayaklarının dibi altınla dolu –külçelerce altınla. Adam hırsına yenik düşmüş ve hiç sesini çıkarmamış, ama geride kalmış ve arkadaşları gözden kaybolur kaybolmaz diz çöküp, bir çocuğun çiçek toplaması gibi altınları toplamaya başlamış.

"Birden arkasında bir ses duymuş ve bakmış. En iyisi ne gördüğünü burada söylememek. Altınları elinden attığı gibi kaçmaya başlamış.

"Sesini duydukları nehir tam orada bir yarın içinden geçiyormuş; iki arkadaşı adamın koşarak yarın kıyısına geldiğini ve koşmaya devam ederek aşağı düştüğünü görmüşler hayretler içinde. Sonra da onu kovalayanın ne olduğunu görmüşler.

"Biri hemen delirmiş ve ümitsiz bir çığlık atarak arkadaşının düştüğü yardan aşağı atlamış; ama üçüncü maceracı aralarında en cesur ve pervasız olanmış, o yüzden kendi kendine hortlakların canlı birine asla zarar veremeyeceğini söyleyerek yerinden kıpırdamamış. Tabii en büyük yanlışı da bu olmuş. O kendinden emin öylece dikilirken, hortlaklar etrafını sarmış."

Bay Kurt duraklayıp maşrapasından bir yudum aldı. "Sonra," diye devam etti, "hortlaklar da acıkabileceğinden, onu paylaşıp yemişler."

Kurt'un hikâyesinin bu dehşet verici sonunda Garion'un saçları diken diken olmuştu, masada başkalarının da ürperdiğinin farkına vardı. Bu bekledikleri türden bir hikâye değildi.

Yakında oturan demirci Durnik'in sade yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. Sonra ağzını açtı. "Hikâyenin doğruluğunu tartışmak hayatta aklıma gelmez," dedi Kurt'a, söyleyecek söz bulmakta zorlanarak, "ama onu yedilerse, hortlaklar yani, yedikleri nereye gitti? Yani hortlaklar maddi değil diye biliriz, demek ki mideleri de yok. Ayrıca adamı neyle ısıracaklar?"

Kurt'un yüzünde hınzırca ve esrarlı bir ifade belirdi. Durnik'in şaşkın sorusuna çok esrarlı bir cevap verecekmiş gibi parmağını kaldırdı, sonra birden gülmeye başladı.

Durnik önce kızar gibi oldu, sonra o da gülmeye başladı. Masadakiler espriyi anladıklarında gülüş iyice yaygınlaştı.

"Harika bir espri, eski dostum," dedi Faldor diğerleri gibi kahkahayla gülerek, "ayrıca bu şakadan çok şey öğrenmek de mümkün. Hırs kötüdür, ama korku daha da kötüdür, dünya biz hayali gulyabaniler yaratmasak da

yeterince tehlikeli zaten." Faldor iyi bir hikâyeden ahlâki dersler çıkarma fırsatını hiç kaçırmazdı.

"Haklısın, dostum Faldor," dedi Kurt ciddileşerek, "ama dünyada öylesine bir açıklama uyduramayacağımız ya da gülüp geçemeyeceğimiz şeylerde vardır."

Ateşin yanında oturmakta olan Brill kahkahalara katılmamıştı. "Hayatımda hiç hortlak görmedim," dedi ekşi bir sesle, "görene de rastlamadım; şahsen büyü, sihir gibi çocukça şeylere de inanmıyorum." Bunu diyerek ayağa fırladı ve hikâye sanki kendisine hakaret kastıyla anlatılmış gibi sert adımlarla salondan çıktı.

Daha sonra, Pol Teyze mutfakta ortalığın temizlenmesine nezaret eder, Kurt da bir masaya dayanmış birasını yudumlarken, Garion'un vicdan muhasebesi dayanılmaz bir hal aldı. İçindeki sakin ses ona gördüklerini saklamanın yalnızca aptalca değil, muhtemelen tehlikeli de olacağını söyleyip duruyordu.

Silmekte olduğu çanağı bırakıp yanlarına gitti. "Mühim bir şey değildir belki," dedi dikkatle, "ama bugün öğleden sonra bahçeden dönerken Brill'in seni takip ettiğini gördüm Pol Teyze."

Pol Teyze dönüp ona bakmaya başladı; Kurt da maşrapasını masaya bıraktı. "Devam et Garion," dedi Pol.

"Faldorla konuşmaya gittiğin zaman," diye açıkladı Garion. "Sen merdivenlerden çıkana kadar bekledi, sen içeri girince de çıkıp kapıyı dinledi. Küreği bırakmaya giderken gördüm."

"Bu Brill denilen adam ne zamandır çiftlikte?" diye sordu Kurt kaşlarını çatarak.

"Geçen bahar geldi," dedi Garion, "Breldo evlenip çiftlikten ayrıldıktan sonra."

"Murgo tüccar da ondan birkaç ay önce, Eras Yortusunda gelmişti, değil mi?"

Pol Teyze ona dik dik baktı. "Yani..." Sözünü bitirmedi.

"Gidip dostumuz Brillle bir-iki çift laf etsem fena olmayacak," dedi Kurt ciddi bir tavırla. "Odası nerede biliyor musun Garion?"

Garion kalbi hızla çarparak başıyla onayladı.

"Göster bakalım yolu." Kurt dayandığı masadan ayrıldı. Birdenbire yürüyüşü değişmişti, artık yaşlı bir adam değildi sanki. Yıllar üzerinden uçup gitmiş gibiydi.

"Dikkatli olun," diye uyardı Pol Teyze.

Kurt kan dondurucu bir sesle güldü: "Ben hep dikkatliyimdir, hâlâ öğrenemedin mi?"

Garion Kurt'u hızla bahçeye çıkarıp çiftlik işçilerinin odalarına giden merdivenlere götürdü. Yumuşak deri ayakkabıları eski basamaklarda hiç ses çıkarmadan merdivenlerden çıktılar.

"Burada," diye fısıldadı Garion, niye fısıldadığını bilmiyordu.

"Geri çekil," diye fısıldadı Kurt. Parmak uçlarıyla kapıya dokundu.

"Kilitli mi?" diye sordu Garion.

"Fark etmez," dedi Kurt hafif bir sesle. Kilide dokundu, bir klik sesiyle kapı açıldı. Peşinde Garion, Kurt içeri girdi.

Oda tamamen karanlıktı ve havada Brill'in yıkanmamış elbiselerinin ekşi kokusu vardı.

"Burada değil," dedi Kurt normal bir sesle. Belinde bir şeyleri kurcaladı, çeliğe sürtünen çakmaktaşının sesi duyuldu ve kıvılcımlar çaktı. Kıvılcımlar Kurt'un elindeki eski püskü ip parçasına sıçradı. Kurt kıvılcıma üfleyince ip alev aldı. İpi yukarı kaldırarak boş odaya bakındı.

Yerde ve yatağın üstünde fırlatılıp atılmış elbiseler ve eşyalar vardı. Garion anında bunun basit bir tertipsizlik değil, aceleyle ayrılan birinin

kalıntıları olduğunu anladı; ama bunu nasıl hemen anladığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kurt küçük meşalesi elinde bir an durdu. Sanki kafasının içinde bir şey aranıyormuş gibi yüz ifadesi bomboştu.

"Ahıra," dedi birden "Haydi evlat!"

Garion dönüp odadan fırladı, Kurt hemen ardındaydı. Kurt koşarken elindeki ipi merdivenden aşağı atınca, ateş sönmeden önce bir an için bahçeyi aydınlattı.

Ahırda ışık vardı. Zayıf, örtülü bir ışıktı bu, ama huzmeleri kapıdaki çatlaklardan sızıyordu. Atlar huzursuzca kıpırdanıyorlardı.

"Geri dur evlat," dedi Kurt ahır kapısını açarken.

Brill içeride, pis kokusundan rahatsız olup kaçmaya çalışan bir atı eğerlemeye çabalıyordu.

"Gidiyor musun Brill?" diye sordu Kurt, kollarını kavuşturup kapıda dikilerek.

Brill hemen dönüp savunma pozisyonuna geçti; tıraşsız yüzünde hırlayan köpek gibi bir ifade vardı. Şaşı gözünün akı, atların bölmelerinin birindeki çiviye asılı yarı örtülü fenerin ışığında bembeyaz görünüyordu ve gerilmiş dudaklarının arasından kırık dişleri parlıyordu.

"Yola çıkmak için tuhaf bir saat," dedi Kurt dalga geçerek.

"İşime karışma ihtiyar," dedi Brill tehditkâr bir tonla. "Yoksa pişman olursun"

"Hayatta çok şeye pişman oldum," dedi Kurt. "Bir eksik, bir fazla, ne fark eder!"

"Seni uyardım," diye hırladı Brill. Elini pelerinin altına sokup kısa, paslı bir kılıç çıkardı.

"Aptallık etme," dedi Kurt sesinde inanılmaz bir aşağılamayla.

Ama Garion daha kılıcı görür görmez elini beline atıp hançerini çekmiş, silahsız ihtiyarın önüne geçmişti bile.

"Geri çekil evlat," diye haykırdı Kurt.

Ama Garion parlak hançeriyle ileri atılmıştı bile. Daha sonra, düşünme fırsatı bulduğunda, neden böyle bir tepki gösterdiğini kendine açıklayamadı. Herhalde derindeki bir içgüdü kontrolü ele almıştı.

"Garion," dedi Kurt, "çekil aradan."

"Daha iyi," dedi Brill kılıcını kaldırarak.

Birden Durnik orada bitiverdi. Bir sığır boyunduruğu kapıp Brill'in elindeki kılıcı bir vuruşta düşürdü. Brill öfkeyle kudurarak ona döndü, ama Durnik'in ikinci darbesi şaşı adamın koltuk altının biraz altına, kaburgalarına indi. Nefesi kesilen Brill yere çöküp saman kaplı zeminin üzerinde debelenmeye başladı.

"Utan, utan Garion," dedi Durnik. "Ben o hançeri sana bunun için mi yaptım?"

"Bay Kurt'u öldürecekti ama," diye itiraz etti Garion.

"Boş ver şimdi," dedi Kurt yerde nefes almaya çalışan adamın üzerine eğilerek. Brill'in üzerini aradı ve lekeli tuniğinin altından şıngırdayan bir kese çıkardı. Keseyi fenerin yanına götürüp açtı.

"Benim," diye tısladı Brill ayağa kalkmaya çalışarak. Durnik boyunduruğu kaldırınca yeniden yere çöktü.

"Sıradan bir çiftlik işçisi için yüklü bir meblağ, dostum Brill," dedi Kurt kesedeki paraları avucuna dökerek. "Nereden buldun?" Brill pis pis bakmakla yetindi.

Garion'un gözleri paraları görünce irileşti. Daha önce hiç altın görmemişti.

"Cevap vermene gerek yok, dostum Brill," dedi Kurt paralardan birini inceleyerek. "Altının senin yerine konuşuyor." Paraları tekrar keseye doldurarak, küçük deri keseyi yerdeki adama fırlattı. Brill aceleyle keseyi kapıp tuniğinin altına soktu.

"Bunu Faldor'a anlatmam lazım," dedi Durnik.

"Hayır," dedi Kurt.

"Bu iş ciddi ama," dedi Durnik. "Biraz itişip kakışma başka bir şey, ama kılıç çekmek başka."

"Buna vaktimiz yok," dedi Kurt, duvardaki bir çividen bir koşum takımı alarak. "Ellerini arkasına bağla; tahıl ambarlarından birine tıkarız. Sabah biri bulur onu."

Durnik Kurt'a dik dik baktı.

"Güven bana Durnik," dedi Kurt. "Mesele acil. Bağlayıp bir yere tık, sonra mutfağa gel. Benimle gel, Garion." Dönerek ahırdan çıktı.

Döndüklerinde Pol Teyze mutfakta volta atıyordu. "Eee, ne oldu?" diye sordu.

"Kaçmaya çalışıyordu," dedi Kurt. "Engel olduk."

"Yoksa..." Sözünü bitirmedi.

"Hayır. Kılıç çekti, ama Durnik civardaymış, ağzının payını verdi. Tam da zamanında yetişti. Yoksa senin ufaklık kavgaya giriyordu. O küçük hançer iyi güzel de kılıç karşısında pek işe yaramaz."

Pol Teyze gözleri alev alev Garion'a döndü. Garion basiretle davranarak elinin ulaşamayacağı bir yere çekildi.

"Vaktimiz yok şimdi," dedi Kurt, mutfaktan ayrılmadan içtiği maşrapayı tekrar eline alarak. "Brill'de bir kese dolusu kızıl Angarak altını vardı. Murgolar burayı kolluyorlar. Kimsenin ruhu duymadan gitmeyi tercih ederdim, ama madem zaten gözetleniyoruz, sallanmanın lüzmu yok. İkiniz

için gerekenleri topla. Brill kurtulmadan önce aramızda birkaç fersah olsa iyi olur. Her gittiğim yerde arkamda Murgo var mı diye bakınmak istemiyorum."

Tam o sırada mutfağa giren Durnik durup onlara bakmaya başladı. "Burada işler göründüğünden farklı gibi," dedi. "Kimsiniz siz, nasıl oluyor da böyle tehlikeli düşmanlarınız var?"

"Bu uzun hikâye dostum Durnik," dedi Kurt, "maalesef anlatacak vaktimiz yok şimdi. Faldor'a özür dilediğimizi söyle ve Brill'i bir-iki gün oyalamaya bak. Dostları peşimize düşmeden önce izimizi kaybettirmek istiyorum."

"O işi başkası yapsın," dedi Durnik yavaşça. "Meselenin ne olduğunu bilmiyorum, ama belli ki tehlikeli. Ben de sizinle gelmek zorundayım, en azından emin bir yere varana kadar."

Pol Teyze birden güldü. "Sen mi Durnik? Sen mi bizi koruyacaksın?"

Durnik doğruldu. "Afedersiniz Pol Hanım," dedi, "ama korumasız bir yere gitmenize izin veremem."

"İzin veremez misin?" dedi Pol Teyze şaşkınlık içinde.

"Pekâlâ," dedi Kurt yüzünde hınzır bir ifadeyle.

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Pol Teyze hızla ona dönerek.

"Durnik faydalı biri olduğunu gösterdi," dedi Kurt. "Ayrıca hiç olmazsa yolda konuşacak biri olur yanımda. Son zamanlarda çok sivri dilli oldun Pol, yüz fersah yolu senin hakaretlerini dinleyerek geçirmek istemiyorum."

"Sen sonunda bunamaya başladın galiba, ihtiyar Kurt," dedi Pol öfkeyle.

"Bak gördün mü, tam da bunu kastediyordum," diye cevap verdi Kurt yumuşak bir tavırla. "Haydi gerekli eşyalarınızı toplayın da yola çıkalım. Gece geçiyor."

Pol Teyze bir an ona dik dik baktı, sonra mutfaktan fırladı.

"Benim de bir-iki eşya almam lazım," dedi Durnik, sonra dönerek dışarı fırladı.

Garion'un başı dönüyordu. Olaylar çok hızlı gelişmeye başlamıştı.

"Korkuyor musun evlat?" diye sordu Kurt.

"Hayır da..." dedi Garion. "Anlamıyorum. Hiçbir şey anlamıyorum olup bitenlerden."

"Zamanla anlayacaksın Garion," dedi Kurt. "Belki şimdilik anlamaman daha iyi. Tehlikeli bir işe girdik, ama o kadar da büyük bir tehlike değil. Teyzenle ben –ve tabii Durnik– yanında oldukça başına kötü bir şey gelmez. Haydi kilere gel de bana yardım et." Bir fener alarak kilere girdi ve bir çividen aldığı çuvala ekmek somunları, bir jambon, bir tekerlek sarı peynir ve şarap şişeleri doldurmaya başladı.

Mutfaktan sessizce çıkıp karanlık bahçeyi geçerek kapıya vardıklarında, Garion'un anlayabildiği kadarıyla vakit geceyarısını geçmişti. Durnik kapıyı açtığında çıkan hafif gıcırtı, Garion'a müthiş bir gürültü gibi geldi.

Kapıdan çıktıklarında Garion bir an için şiddetli bir üzüntü duydu. Faldor'un çiftliği o güne kadar tanıdığı tek yuvaydı. Şimdi belki de ebediyen terk ediyordu burayı; böyle şeylerin çok önemi vardı. Zubrette'i hatırlayınca daha da şiddetli bir kayıp hissine kapıldı. Doroonla Zubrette'i birlikte samanlıkta düşününce, her şeyi bırakıp geri dönmek istedi, ama çok geçti artık.

Binaların muhafazasından çıkınca, rüzgâr sertleşti ve Garion'un pelerinini savurmaya başladı. Koca bulutlar ayı örtmüştü ve yol çevredeki tarlalardan daha aydınlık sayılmazdı. Üşümüş, yalnız ve biraz da ürkmüş bir halde Pol Teyzeye sokuldu.

Tepeye vardıklarında durup geriye baktı. Faldor'un çiftliği gerideki vadinin içinde soluk, ışıksız bir karaltıydı artık. Pişmanlık içinde sırtını çiftliğe döndü. Önlerindeki vadi çok karanlıktı ve yol bile ilerideki kasvetli karanlığın içinde kaybolup gidiyordu.

Altıncı Bölüm

Kaç mil yürüdüklerini bilmiyordu Garion. Yürürken uyuklamaya başlamıştı ve arada bir karanlık yolda görünmeyen taşlara takılıp tökezliyordu. Uykuyu her şeyden çok istiyordu şu anda. Gözleri yanıyordu ve bacakları tükenmenin eşiğine gelmiş, titriyordu.

Bir tepeye daha vardıklarında –arka arkaya tepeler vardı, çünkü Sendarya'nın bu bölgesi kırışık bir kumaşa benziyordu– Bay Kurt durup etrafa bakındı, gözleri ezici karanlıkta bir şeyler arıyordu. "Burada yoldan ayrılacağız," dedi.

"Akıllıca olur mu bu?" diye sordu Durnik. "Yakında orman var, buralarda soyguncular olduğunu duydum. Soyguncular olmasa bile karanlıkta yolumuzu kaybetmez miyiz?"

"Soygunculardan korkmamız gerekmez," dedi Kurt kendinden emin bir sesle, "ayrıca ay olmadığı için de seviniyorum. Şu anda takip edilmiyor olabiliriz, ama geçtiğimizi kimse görmese daha iyi olur. Murgo altınıyla pek çok sır satın alınabilir." Böyle diyerek onları yolun kıyısındaki çayıra soktu.

Garion için çayırda yürümek imkânsızdı. Yolda arada bir tökezliyordu, burada ise gözün görmediği kovuklar, çukurlar ve tepecikler her adımda ayağına takılıyordu. Bir mil kadar ilerleyip ormanın karanlık kıyısına vardıklarında yorgunluktan ağlamak üzereydi. "Ormanda yolumuzu nasıl bulacağız?" diye sordu ağaçlar arasındaki kopkoyu karanlığa bakarak.

"Bu taraflarda bir yerlerde bir ormancı patikası olacak," dedi Kurt işaret ederek. "Biraz sonra buluruz." Sonra ormanın kıyısını izleyerek tekrar yola koyuldu. Garion ve diğerleri de tökezleyerek peşine takıldılar. Sonunda "İşte geldik," dedi, durup yetişmelerini bekleyerek. "Bundan sonrası çok karanlık, patika da epeyce dar. Ben önden gidiyorum, siz de peşimden gelin."

"Arkandayım Garion," dedi Durnik. "Dertlenme, her şey yoluna girecek." Demircinin sesinden, amacının oğlanı yatıştırmak kadar kendine de cesaret

vermek olduğu hissediliyordu.

Ormanın içinde hava daha sıcaktı. Ağaçlar onları rüzgârdan koruyordu, ama o kadar karanlıktı ki, Garion Kurt'un yolunu nasıl bulduğunu anlayamıyordu. Birden içinde Kurt'un nereye gittiğini bilmediği, şansına güvenip el yordamıyla ilerlediği yolunda korkunç bir şüphe hissetti.

"Durun!" dedi gürleyen bir ses tam önlerinde. Ormanın alacakaranlığına gözleri biraz alışmış olan Garion'un karşısında gördüğü gölge öylesine iri cüsseliydi ki, insan olması imkânsızdı.

Aniden paniğe kapılarak "Bir dev!" diye feryat etti. O kadar yorgundu ve o akşam olup bitenler öylesine üst üste yığılmıştı ki zihninde, bir anda sinirleri gevşeyiverdi ve ağaçların arasına doğru kaçmaya başladı.

"Garion, geri dön!" diye haykırdı Pol Teyze arkasından.

Ama panik kontrolü ele almıştı bir kere. Koşarken köklere ve çalılara takılıp düşüyor, ayakları sarmaşıklara dolanıyordu. Kör bir kaçışın sonu gelmez kâbusunda gibiydi. Alçak bir dalı görmeden, son hızla çarptı ve alnına yediği bu ani darbeden gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu. Islak toprağa serildi ve nefes nefese hıçkırarak aklını başına toplamaya çalıştı.

Birdenbire korkunç bir el tarafından yakalandığını hissetti. Aklından binlerce dehşet hikâyesi geçerek çaresizce debelenmeye başladı ve hançerini çekmeye çalıştı.

"Iıh," dedi bir ses. "Sakın ha, tavşanım." Hançeri elinden alındı.

"Beni yiyecek misin?" diye saçmaladı Garion, sesinde hıçkırıklarla.

Onu yakalayan adam güldü. "Kalk bakalım ayağa tavşan," dedi. Garion güçlü ellerin onu ayağa diktiğini hissetti. Bir kolu sımsıkı yakalanmıştı ve ağaçların arasından yarı sürüklenerek götürülüyordu.

İlerilerde bir yerde ışık vardı; ağaçlar arasında titreyen bir ateşe doğru götürülüyordu. Bir kaçış yolu araması gerektiğinin farkındaydı, ama korku ve yorgunluktan dumura uğrayan aklı çalışmayı reddediyordu.

Ateşin etrafında kabaca bir yarım daire şeklinde dizilmiş üç araba vardı. Durnik, Kurt ve Pol Teyze oradaydılar. Yanlarındaki adam o kadar iriydi ki, Garion'un zihni adamın gerçek olduğunu kabul etmeye yanaşmadı. Ağaç gövdesine benzeyen bacakları, zikzak deri şeritlerle bağlanmış kürklere sarılıydı ve dizlerine kadar inen, beli kemerli bir örgü zırh giyiyordu. Belinin bir yanında kocaman, ağır bir kılıç, öbür yanında ise kısa saplı bir balta asılıydı. Saçları örgülüydü ve koca, kızıl bir sakalı vardı.

Işığa vardıklarında Garion kendisini yakalayan adamı görebildi. Ufak tefekti, boyu neredeyse Garion kadardı ve yüzündeki en dikkat çekici yanı upuzun, sivri burnuydu. Gözleri küçük ve kısıktı; düz, siyah saçları kırpık kırpık kesilmişti, insanda güven duygusu uyandıran bir yüz değildi bu; üstelik adamın lekeli, yamalı tuniği ve tehlikeli görünüşlü kılıcı bu izlenime pek uyuyordu.

"İşte tavşanımız," dedi sansara benzeyen ufak tefek adam Garion'u ateşin başına sürükleyerek. "Beni epey uğraştırdı."

Pol Teyze öfkeden kuduruyordu. "Sakın bir daha böyle bir şey yapayım deme," dedi Garion'a sert bir tavırla.

"Dur bakalım Pol Hanım," dedi Kurt. "Şimdilik dövüşmesindense kaçması yeğdir. Biraz daha büyüyene kadar ayakları en iyi dostu olacak."

"Soyguncular mı yakaladı bizi?" diye sordu Garion titreyen bir sesle.

"Soyguncular mı?" diye güldü Kurt. "Amma da hayal gücün var evlat. Bu ikisi dostumuz bizim."

"Dost mu?" diye sordu Garion inanamadan, kızıl saçlı deve ve yanındaki sansar suratlı adama kuşkuyla bakarak. "Emin misin?"

Bunun üzerine dev de deprem gibi gürleyen bir sesle güldü. "Çocuk şüphelenir tabii," dedi. "Senin suratından kuşkulanmışlar, dostum İpek."

Ufak tefek adam iri dostuna ekşi bir suratla baktı.

"Bu Garion," dedi Kurt oğlanı göstererek. "Pol Hanımı zaten tanıyorsunuz." Pol Teyzenin adını özellikle vurguluyor gibiydi. "Bu da Durnik, bizimle gelmeye karar veren cesur bir demirci."

"Pol Hanım mı?" dedi ufak tefek adam, sebepsiz yere gülerek.

"Evet, adım bu!" dedi Pol Teyze dik dik bakarak.

"Öyleyse size bu adla hitap etmekten zevk duyacağım hanımefendi," dedi ufak tefek adam alaylı bir reveransla.

"Bu iri yarı dostumuzun adı Barak," diye devam etti Kurt. "Başımız beladayken çok faydalıdır. Gördüğünüz gibi Sendar değil, bir Çerek; Val Alorn'dan geliyor."

Garion daha önce hiç Çerek görmemişti; dev gibi Barak'ı görünce, Çereklerin savaş yetenekleri hakkında anlatılan korkunç hikâyeler birden daha inandırıcı gelmeye başladı.

"Benim adım da," dedi ufak tefek adam bir elini göğsüne koyarak, "İpek. Pek harika bir isim değil tabii, ama bana uyuyor. Drasniya'nın Boktor şehrinden geliyorum. Hokkabazlık ve akrobatlık yaparım."

"Aynı zamanda hırsızlık ve casusluk," diye ekledi Barak gökgürültüsü gibi bir sesle gülerek.

"Hepimizin birtakım kusurları vardır tabii," diye kabullendi İpek, seyrek sakallarını kaşıyarak.

"Bu yer ve zamanda da bana Bay Kurt diyorlar," dedi ihtiyar. "Pek hoşuma giden bir isim bu, çünkü Garion taktı."

"Bay Kurt ha," dedi İpek. Sonra gene güldü. "Pek eğlenceli bir isim, eski dostum."

"Beğendiğine sevindim, eski dostum," dedi Kurt bozuntuya vermeden.

"Bay Kurt olsun bakalım," dedi İpek. "Ateşe yaklaşın dostlar. Siz ısınırken ben de yemek işine bakayım."

Garion bu tuhaf çift hakkında hâlâ ikircikliydi. Pol Teyzeyle Bay Kurt'u önceden –ve başka adlarla– tanıdıkları belliydi. Pol Teyzenin sandığından başka biri olması ihtimali çok rahatsız ediciydi Garion için. Hayatının temel taşlarından biri yokoluvermişti.

İpek'in getirdiği yemek aceleyle hazırlanmış bir şalgam haşlamasıydı, içinde kocaman et parçaları yüzüyordu ve yanında da kabaca kesilmiş ekmek dilimleri vardı. Garion kendi iştahına şaştı; yemeğe dalıp beş gündür açmış gibi tıkınmaya başladı.

Çıtırdayan kamp ateşinde midesi ve ayakları ısınınca da, bir kütüğe oturup hafifçe uyuklamaya başladı.

Pol Teyzenin "Şimdi ne yapıyoruz, İhtiyar Kurt?" diye sorduğunu duydu. "Bu acayip arabalar da nedir?"

"Övünmek gibi olmasın ama harika bir planım var," dedi Kurt. "Biliyorsun yılın bu aylarında Sendarya'nın her tarafı sağa sola giden arabalarla dolu. Hasat tarladan çiftliğe, çiftlikten köylere ve kasabalara taşınıyor. Şu anda Sendarya'da arabalardan daha az dikkat çekici bir şey bulamazsın. O kadar çoklar ki görünmez oluyorlar sanki. Bizim de işimiz bu. Namuslu taşımacılarız artık."

"Neymişiz, neymişiz?" diye sordu Pol Teyze.

"Arabacı," diye açıkladı Kurt. "Sendar mallarını taşıyan çalışkan arabacılarız, para kazanmak ve macera aramak istiyoruz; seyahat arzusuyla yanıp tutuşuyoruz, romantik yolculuk hayalleri kanımıza girmiş."

"Arabayla yolculuk etmenin ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Pol Teyze.

"Günde altı ila on fersah," dedi Kurt. "Yavaş tabii, ama dikkat çekmektense yavaş hareket etmeyi tercih ederim."

Pol Teyze bezginlikle başını salladı.

"Önce nereye gidiyoruz, Bay Kurt?" diye sordu İpek.

"Darine'e," dedi Kurt. "Eğer takip ettiğimiz kişi kuzeye gidiyorsa, buradan Boktor'a ulaşmak için Darine'den geçmek zorunda."

"Peki biz Darine'e ne götürüyoruz?" diye sordu Pol Teyze.

"Şalgam, hanımefendi," dedi İpek. "Dün sabah iri arkadaşımla birlikte Winold köyünden üç araba dolusu şalgam aldık."

"Şalgam ha!" Pol Teyzenin sesinde bir kütüphaneyi dolduracak kadar anlam vardı.

"Hazır mıyız?" diye sordu Kurt.

"Hazırız," dedi dev Barak; yerinden kalkarken örgü zırhı şıngırdadı.

"Rolümüze uygun giyinmeliyiz," dedi Kurt Barak'a dikkatle bakarak. "Dostum, bu zırh namuslu bir arabacının giyeceği türden bir elbise değil. Bence bunu çıkarıp yünlü bir şeyler giy."

Barak alınmış bir tavırla, "Üzerine tunik giyebilirim," dedi.

"Şıngırdıyorsun," dedi İpek. "Ayrıca zırhın kendine has bir kokusu var. Rüzgârı arkana alınca paslı bir demirci ocağı gibi kokuyorsun Barak."

"Zırhsız kendimi çıplak hissederim," diye sızlandı Barak.

"Hepimiz bazı fedakârlıklar yapmak zorundayız," dedi İpek.

Barak homurdanarak arabalardan birine gitti, elbiselerini aldı ve örgü zırhını çıkarmaya başladı. Zırhın altındaki keten tunik de kocaman kırmızı pas lekeleri içindeydi.

"Yerinde olsam tuniğimi de değiştirirdim," diye önerdi İpek. "Gömleğin de zırh gibi kokuyor."

Barak ters ters baktı: "Başka bir emrin? Umarım hanımların yanında anadan doğma bırakmazsın beni."

İpek güldü.

Barak tuniğini de çıkardı. Gövdesi dev gibiydi ve sık, kızıl kıllarla kaplıydı. "Halı gibisin," diye gözlemledi İpek.

"Ne yapayım," dedi Barak. "Çerek'te kışlar soğuk olur, kıllar beni sıcak tutuyor." Yeni bir tunik giydi.

"Drasniya da daha sıcak değil," dedi İpek. "Büyükannenin o uzun kışlar sırasında bir ayıyla fingirdeşmediğinden emin misin?"

Barak tehditkâr bir tavırla, "Bir gün o çenen başını belaya sokacak, dostum İpek," dedi.

İpek gene güldü. "Ben kendimi bildim bileli başım beladadır, dostum Barak."

"Acaba neden?" dedi Barak alayla.

"Bunları sonra da tartışabilirsiniz," dedi Kurt. "Hafta sonu olmadan yola çıksak iyi olacak."

"Tabii eski dostum," dedi İpek ayağa sıçrayarak. "Barakla ben sonra da birbirimizi eğlendirebiliriz."

Arabalar için üç çift at yakında bağlı bekliyordu. Hep birlikte atları arabalara koştular, İpek, "Ben ateşi söndüreyim," diyerek yakındaki dereden iki kova su aldı. Su dökülünce ateş tıslayarak söndü ve alçak dallara doğru bu har bulutları yükseldi.

Atlar yola koyulmaya hevesli görünüyorlardı; dehlemeye fırsat bile vermeden karanlık ormanın içindeki dar bir patikadan ilerlemeye başladılar. Açık çayırlığa çıkınca durdular. Kurt etrafta kimsenin olup olmadığına bakındı.

"Kimse yok," dedi. "Haydi bakalım."

Barak Durnik'e, "Benim arabama gel, demirci dostum," dedi. "Bütün geceyi şu ukala Drasniyalı'nın hakaretlerini dinleyerek geçirmektense, namuslu bir insanla muhabbet etmeyi tercih ederim."

"Öyle olsun dostum," dedi Durnik kibarca.

"Ben önden gideyim," dedi İpek. "Bu civardaki arka yolları ve patikaları iyi bilirim. Öğle olmadan Yukarı Gralt'ın ötesinde ana yola çıkarız Barakla Durnik de artçı olsunlar. Eminim takip etmeye niyetlenen biri çıkarsa hemen vazgeçilirler."

Kurt, "Tamam," diyerek ortadaki arabanın sürücü yerine geçti ve elini uzatarak Pol Teyzenin arabaya çıkmasına yardım etti.

Garion çabucak arabanın arkasına tırmandı; birisi İpek'in arabasına geçmesini söyler diye endişeleniyordu. Bay Kurt'un bu ikisinin dost olduğunu söylemesi iyi hoştu, ama ormanda geçirdiği korkuyu daha unutamadığı için kendini onların yanında pek rahat hissetmiyordu.

Arabaya yığılmış keskin kokulu şalgamların üzerinde oturmak rahatsız ediciydi, ama Garion ite kaka kendine Pol Teyzeyle Bay Kurt'un arkasında oturacak bir yer oluşturdu. Rüzgârdan korunuyordu, Pol Teyze yakınındaydı ve üstüne örttüğü pelerini onu sıcak tutuyordu. Kendini çok rahat hissetti ve gecenin heyecanlı olaylarını unutarak çok geçmeden uyuklamaya başladı, içindeki ses kısaca ormanda pek de iyi davranmadığını söylüyordu, ama az sonra o da sustu ve Garion uyuyakaldı.

Arabanın sesindeki değişiklikle uyandı. Atların nallarının toprak yoldaki yumuşak sesi yerini, sonbahar gecesinin son serin saatlerinde uyuyan küçük bir köyün kaldırım taşlarından çıkan tıkırtıya bırakmıştı. Garion gözlerini açarak uykulu uykulu, karanlık küçük pencereleri olan yüksek, dar evlere baktı.

Bir köpek kısa bir süre havladı, sonra merdiven altındaki sıcak yerine geri döndü. Garion bunun hangi köy olduğunu, sivri çatılanımı altında kaç kişinin üç arabanın geçişinden habersiz uyumakta olduğunu düşündü.

Taş döşeli sokak o kadar dardı ki, Garion elini uzatsa, evlerin yıpranmış taş duvarlarına dokunabilirdi.

Derken, isimsiz köy gerilerinde kaldı ve tekrar ana yola çıktılar. Nalların toprak yoldaki yumuşak sesi, Garion'u yeniden uykuya daldırıyordu.

"Ya Darine'den geçmemişse?" diye sordu Pol Teyze alçak bir sesle.

Garion birdenbire o hayhuy arasında neyin peşinde olduklarını öğrenememiş olduğunu fark etti. Gözlerini açmayarak dinlemeye başladı.

"'Ya şöyle olursa, ya böyle olursa,' diye başlama şimdi," dedi Kurt sinirle. "'Ya bilmem ne olmuşsa,' diye oturursak, hiçbir şey yapamayız."

"Sadece soruyordum," dedi Pol Teyze.

"Eğer Darine'den geçmemişse güneye, Muros'a döneriz. Belki Boktor'a Büyük Kuzey Yolu'ndan giden bir kervana katılmıştır oradan."

"Peki ya Muros'tan da geçmemişse?"

"O zaman Camaar'a gideriz."

"Ya sonra?"

"Onu da Camaar'da düşünürüz." Ses tonu artık tartışmak istemediğini belirtiyordu.

Pol Teyze son bir laf etmek ister gibi nefes aldı, sonra vazgeçerek sürücü yerine yaslandı.

Doğuda, ileride, şafağın ilk ışıkları alçak bulutlara değmeye başlamıştı; Garion'un tüm yaşamını bir günde altüst edecek kadar önemli, ama ne olduğunu hâlâ bilmediği bir şeyin peşinde, rüzgârlı, uzun gecenin sonuna doğru ilerliyorlardı.

Yedinci Bölüm

Kuzey sahilindeki Darine'e varmaları dört gün aldı. İlk gün oldukça iyiydi, çünkü hava bulutlu ve rüzgârlı olmasına rağmen, kuruydu ve yollar iyiydi. Sakin çiftlik evlerinin ve arada bir de çalışan çiftçilerin yanından geçtiler. Yanından geçtikleri her adam mutlaka durup onları seyrediyordu; bazıları el sallıyordu, ama bazıları da sallamıyordu.

Bir de köyler vardı. Vadilere yerleşmiş, yüksek ev toplulukları. Onlar geçtikçe çocuklar evlerden fırlayıp peşlerine takılıyor, heyecanla bağrışıyorlardı. Köylüler hafif bir merakla onları seyrediyor, sonra arabaların durmayacağı belli olunca burunlarını çekip kendi işlerine dönüyorlardı.

Gün akşam olurken, İpek arabaları yol kıyısındaki küçük bir ağaçlığa çekti ve gece için hazırlık yapmaya başladılar. Kurt'un Faldor'un kilerinden yürüttüğü jambonla peyniri bitirdiler, sonra da battaniyelerini arabaların altına, toprağa serdiler. Yer sert ve soğuktu, ama müthiş bir maceraya atılmış oldukları hissi Garion'un bu rahatsızlığa tahammül etmesini sağlıyordu.

Ama ertesi sabah yağmur başladı. Başta çiseliyordu sadece; rüzgârla savrulup gidiyordu. Ancak gün ilerledikçe sürekli bir serpintiye döndü. Islak çuvallardaki şalgamların keskin kokusu şiddetlendi ve Garion pelerinine sımsıkı sarılarak sefil bir halde bir köşeye büzüştü. Maceranın heyecanı hızla kayboluyordu.

Yol gittikçe çamurlu ve kaygan bir hale geldi; atlar her tepeyi zorlukla çıkıyorlardı ve sık sık dinlendirilmeleri gerekiyordu, ilk gün sekiz fersah yol gitmişlerdi, ikinci günden sonra ise günde beş fersah gitseler kendilerini şanslı sayıyorlardı.

Pol Teyze bir sinir kumkuması haline gelmişti. Üçüncü günün öğle vakti Bay Kurt'a, "Bu yaptığımız geri zekâlılık," dedi.

"Belli bir açıdan bakarsan her şey geri zekâlılıktır," dedi Kurt felsefi bir edayla.

"Niye arabacılık yapıyoruz?" diye sordu Pol. "Yolculuk etmenin daha hızlı yolları var. Uygun bir arabaya binmiş zengin bir aile olabilirdik mesela. Ya da hızlı atlara binmiş İmparatorluk habercileri. Her halükârda şu anda Darine'e varmış olurduk."

"Tabii o zaman da yanlarından geçtiğimiz sıradan insanların hafızasında öyle bir iz bırakırdık ki, bizi bir Thull bile takip edebilirdi," diye sabırla açıkladı Kurt. "Brill patronlarına bizim çiftliği terk ettiğimizi çoktan bildirmiştir. Şu anda Sendarya'daki bütün Murgolar bizi arıyordur."

"Murgolardan niçin saklanıyoruz Bay Kurt?" diye sordu Garion. Sözlerini kesmek istemiyordu ama kaçışlarının ardındaki sırrı öğrenmek için de meraktan çatlıyordu. "Onlar da Tolnedralılar ya da Sendarlar gibi tüccar değil mi?"

"Murgolar'ın ticaretle işi olmaz," diye açıkladı Kurt. "Nadraklar tüccardır, ama Murgolar savaşçıdır. Biz niye arabacı rolü oynuyorsak, Murgolar da aynı nedenle tüccarmış gibi yaparlar; dikkat çekmemek için. Gördüğün her Murgonun casus olduğunu varsayarsan, pek yanılmazsın."

"Senin soru sormaktan başka yapacak işin yok mu?" diye sordu Pol Teyze.

"Yok," dedi Garion; laf ağzından çıkarken de hatasını fark etti.

"Güzel," dedi Pol. "Barak'ın arabasının arkasında kahvaltıdan kalan bulaşıklar var. Bir de kova var. Kovayı kap, dereden su al, sonra arabaya dönüp bulaşıkları yıka."

"Soğuk suyla mı?" diye itiraz etti Garion.

"Hemen Garion," dedi Pol.

Garion homurdanarak ağır ağır gitmekte olan arabadan atladı.

Dördüncü gün akşama doğru, yüksek bir tepeyi aştıklarında, Darine şehrini ve şehrin ardında da kurşun grisi denizi gördüler. Garion nefesini tuttu. Şehir gözüne çok kocaman görünmüştü. Çevresindeki surlar kalın ve yüksekti; içindeki binalar ise hayatında gördüğü bütün binaların toplamından fazlaydı. Ama dikkatini en çok çeken denizdi. Havada keskin bir koku vardı. Bu kokunun ipucunu son bir fersahtır rüzgârda almıştı gerçi, ama şimdi, hayatında ilk defa deniz kokusunu derin derin içine çekti. Kendini çok iyi hissetti.

"En nihayet," dedi Pol Teyze.

İpek baştaki arabayı durdurup yanlarına geldi. Kukuletasını geri atmıştı ve yağmur uzun burnunun sivri ucundan damlıyordu. "Burada mı duralım, yoksa şehre mi girelim?" diye sordu.

"Şehre gidiyoruz," dedi Pol Teyze. "Bu kadar yakınımızda hanlar varken arabanın altında uyumayacağım."

"Namuslu arabacılar da bir han bulmaya çalışırdı," diye onayladı Bay Kurt; "sıcak bir de meyhane."

"Bunu tahmin etmeliydim," dedi Pol Teyze.

"Rolümüze uygun davranmamız lazım," dedi Kurt omuz silkerek.

Tepeden inerken atların nalları arabaların ağırlığı yüzünden kayıyordu.

Şehrin kapısına varınca, tunikleri lekeli ve miğferleri paslı iki nöbetçi, kapının hemen içindeki nöbet kulübesinden çıkarak yanlarına geldi.

"Darine'de ne işiniz var?" diye sordu biri İpek'e.

"Benim adım Kotulu Ambar," diye yalana başladı İpek. "Muhteşem şehrinizde ticaret yapmaya gelen Drasniyalı bir tüccarım."

"Muhteşem ha!" diye homurdandı nöbetçilerden biri. "Arabalarda ne var tüccar?" diye sordu diğeri.

"Şalgam," dedi İpek içini çekerek. "Ailem yıllardır baharat ticareti yapar, ama ben şalgam taşıyıcılığına kadar düştüm. Dünya hali işte, dostum."

"Arabalarınızı kontrol etmemiz gerek," dedi nöbetçi. "Maalesef bu biraz zaman alacak."

"Bu arada da ıslanacaksınız," dedi İpek havaya bakarak. "Yağmurda ıslanacağınıza iyi bir meyhanede boğazınızı ıslatsanız daha iyi olmaz mı?"

"İnsanın parası olmayınca meyhaneye de gidemiyor," dedi nöbetçi umutla.

"Dostluğumuzun bir nişanesi olarak küçük bir hediye kabul ederseniz, boğazınızı ıslatmanıza yardımcı olur belki," dedi İpek.

"Çok naziksiniz," dedi nöbetçi eğilerek.

Paralar el değiştirdi ve arabalar kontrol edilmeden şehre doğru yollandı.

Darine tepeden şahane bir yer gibi görünmüştü, ama arabalar şehre girip ıslak sokaklarda tıngır mıngır ilerlemeye başlayınca, Garion pek de öyle olmadığını düşündü. Binaların hepsi birbirine benziyordu ve kendilerini pek önemli buluyormuşçasına kayıtsız görünüşlüydüler; sokaklar ise çer çöple kaplı ve pisti. Denizin tuzlu kokusu, şehrin içinde ölü balık kokusuyla karışıyordu; aceleyle, tek başlarına sağa sola koşuşan insanlar asık suratlıydılar ve tavırları dostça değildi. Garion'un ilk heyecanı hızla geçmeye başladı.

Bay Kurt'a, "İnsanlar niye bu kadar mutsuz?" diye sordu.

"Çok katı ve talepkâr bir tanrıları var da ondan," dedi Kurt.

"Hangi Tanrı?" diye sordu Garion.

"Para," diye cevap verdi Kurt. "Para, Torak'tan bile beter bir tanrıdır."

"Çocuğun kafasını saçma sapan şeylerle doldurma," dedi Pol Teyze. "Onlar mutsuz değil Garion. Sadece aceleleri var. Önemli işleri var ve geç kalmaktan korkuyorlar, o kadar."

"Burada yaşamak istemezdim," dedi Garion. "Çok iç kapatıcı, düşmanca bir yer." İçini çekti. "Keşke şu anda Faldor'un çiftliğinde olsaydık."

"Faldor'un çiftliğinden daha kötü yerler çok, tabii," diye onayladı Kurt.

İpek'in seçtiği han limana yakındı ve burada da denizin kokusu ve denizle karanın karşılaşmasından doğan çöplerin pis kokusu çok şiddetliydi. Hanın kendisi ise ahırları ve arabalar için depoları olan, sağlam yapılı bir binaydı. Çoğu han gibi, giriş katını mutfak ve sıra sıra masaları ve kocaman şömineleri olan oturma salonu işgal ediyordu. Üst katlarda ise misafirler için odalar vardı.

İpek hancıyla uzun uzun konuştuktan sonra arabaların yanına dönerek, "Uygun bir yer," dedi. "Mutfak temize benziyor; odaları da kontrol ettim, böcek yok."

"Bir de ben kontrol edeyim," dedi Pol Teyze arabadan inerek.

"Nasıl isterseniz, hanımefendi," dedi İpek zarif bir reveransla.

Pol Teyzenin kontrolü, İpek'inkinden epeyce daha uzun sürdü; bahçeye döndüğünde neredeyse hava kararıyordu. "Olabilir," diye burnunu çekti, "ucu ucuna."

"Kışı burada geçilmeyeceğiz ya Pol," dedi Kurt. "En fazla birkaç gün kalacağız."

Pol ona kulak asmadı. "Odalara sıcak su gönderilmesini söyledim," dedi. "Siz atlar ve arabalarla ilgilenirken, ben de oğlanı yukarı götürüp yıkayacağım. Yürü Garion." Dönüp hana girdi.

Garion kendisine "oğlan" demekten vazgeçmeleri için neler vermezdi. Onun da bir adı vardı, değil mi? Üstelik hatırlanması pek zor bir isim de değildi. Upuzun kır bir sakalı olduğunda bile, diye düşündü kara kara, ona "oğlan" diyeceklerdi galiba.

Atlar ve arabaların işleri hallolup, hepsi yıkandıktan sonra, salona inip yemek yediler. Yemek Pol Teyzenin yemekleriyle kıyas kabul etmezdi, ama

günlerdir şalgam yedikten sonra bu bile çok iyi gelmişti. Garion hayatında bir kere daha bir şalgamla yüz yüze gelemeyeceğinden emindi.

Yemekten sonra erkekler biralarını içerken, Pol Teyze bu durumu onaylamadığını belirten bir tavırla, "Garion ve ben yatıyoruz," dedi. "Yukarı çıkarken yerlerde yuvarlanmamaya gayret edin."

Kurt, Barak ve İpek güldüler, ama Garion'a, Durnik biraz mahcup olmuş gibi geldi.

Ertesi gün Bay Kurt ve İpek erkenden çıkıp bütün gün görünmediler. Garion belki onu da yanlarına alırlar umuduyla stratejik bir konuma yerleşmişti, ama kimse böyle bir teklifte bulunmadı; o yüzden Durnik atlara bakmaya giderken, o da peşine takıldı.

Atların yemini, suyunu verdikten sonra, demirci bir atın ayaklarını yara bere var mı diye kontrol ederken, Garion, "Durnik," dedi, "bütün bu olup bitenler sana da tuhaf gelmiyor mu?"

Durnik sabırla muayenenin bitmesini bekleyen atın ayağını dikkatle yere bıraktı. "Neler, Garion?" diye sordu, saf yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Her şey," dedi Garion biraz muğlak bir tavırlı. "Bu yolculuk, Barak ve İpek, Bay Kurt ve Pol Teyze, hepsi. Bazen benim duymadığımı zannederek konuşuyorlar. Her şey çok önemli görünüyor, ama birilerinden mi kaçıyoruz yoksa bir şeyin mi peşindeyiz anlayamıyorum."

"Benim de kafam karışık Garion," diye kabullendi Durnik. "Çoğu şey göründüğü gibi değil; hiç değil."

"Pol Teyze sana da değişmiş gibi görünüyor mu?" diye sordu Garion. "Yani, ona bir soylu filanmış gibi davranıyorlar; Faldor'un çiftliğinden ayrılalı beri o da farklı davranıyor."

"Pol Hanım bir hanımefendi," dedi Durnik. "Her zaman bilirdim bunu." Ne zaman Pol Teyzeden bahsetse, Durnik'in sesinde şimdiki gibi saygılı bir eda olurdu; Garion ona Pol Teyzede bir tuhaflık olduğunu kabul ettiremeyeceğini anladı.

"Ya Bay Kurt?" dedi Garion başka bir yol deneyerek. "Ben hep onun ihtiyar bir masalcı olduğunu sanırdım."

"Sıradan bir serseri olmadığı muhakkak," diye kabullendi Durnik.

"Galiba önemli işleri olan önemli insanlar arasındayız Garion. Sen ve ben gibi basit insanların fazla soru sormaması daha iyidir herhalde; ama gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutmalıyız."

"Bu işler bittiğinde Faldor'un çiftliğine dönecek misin?" diye sordu Garion dikkatle.

Durnik bir an, hanın yağmurla ıslanmış bahçesine bakarak düşündü. "Hayır," dedi sonunda hafif bir sesle, "İzin verdiği sürece Pol Hanımı izleyeceğim."

Birden Garion'un içinden geldi ve uzanıp Durnik'in omuzunu okşadı. "Her şey düzelecek Durnik."

Durnik içini çekti. "Öyle umalım," dedi ve tekrar ata döndü.

"Durnik," dedi Garion, "annemle babamı tanımış mıydın?"

"Hayır," dedi Durnik. "Seni ilk gördüğümde Pol Hanımın kucağında bir bebektin."

"Pol Teyze nasıl biriydi o zamanlar?"

"Öfkeliydi," dedi Durnik. "Daha önce hiç o kadar öfkeli birini görmemiştim. Faldorla bir süre konuştular, sonra da mutfakta çalışmaya başladı. Faldor'u bilirsin, kapısına gelen hiç kimseyi geri çevirmemiştir hayatında. Başta sadece yamaklık yapıyordu, ama bu kısa sürdü. Eski aşçı şişmanlayıp tembelleşmeye başlamıştı zaten, sonunda da ayrılıp kızının yanına yerleşti. Ondan sonra da mutfağı Pol Hanım yönetmeye başladı."

"O zamanlar çok daha gençti herhalde," dedi Garion.

"Hayır," dedi Durnik düşünceli bir tavırla. "Pol Hanım hiç değişmez. Bugün de tıpkı onu ilk gördüğüm günkü gibi."

"O sana öyle geliyordur," dedi Garion. "Herkes yaşlanır."

"Pol Hanım yaşlanmaz," dedi Durnik.

O akşam Bay Kurt ve sivri burunlu dostu asık suratlarla döndüler. "Yok," dedi Kurt kısaca, beyaz sakalını kaşıyarak.

"Ben demiştim," dedi Pol Teyze burnunu çekerek.

Kurt ondan yana sinirli bir bakış fırlattı, sonra omuzlarını silkerek, "Emin olmamız lazımdı," dedi.

Kızıl sakallı dev Barak, parlatmakta olduğu örgü zırhından başını kaldırarak, "Hiçbir iz yok mu?" diye sordu.

"Hiç ipucu yok," dedi Kurt. "Buradan geçmemiş."

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Barak örgü zırhını bir yana bırakarak.

"Muros'a," dedi Kurt.

Barak ayağa kalkıp pencereye yaklaştı. "Yağmur azalıyor," dedi, "ama yollar kötü olacak."

"Zaten yarın yola çıkamayız," dedi İpek, kapının yanında oturduğu taburede kaykılarak. "Şalgamlarımızı satmam lazım. Eğer Darine'den giderken şalgamları da götürürsek dikkat çekeriz; yoldan geçen bir Murgo'ya hikâyeler anlatacak insanların bizi hatırlaması iyi olmaz."

"Haklısın galiba," dedi Kurt. "Vakit kaybetmeyi hiç istemiyorum ama ne yapalım..."

"Yollar kuruduktan sonra yolculuk daha kolay olur," dedi İpek." Ayrıca arabalar boşken daha hızlı gider."

"Şalgamları satabileceğinden emin misin dostum İpek?" diye sordu Durnik.

"Ben Drasniyalıyım," dedi İpek kendinden emin bir tavırla. "Ne olsa satarım. Kâr bile edebiliriz."

"Onu düşünme şimdi," dedi Kurt. "Şalgamlar görevlerini yerine getirdi. Tek derdimiz şunlardan kurtulmak şimdi."

"Prensip meselesi," dedi İpek önemsemeyerek. "Ayrıca, pazarlık etmezsem dikkat çeker. Dert etmeyin, fazla vaktimizi almayacak. Geç kalmayız."

"Ben de seninle gelebilir miyim İpek?" diye sordu Garion umutla. "Bu han dışında hiçbir yeri görmedim Darine'de."

İpek sorar gibi Pol Teyzeye baktı.

Pol bir an düşündü, sonunda, "Eh, bir zararı dokunmaz herhalde," dedi. "Hem de başka işlerle ilgilenecek vaktim olur."

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra İpek ve Garion yola koyuldular; Garion bir çuval şalgamı omuzlamıştı. Ufak tefek adam her zamankinden daha neşeli görünüyordu ve uzun, sivri burnu keyiften titriyordu neredeyse. "En önemli nokta," dedi, pis, taş döşeli sokakta yürürlerken, "satmaya fazla hevesli görünmemektir; bir de piyasayı iyi bilmek tabii."

"Mantıklı görünüyor," dedi Garion kibar bir tavırla.

"Dün biraz soruşturdum," diye devam etti İpek. "Şalgam, Drasniya'nın Kotu limanında, yüz okkası bir Drasniya gümüş halkasına satılıyor."

"Drasniya nesi?" diye sordu Garion.

"Gümüş halka bir Drasniya para birimi," diye açıkladı İpek. "Bir gümüş İmparatora denk düşüyor, tam değil ama aşağı yukarı o kadar. Tüccar şalgamları bunun dörtte birine satın almak isteyecektir, ama yarısına kadar da çıkar."

"Nereden biliyorsun?"

"Âdettendir."

"Ne kadar şalgamımız var?" diye sordu Garion sokaktaki bir çöp yığınının etrafından dolanarak. "Otuz yüz okka."

"O zaman..." Garion bu zor hesabı kafasından yapmaya çalıştı.

"On beş İmparator," diye tamamladı İpek. "Ya da üç altın taç."

"Altın mı?" diye sordu Garion. Köylük yerlerde altın paralar o kadar az görülürdü ki, "altın" kelimesinin neredeyse büyülü bir niteliği vardı.

İpek başıyla onayladı. "Her zaman için tercih ederim," dedi. "Taşıması daha kolay. Gümüşün ağırlığı yük olur insana."

"Peki şalgamlara biz ne ödedik?"

"Beş İmparator," dedi İpek.

"Çiftçi beş alıyor, biz on beş alıyoruz, tüccar da otuz alıyor, öyle mi?" diye sordu Garion inanamayarak. "Hiç adil değil."

İpek omuzlarını silkerek "Hayat böyle," dedi. "Tüccarın evine geldik." Geniş basamaklı bir merdivenle çıkılan etkileyici bir binayı işaret etti. "Biz girdiğimizde tüccar çok işi varmış gibi yapacak ve bizimle hiç ilgilenmeyecek. Daha sonra, pazarlık yaparken birden seni fark edecek ve ne kadar harika bir çocuk olduğunu söyleyecek."

"Beni mi?"

"Benim akrabam olduğunu sanacak, oğlum ya da yeğenim filan, seni pohpohlayarak avantaj kazanmaya çalışacak."

"Ne tuhaf bir fikir."

"Bir sürü tuhaf şey söyleyeceğim," diye devam etti İpek. Hızlı hızlı konuşuyordu ve gözleri parıldıyor, burun kanatları seğiriyordu. "Hiçbirine aldırma ve sakın şaşırdığını belli etme. İkimizi de dikkatle izleyecek."

"Yalan mı söyleyeceksin?" Garion hayretler içindeydi.

"Adettendir," dedi İpek. "O da yalan söyleyecek. En iyi yalan söyleyen pazarlığı kazanır."

"Çok karışık görünüyor," dedi Garion.

"Bir oyun bu," dedi İpek, gelinciğe benzeyen yüzünde bir sırıtışla. "Dünyanın her yanında oynanan, heyecanlı bir oyun. İyi oyuncular zengin olur, kötü oyuncular olamaz."

"Sen iyi bir oyuncu musun?" diye sordu Garion.

"En iyilerinden biriyim," dedi İpek tevazuyla. "Haydi girelim." Garion'u tüccarın evinin geniş basamaklarına doğru götürdü.

Tüccar kemersiz, kol ağızları, yakası ve etekleri kürklü, açık yeşil bir elbise ve kafasına sıkıca oturan bir takke giymişti. Tam da İpek'in tahmin ettiği gibi davrandı; İpek ve Garion onu beklerlerken, masasının başında, yüzünde meşgul bir ifadeyle bir sürü parşömeni inceledi durdu.

Sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Benimle bir işiniz mi vardı?"

"Şalgam satıyoruz," dedi İpek önemsemez bir tavırla.

"Ah, çok üzüldüm dostum," dedi tüccar yüzünü asarak. "Kotu limanı şalgamla dolup taşıyor. Kaça alırsam alayım, nakliyat parası bile zarar ettirir beni."

İpek omuzlarını silkti. "O zaman Çerekleri ya da Algarları deneyeyim," dedi. "Belki onların piyasası bu kadar doymamıştır." Garion'a döndü. "Haydi gidelim evlat."

"Bir dakika dostum," dedi tüccar. "Lehçenden memleketlim olduğun anlaşılıyor, istersen şalgamlarına bir göz atarım, sırf iyilik olsun diye."

"Vakit nakittir," dedi İpek. "Şalgam istemiyorsanız vaktinizi almayalım."

"Belki bir yerlerde bir alıcı bulabilirim," dedi tüccar, "tabii malın kaliteliyse." Garion'un elinden şalgam çuvalını alarak açtı.

İpekle tüccar kibar kibar itişirler ve avantaj sağlamaya çalışırlarken, Garion da hayretler içinde onları izliyordu.

Tüccar birdenbire, Garion'u ilk kez fark etmiş gibi, "Ne harika bir çocuk," dedi.

"Öksüz," dedi İpek, "benim başıma kaldı. Ona mesleğin icaplarını öğretmeye çalışıyorum ama biraz yavaş öğreniyor."

"Ya," dedi tüccar, biraz hayal kırıklığına uğrayarak. Derken İpek sağ elinin parmaklarıyla garip bir işaret yaptı. Tüccarın gözleri hafifçe irileşti ve o da bir işaret yaptı.

Bundan sonra olup bitenleri Garion hiç anlayamadı, İpekle tüccarın elleri havada karmaşık şekillerde oynaşıyor ve bazen gözün izleyemeyeceği kadar hızlı hareket ediyorlardı, İpek'in ince uzun parmakları dans eder gibiydi ve tüccarın gözleri bu parmaklara kilitlenmişti; öylesine dikkat kesilmişti ki, alnından terler süzülüyordu.

"Tamam öyleyse," dedi İpek sonunda, odadaki uzun sessizliği bozarak. "Tamam," dedi tüccar biraz acıklı bir edayla.

"Namuslu biriyle ticaret yapmak hoş bir şey," dedi İpek.

"Bugün çok şey öğrendim," dedi tüccar. "Umarım bu işi çok uzun süre yapmak niyetinde değilsindir, dostum. Aksi takdirde her ortaya çıktığında acı çekmemek için depomla kasamın anahtarım eline teslim etmek zorunda kalırım."

İpek güldü, "İyi bir rakiptin tüccar dostum," dedi.

"Başta ben de öyle sanmıştım," dedi tüccar başını sallayarak, "ama eline su bile dökemem senin. Şalgamları Betik iskelesindeki depoma teslim et yarın." Önündeki parşömene divitiyle bir şeyler karaladı. "Ustabaşım paranı ödeyecek."

İpek bir reverans yaparak parşömeni aldı. "Haydi gidelim evlat," dedi Garion'a ve odadan çıktı.

Sokağa çıktıklarında Garion, "Ne oldu orada?" diye sordu.

"İstediğim fiyatı aldık," dedi İpek kendini beğenmiş bir tavırla.

"Ama bir şey söylemedin ki," diye itiraz etti Garion.

"Uzun uzun konuştuk ya Garion," dedi İpek. "Bakmıyor muydun?"

"Birbirinize parmaklarınızı salladığınızı gördüm bir tek."

"İşte konuşuyormuşuz ya," diye açıkladı İpek. "Bu benim memleketimde binlerce yıl önce geliştirilmiş bir konuşma tarzı. Biz ona gizli dil deriz, konuşma dilinden çok daha hızlıdır. Ayrıca yabancıların yanında kimse ne dediğimizi anlamadan konuşma imkânı da sağlar bize. Bu dili iyi bilen biri, ağzıyla havadan sudan konuşurken bile ticaret yapabilir."

"Bana öğretir misin?" diye sordu Garion hayranlıkla

"Çok zaman alır," dedi İpek.

"Muros yolculuğu çok zaman alacak zaten," dedi Garion.

İpek omuzlarını silkerek, "Nasıl istersen," dedi. "Zor olacak, ama vakit geçirmemize yardımcı olabilir."

"Hana dönüyor muyuz şimdi?" diye sordu Garion.

"Biraz sonra," dedi İpek. "Şimdi de Muros'a girmemizi sağlayacak bir yük bulmamız lazım."

"Hani arabaları boş bırakacaktık?"

"Bırakacağız."

"Ama dedin ki..."

"Tanıdığım bir tüccara gideceğiz," dedi İpek. "Sendarya'nın her yanından tarım ürünleri alır, ama aldığı malları Arendiya ve Tolnedra'daki piyasalar

yükselene kadar çiftliklerde bırakır. Sonra da bunları Muros ya da Camaar'a naklettirir."

"Çok karışık," dedi Garion şüpheyle.

"Yok canım," dedi İpek güven verici bir tavırla. "Haydi evlat, gel de gör nasıl olduğunu."

Tüccar bol, mavi bir cübbe giyen ve suratında aşağılayıcı bir ifade olan bir Tolnedralıydı. İpek ve Garion odaya girdiklerinde, asık suratlı bir Murgo ile konuşuyordu. Murgo, Garion'un o güne kadar tanıdığı tüm ırkdaşları gibi, yüzünde derin yaralar ve kara, delici gözleri olan bir adamdı.

Odaya girip Murgo'yu gördüklerinde, İpek Garion'un omuzuna hafifçe dokunarak onu uyardı; sonra öne çıkarak, "Kusura bakmayın soylu tüccar," dedi yağcı bir tavırla, "meşgul olduğunuzu bilmiyordum, işiniz bitene kadar hamalımla dışarıda bekleyeceğiz."

"Dostumla akşama kadar işimiz olacak," dedi Tolnedralı. "Önemli bir şey miydi?"

"Taşınacak bir malınız olup olmadığım soracaktım," dedi İpek.

"Yok," diye kestirip attı Tolnedralı. "Taşınacak malım yok." Tam yeniden Murgoya dönüyordu ki, durup İpek'e dikkatle baktı. "Sen Kotulu Ambar değil misin?" diye sordu. "Baharat işiyle uğraştığını zannediyordum."

Garion İpek'in şehir kapısındaki muhafızlara da aynı adı verdiğini hatırladı. Belli ki daha önce kullanmıştı bu adı.

"Heyhat," diye içini çekti İpek. "Son teşebbüsüm Arendiya burnunun hemen açıklarında denizin dibinde yatıyor. Tol Honeth'e gitmesi gereken iki gemi dolusu mal. Beklenmedik bir fırtına çıktı, ben de çulsuz kaldım."

"Acıklı bir hikâye, değerli dostum," dedi Tolnedralı usta tüccar biraz kibirli bir edayla.

"Şimdi taşımacılık yapıyorum," dedi İpek kaba bir tavırla. "Kotulu Ambar'ın İmparatorluğundan geriye kalan yalnızca üç dingildek araba."

"Hepimizin başına gelebilir," dedi Tolnedralı filozofça bir edayla.

"Demek ünlü Kotulu Ambar sensin," dedi Murgo, telaffuzu çok bozuk ama yumuşak bir sesle. Delici, kara gözlerle İpek'i tepeden tırnağa süzdü. "Bugün buraya gelmiş olmam büyük şans. İnsan bu kadar ünlü birine rastlama fırsatını her zaman bulamaz."

İpek nazik bir selam verdi. "Çok kibarsınız, soylu beyim."

"Ben Rak Goskalı Aşarak," diyerek kendini tanıttı Murgo. Sonra Tolnedralı'ya dönerek, "Tartışmamızı biraz erteleyebiliriz, Mingan," dedi. "Böyle büyük bir tüccara kayıplarının bir kısmını çıkarma konusunda yardımcı olmak bize şeref verir."

"Çok naziksiniz, değerli Aşarak," dedi İpek tekrar eğilerek.

Garion'un zihni çığlık çığlığa alarm veriyordu, ama Murgonun keskin gözleri İpek'e en küçük bir uyarıda bulunmasına bile müsaade etmiyordu. Aklı müthiş bir hızla çalışmasına rağmen yüzünü ifadesiz ve gözlerini donuk tutmayı başardı.

"Sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım dostum," dedi Mingan, "ama şu anda Darine'de taşınacak malım yok."

"Zaten Darine'den Medalya'ya kadar doluyum," dedi İpek aceleyle. "Üç araba dolusu Çerek demiri. Sonra da Muros'tan Camaar'a kadar kürk taşımak için bir sözleşmem var. Beni dertlendiren, Medalya'dan Muros'a kadar olan elli fersah. Boş giden araba kâr getirmez."

"Medalya ha," diye kaşlarını çattı Mingan. "Dur bir kayıtlarıma bakayım. Orada bir şeylerim olacak." Odadan çıktı.

"Başarılarınız doğu krallıklarında efsane oldu, Ambar," dedi Rak Goskalı Aşarak hayranlıkla. "Cthol Murgos'tan ayrıldığımda başınıza büyük bir ödül konmuştu."

İpek rahat bir tavırla güldü. "Küçük bir yanlış anlaşma, Aşarak," dedi. "Sadece krallığınızdaki Tolnedra istihbarat çalışmaları hakkında bir

araştırma yapıyordum. Gereksiz bazı risklere girdim ve Tolnedralılar ne yaptığımı keşfettiler. Bana yöneltilen suçlamaların hepsi uydurma."

"Kaçmayı nasıl başardın?" diye sordu Aşarak. "Kral Taur Urcu'sun askerleri seni bulmak için krallığın altını üstüne getirdiler."

"Soylu bir Thull hanımı sayesinde," dedi İpek. "Ricalarımı kıramayarak beni Mishrak aç Thull sınırından geçirdi."

"Ah," dedi Aşarak hafifçe gülümseyerek. "Thull hanımları kolay kandırılmalarıyla meşhurdur."

"Çok da talepkâr oluyorlar," dedi İpek. "Yaptıkları iyiliğin karşılığını söke söke alıyorlar. Ondan kurtulmak Cthol Murgos'tan kaçmaktan daha zor oldu."

"Hâlâ kendi hükümetin için aynı hizmeti veriyor musun?" dedi Aşarak, önemsiz bir şey sorarmış gibi.

"Beni muhatap bile kabul etmiyorlar," dedi İpek kasvetli bir ifadeyle. "Baharat tüccarı Ambar onlara faydalıydı, ama yoksul arabacı Ambar başka tabii."

"Tabii," dedi Aşarak, ama ses tonu anlatılanlara hiç inanmadığını belli ediyordu. Garion'a kısaca ve görünürde pek ilgilenmeden bir göz attı. O anda Garion şaşkınlıkla adamı tanıdığını fark etti. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama Rak Goskalı Aşarak onu doğduğu günden beri tanıyordu. O bakışı hatırlıyordu. Garion büyürken, Aşarak kara bir cübbeye bürünmüş olarak, kara bir atın sırtında hep durup onu izlemiş, sonra ortadan kaybolmuştu ve en az on on iki kez bakışları karşılaşmıştı. Garion ifadesiz bir yüzle onun bakışlarına karşılık verdi; Aşarak'ın yaralı yüzünde çok hafif bir gülümseme belirir gibi oldu.

O sırada Mingan odaya döndü. "Medalya yakınında bir çiftlikte jambonlarım varmış," dedi. "Muros'a ne zaman varacaksın?"

"On beş yirmi gün sonra," dedi İpek.

Mingan başını salladı onaylayarak. "Jambonları Muros'a taşıman için bir sözleşme hazırlıyorum," dedi. "Araba başına yedi gümüş asil."

İpek hemen, "Tolnedra asili mi Sendarya asili mi?" diye sordu.

"Sendarya'dayız ya, değerli Ambar."

"Ama dünya vatandaşıyız, soylu tüccar," dedi İpek. "Anlaşmalarımızı hep Tolnedra parası üzerinden yaparız."

Mingan içini çekti. "Fırsatı hiç kaçırmazsın, değerli Ambar," dedi. "Peki, Tolnedra olsun; eski dostluğumuzun hatırına, kara gününde sana yardımcı olmak için."

"Umarım tekrar görüşürüz, Ambar," dedi Aşarak.

"Belki," dedi İpek. Garionla birlikte odadan çıktılar. "Cimri herif," diye söylendi İpek sokağa çıktıklarında. "Rayiç ondu, yedi değil."

"Murgo ne olacak?" diye sordu Garion. İçinde gene o adamla arasındaki tuhaf adı konmamış bağı açıklama konusunda her zamanki isteksizlik vardı; ama hiç olmazsa adını biliyordu artık.

İpek omuz silkti. "Bir şeye bulaştığımı biliyor, ama tam olarak ne olduğunu kestiremiyor. Ben de aynı durumdayım. Böyle durumlarla hep karşılaşırım. Eğer amaçlarımız çelişmiyorsa, birbirimize bulaşmayız. Aşarak ve ben profesyoneliz."

"Çok tuhaf bir adamsın, İpek," dedi Garion. İpek göz kırptı.

"Minganla niçin paranın cinsini tartıştınız?" diye sordu Garion.

"Çünkü Tolnedra parası daha saftır," dedi İpek. "O yüzden de daha değerlidir."

"Anlıyorum," dedi Garion.

Ertesi sabah arabalarına bindiler ve şalgamları Drasniyalı tüccarın deposuna teslim ettiler. Sonra boş arabalarıyla, güneye yönelerek Darine'i

terk ettiler.

Yağmur durmuştu, ama hava kapalı ve rüzgârlıydı. Şehrin dışındaki tepeye vardıklarında İpek yanında oturan Garion'a döndü. "Pekâlâ," dedi. "Haydi başlayalım." Parmaklarını Garion'un yüzüne doğru salladı. "Bu, 'Günaydın' demek."

Sekizinci Bölüm

İlk günden sonra rüzgâr dindi ve soluk sonbahar güneşi yeniden belirdi. Güney yolu, dağlardan gelip Çerek körfezine dökülen çırpıntılı bir su olan Darine Nehri boyunca uzanıyordu. Arazi dağlık ve ağaçlıktı, ama arabaları boş olduğu için atlar hızlı gidebiliyordu.

Darine vadisinden yukarı yaptıkları yolculuk boyunca Garion manzarayı pek seyredemedi. Bütün dikkati İpek'in uçuşan parmaklarındaydı.

"Bağırma," dedi İpek Garion çabalarken.

"Bağırıyor muyum?" diye sordu Garion şaşkınlıkla.

"İşaretlerini küçük tut. Abartma. Bu işin özü dikkat çekmemek."

"Ama daha yeni çalışıyorum," dedi Garion.

"Nasıl başlarsan öyle gider," dedi İpek. "Mırıldanmamaya da dikkat et."

"Mırıldanmak mı?"

"İfadelerin kesin ve net olsun. Bir sonrakine geçmeden ilkini tamamlamaya dikkat et. Hız önemli değil, o zamanla gelir."

Üçüncü gün, yarı konuşup yarı işaretleşiyorlardı ve Garion kendisiyle gurur duymaya başlamıştı Akşamüstü, arabaları uzun sedir ağaçlarından oluşan bir koruya çekip her zamanki gibi yarım daire şeklinde kamp kurdular.

"Dersler nasıl gidiyor?" diye sordu Bay Kurt arabadan inerken.

"Şöyle böyle," dedi İpek. "Oğlan bebek konuşmasını bıraktığında daha hızlı ilerleriz herhalde." Garion çöktü.

O sırada arabasından inmekte olan Barak da güldü. "Ben de sık sık gizli dili bilmenin faydalı olacağını düşünmüşümdür," dedi, "ama kılıç tutmaya

alışmış parmaklarla o ince hareketler yapılamıyor." Kocaman elini göstererek başını salladı.

Durnik başını kaldırarak havayı kokladı. "Bu gece soğuk olacak," dedi. "Sabaha don olur."

Barak da havayı koklayarak onayladı. "Haklısın Durnik," diye gürledi. "Bu gece iyi bir ateş yakmamız lazım." Arabanın arkasına uzanıp baltasını aldı.

"Atlılar geliyor," dedi Pol Teyze arabadan inmeden.

Konuşmayı kesip, biraz önce ayrıldıkları yoldan gelen hafif nal seslerini dinlediler.

"En az üç kişi," dedi Barak ciddi bir yüzle. Baltayı Durnik'e verip arabadan bu kez kılıcını aldı.

"Dört," dedi İpek. O da arabasına giderek sürücü yerinin altından kılıcını aldı.

"Yoldan uzaktayız," dedi Kurt. "Ses çıkarmazsak bizi görmeden geçip giderler."

"Aralarında Grolim varsa gizlenemeyiz," dedi Pol Teyze. "Onlar gözleriyle aramazlar." Eliyle Kurt'a Garion'un anlayamadığı iki hızlı işaret yaptı.

Hayır, dedi Kurt elleriyle, Onu değil de... O da burada anlaşılmaz bir işaret yaptı. Pol Teyze bir an için Kurt'un yüzüne baktı, sonra onayladı.

"Hiçbiriniz ses çıkarmayın," dedi Kurt. Sonra gergin bir yüzle yola doğru döndü. Garion nefesini tuttu. Dörtnala gelen at sesleri yaklaştı.

Sonra garip bir şey oldu. Garion yaklaşan atlılardan ve onların oluşturduğu tehditten korkması gerektiğini bilmesine rağmen, rüya gibi bir rahatlığa daldı. Sanki zihni ansızın uyuyakalmış gibiydi, vücudu ise orada duruyor ve karalar giymiş atlıların yoldan geçişini ilgisizce izliyordu.

O halde ne kadar durduğunu bilmiyordu; ama o yarı rüya halinden uyandığında, atlılar geçip gitmiş, güneş batmıştı. Gökyüzü doğuda yaklaşan akşamla mora dönmüştü ve batı ufkunda güneşin aydınlattığı bulut parçacıkları vardı.

"Murgolar," dedi Pol Teyze sükûnetle, "bir de Grolim." Arabadan indi.

"Sendarya'da çok Murgo var hanımefendi," dedi İpek inmesine yardım ederek. "Hepsinin de farklı farklı işleri var."

"Murgo başka," dedi Kurt ciddiyetle, "Grolim ise bambaşka, işlek yollardan uzak dursak iyi olacak. Medalya'ya giden bir yan yol biliyor musun?"

"Eski dostum," dedi İpek tevazuyla, "ben her yere giden bir yan yol bilirim."

"İyi," dedi Kurt. "Öyleyse biraz daha ormanın içlerine girelim. Ateşimiz yoldan hiç görünmezse iyi olur."

Garion pelerinli Murgoları bir an için görebilmişti yalnızca. Yıllar boyu kara bir at üstünde karanlık bir suret olarak tanıdığı ve en nihayet yüz yüze gelebildiği Aşarak'ın aralarında olup olmadığını bilmek zordu, ama Garion bundan emin gibiydi. Nereye gitse Aşarak peşinde olacaktı. Hayatta güvenebileceği şeylerden biriydi bu da.

Durnik don geliyor dediğinde yanılmamıştı. Ertesi sabah yer bembeyazdı ve yola koyulduklarında, atların nefesleri buz gibi havada buhar bulutları oluşturuyordu. Az kullanılan ve yarı yarıya ayrık otlarıyla kaplanmış yollardan gittiler. Ana yola göre çok daha yavaş ilerliyorlardı ama daha güvende hissediyorlardı kendilerini.

Medalya'nın on iki fersah kuzeyindeki Winold köyüne varmak beş günlerini aldı. Oraya vardıklarında, Pol Teyzenin ısrarıyla biraz perişan halli bir handa konakladılar. "Bir gece daha yerde yatmayı reddediyorum," demişti Pol.

Hanın döküntü yemek salonunda akşam yemeklerini yedikten sonra erkekler biralarıyla ilgilenmeye başladılar; Pol Teyze ise odasına yıkanmak için sıcak su gönderilmesini tembihleyerek yukarı çıktı. Ama Garion atlara bakma bahanesiyle dışarı çıkmayı başardı, insanları aldatma huyu yoktu, ama son gün boyunca farkına varmıştı ki, Faldor'un çiftliğinden ayrıldıklarından beri bir an bile yalnız kalamamıştı. Yalnızlığı seven bir çocuk değildi, ama yanında sürekli olarak büyüklerin bulunmasının getirdiği kısıtlamaların baskısını şiddetle hissediyordu.

Winold köyü pek büyük bir yer değildi ve yarım saate kalmadan, serin akşam havasında dar, taş döşeli yollarda dolanarak bir uçtan bir uca keşfetmişti köyü.

Derken, çarpık çurpuk bir sokağın köşesinde, açılıp kapanan bir kapıdan sızan bir anlık ışıkta, tanıdık bir surete rastladı. Emin olamadı ama hemen taş duvarın gölgesine sığındı.

Köşedeki adam huzursuz bir tavırla ışığa döndü ve Garion adamın gözlerinden birinin beyaz parıltısını gördü. Brill'di bu. Pasaklı herif hemen ışığın alanından çıktı; belli ki görülmek istemiyordu.

Garion duvara yapıştı ve Brill'in köşede sabırsızca bir aşağı bir yukarı yürümesini seyre başladı. En akıllıca hareket hemen koşup hana gitmek olurdu, ama Garion bu fikri hemen kafasından silip attı. Bu duvarın gölgesinde emniyetteydi ve Brill'in ne yaptığını öğrenmeden gidemeyecek kadar merakına yenik düşmüştü.

Ona saatler gibi gelen birkaç dakika sonra, gölgeler içinden başka bir suret çıkıp geldi. Bu adamın kukuletası yüzünü görmeyi olanaksızlaştırıyordu, ama tuniği, pantolonu ve yüksek çizmeleriyle sıradan bir Sendar gibi giyinmişti. Yan döndüğünde, beline asılı bir kılıç göründü; bu sıradan bir şey değildi işte. Aşağı sınıflardan Sendarların silah taşıması yasak değildi, ama dikkat çekecek kadar az görülen bir şeydi.

Garion Brill'in kılıçlı adama ne dediğini duyacak kadar yaklaşmaya çalıştı, ama zaten çok kısa konuştular. Bir para alışverişinin şıngırtısı duyuldu, sonra ayrıldılar. Brill sessizce köşeyi dönerek uzaklaştı, kılıçlı

adamsa dar, çarpık yoldan Garion'un durduğu noktaya doğru yürümeye başladı.

Saklanacak yer yoktu ve adam biraz daha yaklaşınca Garion'u görecekti. Dönüp kaçmak daha da tehlikeli olurdu. Başka bir seçenek olmadığı için Garion pervasızca ortaya çıkıp kararlı adımlarla adama doğru yürümeye başladı.

"Kim o?" diye sordu kukuletalı adam elini kılıcına atarak.

"İyi akşamlar efendim," dedi Garion, sesini daha küçük bir çocuğun sesi gibi tizleştirerek. "Ne soğuk bir akşam, değil mi?"

Kukuletalı adam homurdandı, ama rahatladığı belliydi.

Garion'un bacakları koşma arzusuyla titriyordu. Kılıçlı adamın yanından geçti; sırtı kuşkulu bakışların etkisiyle karıncalanıyordu.

"Evlat," dedi adam aniden.

Garion durdu. "Evet efendim," dedi dönerek.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet efendim," dedi Garion, sesinin titremesini engellemeye çalışarak.

"Yakınlarda bir meyhane var mı?"

Garion köyü daha yeni keşfetmiş olduğu için kendinden emindi. "Evet efendim," dedi. "Bu yoldan yukarı yürüyün, ilk köşeden sola dönün. Meyhanenin önündeki meşaleleri hemen görürsünüz."

"Sağol," dedi adam ve dar sokaktan yürümeye devam etti.

"İyi geceler efendim," diye seslendi Garion arkasından; tehlikenin geçmesi cesaretini arttırmıştı.

Adam cevap vermedi, Garion da yoluna devam etti. Bu kısa karşılaşma onu coşturmuştu. Ama köşeyi döner dönmez de köy çocuğu numarasını bir

yana bırakarak koşmaya başladı.

Hana varıp Bay Kurtla ötekilerin ateş başında sohbet etmekte olduğu dumanlı yemek salonuna daldığında nefes nefeseydi.

Son anda, salona dalıp haberleri yüksek sesle verirse başkalarının da duyabileceğini düşünüp, arkadaşlarının yanına sakin adımlarla yaklaşmayı akıl etti. Ateşin başında durup ellerini ısıtır gibi yaparken alçak sesle, "Köyde Brill'i gördüm," dedi.

"Brill mi?" dedi İpek, "Brill de kim?"

Kurt kaşlarını çattı. "Dürüst bir insanda bulunmayacak kadar fazla Angarak altınına sahip bir çiftçi," dedi. Sonra İpek ve Barak'a hızla Faldor'un ahırındaki macerayı anlattı.

"Öldürseydin," diye gürledi Barak.

"Burası Çerek değil," dedi Kurt. "Önüne geleni öldürürsen Sendarlar huzursuz olur." Garion'a dönerek "O seni gördü mü?" diye sordu.

"Hayır," dedi Garion. "Önce ben onu gördüm ve karanlık bir yerde saklandım. Biriyle buluştu ve adama para verdi galiba. Öteki adamın kılıcı vardı." Bütün olayı kısaca anlattı.

"Şimdi işler değişti," dedi Kurt. "Sabah planladığımızdan erken yola çıkmalıyız."

"Brill'i bizimle ilgilenmekten vazgeçmeye ikna etmek pek zor değil," dedi Durnik. "Onu bulup kafasına bir-iki kere daha vurabilirim."

"Fena fikir değil," diye sırıttı Kurt. "Ama sabah erkenden tüyüp, buraya uğramış olduğumuzu bile fark etmemesini sağlarsak daha iyi olur. Karşımıza çıkan herkesle dövüşecek vaktimiz yok."

"Ama ben şu kılıçlı Sendara daha yakından bakmak istiyorum," dedi İpek ayağa kalkarak. "Eğer bizi takip ediyorsa neye benzediğini bilmeyi tercih ederim. Yabancılar tarafından takip edilmekten hoşlanmam."

"Dikkatli ol," diye uyardı Kurt.

İpek güldü. "Hiç dikkatli olmadığımı gördün mü?" diye sordu. "Fazla zaman almaz. O meyhane nerede demiştin Garion?"

Garion tarif etti.

İpek gözleri parlayarak ve burun kanatları seğirerek başını salladı. Sonra dönüp hızla dumanlı salondan serin akşam havasına çıktı.

"Diyorum ki," dedi Barak, "eğer bu kadar yakından takip ediliyorsak arabaları ve bu sıkıcı numarayı bir yana bırakmak ve hızlı atlar satın alıp dörtnala doğruca Muros'a gitmek daha doğru olmaz mı?"

Kurt hayır anlamında başını salladı. "Murgoların tam olarak nerede olduğumuzu bildiklerini sanmıyorum," dedi. "Brill'in burada başka bir pis işi de olabilir; gölgelerden kaçmak aptallığına düşmeyelim. Sessizce yola devam etmek daha iyi. Brill hâlâ Murgolara çalışıyorsa bile, sessizce tüyüp onları Sendarya'nın ortalık yerini kurcalar halde bırakmak daha iyi olur." Ayağa kalktı. "Yukarı çıkıp olanları Pol'e haber vereyim." Salonu geçip merdivenlerden yukarı çıktı.

Barak kararmış bir suratla, "Gene de bu işten hoşlanmıyorum," dedi.

Sessizce oturarak İpek'in dönüşünü beklediler. Ateş aniden çatırdayınca Garion irkildi. Orada oturmuş beklerken, Garion Faldor'un çiftliğinden ayrılalı beri ne kadar değişmiş olduğunu düşündü. O zaman her şey çok basitti; dünya dostlar ve düşmanlar olarak net bir şekilde ikiye bölünmüştü. Ama ayrıldıklarından bu yana, daha önce fark etmediği karmaşıklıklar olduğunu görmeye başlamıştı. Daha temkinli olmuştu, kimseye güvenemiyordu ve ona sürekli açık açık aldatmaca olmasa bile ihtiyat telkin eden içindeki sesi daha sık dinlemeye başlamıştı. Ayrıca hiçbir şeyi göründüğü gibi kabul etmemeyi de öğrenmişti. Bir an eski masumiyetini kaybettiğine yandı, ama içindeki ses bunun çocukça olduğunu söylüyordu ona.

Sonra Bay Kurt merdivenlerden inip onlara katıldı.

Yarım saat kadar sonra İpek döndü. "Berbat herifin teki," dedi ateşin önünde ısınırken. "Bence sıradan bir fedai."

"Brill aslına dönüyor," dedi Kurt. "Eğer hâlâ Murgolar için çalışıyorsa, muhtemelen bizi izlemek için serseriler tutuyordur. Ama onlar yaya dört kişi arıyorlar, arabada altı kişi değil. Eğer Winold'dan sabah erken saatte çıkabilirsek onları atlatırız."

"Bence Durnikle ben nöbet tutalım bu gece," dedi Barak.

"Fena fikir değil," diye ona katıldı Kurt. "Geceyarısından sonraki dördüncü saatte yola çıkmaya göre hazırlanalım. Güneş doğduğunda burasıyla aramıza iki üç fersah koymuş olalım."

Garion o gece pek uyuyamadı. Uyuduğunda ise kendisini karanlık, dar sokaklarda durmadan kovalayan korkunç kılıçlı bir adam gördü kâbuslarında. Barak onları uyandırdığında gözlerine kum atılmış gibiydi ve o yorucu gece yüzünden beyni zonkluyordu.

Pol Teyze bir mum yakmadan önce odalarındaki perdeleri kapattı.

"Hava daha soğuk olacak," diyerek arabadan getirdiği kocaman çıkını açtı. Çıkardığı kalın yün pantolonu ve kürklü kışlık çizmeleri uzattı. "Giy şunları," dedi Garion'a, "Kalın pelerinini de al."

"Ben bebek değilim Pol Teyze," dedi Garion.

"Üşümek hoşuna mı gidiyor?"

"Hayır, ama..." Garion derdini anlatacak kelimeleri bulamayarak sustu. Giyinmeye başladı. Yan odadakilerin, güneş doğmadan kalkan erkeklerin hep yaptıkları gibi, alçak sesle mırıldandıklarını duydu.

"Hazırız, Pol Hanım," dedi İpek kapıdan.

"Haydi gidelim öyleyse," dedi Pol pelerinin kukuletasını başına geçirerek.

Ay o gece geç doğmuştu ve hanın önündeki donla gümüşlenmiş taşlar ay ışığı içindeydi. Durnik atları arabalara koşmuştu bile; arabaları ahırdan çıkardı.

"Atları yola kadar yürütelim," dedi Kurt çok alçak bir sesle. "Köy halkını uyandırmanın gereği yok." İpek gene başa geçti ve yavaş yavaş hanın avlusundan çıktılar.

Köyün dışındaki çayırlar donla bembeyaz olmuştu ve ayın donuk, puslu ışığı tüm renklerini alıp götürmüştü.

"Sesimizin duyulmayacağı kadar uzaklaşır uzaklaşmaz," dedi Kurt arabaya binerken, "bu yerden hızla uzaklaşalım. Arabalar boş, biraz koşmanın atlara zararı olmaz."

"Bence de," dedi İpek.

Arabalarına binip yürüyüş temposuyla ilerlemeye başladılar. Yukarıda yıldızlar soğuk, apaçık gökyüzünde parlıyordu. Çayırlar ayışığı altında bembeyazdı; yol kıyısındaki ağaç kümeleri ise kapkaranlıktı.

İlk tepeyi geçerken Garion gerilerinde kalan vadideki karanlık ev kümesine baktı. Bir yerlerdeki bir pencerede zayıf bir ışık pırıltısı vardı, tek başına, göründüğü gibi kaybolan bir ışık. "Köyde uyanık birileri var," dedi İpek'e. "Bir ışık gördüm."

"Erken kalkan biridir," dedi İpek. "Ama belki de değildir." Dizginleri hafifçe salladı ve atlar hızlarını arttırdılar. Tekrar salladığında da tırısa kalktılar.

"Sıkı tutun evlat," dedi ve öne eğilerek dizginleri atların gerilerine vurdu.

Araba koşan atların arkasında tıngırdayıp tehlikeli bir biçimde sarsılmaya başladı ve serin hava, arabacı koltuğuna sıkıca tutunan Garion'un yüzüne tokat gibi çarptı.

Üç araba dörtnala bir sonraki vadiye daldılar, parlak ayışığında dondan beyazlaşmış çayırların arasından fırtına gibi geçip köyü ve köydeki o tek

ışığı geride bıraktılar.

Güneş doğduğunda rahat rahat bir dört fersah yol almışlardı. İpek terleri buharlaşan atlarını dizginledi. Garion sert zeminde yapılan bu korkunç koşudan o kadar fena sarsılmıştı ki, bu dinlenme fırsatına çok sevindi, İpek dizginleri eline tutuşturup arabadan atladı. Arkadaki arabaya yürüyüp Bay Kurt ve Pol Teyzeyle kısaca bir şeyler konuştu, sonra arabaya geri döndü.

"Şu ilerideki yoldan sapıyoruz," dedi Garion'a, parmaklarını ovuşturarak.

Garion dizginleri uzattı. "Sen sür," dedi İpek. "Benim parmaklarım dondu. Atları yürüt yeter."

Garion dilini şaklatarak dizginleri sallayınca, atlar itaatkâr bir tavırla yola koyuldular.

"O yol dolanıp şu tepenin arkasına çıkıyor," dedi İpek, ellerini ısıtmak için tuniğine sokmuş olduğu için çenesiyle işaret ederek. "Tepenin öbür yanında küçük bir köknar koruluğu var. Orada durup atları dinlendiririz."

"Bizi takip ediyorlar mıdır dersin?" diye sordu Garion.

"Bunu düşünmenin vakti geldi," dedi İpek.

Tepeyi dolaşıp karanlık köknarların yolun kıyısına yaklaştığı yere vardılar. Sonra Garion atları çevirip ağaçların gölgesi altına soktu.

"Çok iyi," dedi İpek arabadan atlayarak. "Haydi gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Gerideki yola bir göz atmak istiyorum," dedi İpek. "Ağaçların arasından tepeye çıkıp bir bakalım izimizi takip eden kimse var mı?" Sonra hızla ama hiç ses çıkarmadan tepeye tırmanmaya başladı. Garion hemen peşindeydi, ama bastığı her yerde kırılan kuru dalların sesi onu pek utandırıyordu. Derken yavaş yavaş işin sırrını çözmeye başladı, İpek bir kere dönüp onaylar bir tavırla başını salladı, ama bir şey söylemedi.

Tepenin doruğunda ağaçlar bitti; İpek de orada durdu. Karanlık yolun geçtiği altlarındaki vadi, öte taraftaki ağaçların arasından çıkıp buzlu çayırlarda otlamaya çalışan birkaç geyik dışında bomboştu.

"Biraz bekleyelim," dedi İpek. "Eğer Brillle adamı peşimizdeyse, birazdan yetişirler." Bir ağaç kütüğüne oturup boş vadiyi seyre koyuldu.

Bir süre sonra, yoldan Winold'a doğru ilerleyen bir araba göründü. Uzaktan çok küçük görünüyordu ve hızı pek az gibiydi.

Güneş biraz daha yükseldi; sabahın parıltısı gözlerini kısmalarına neden oldu. "İpek," dedi Garion tereddüt ederek.

"Söyle Garion."

"Nedir bu olup bitenler?" Bunu sormak cesaret işiydi ama Garion artık İpek'i yeterince iyi tanıdığına inanıyordu.

"Neler?"

"Yaptıklarımız. Bir-iki şey duydum, bir-iki şey de tahmin ettim, ama hiçbiri bir anlam ifade etmiyor."

"Ne tahmin ettin Garion?" diye sordu İpek; tıraşsız yüzünde gözleri pırıl pırıldı.

"Bir şey çalınmış –çok önemli bir şey. Bay Kurtla Pol Teyze –ve hepimiz– onu geri almaya çalışıyoruz."

"Pekâlâ," dedi İpek. "Bu kadarı doğru."

"Bay Kurt ve Pol Teyze benim sandığım kişiler değil," diye devam etti Garion.

"Haklısın," dedi İpek, "değiller."

"Başka insanların yapamadığı şeyler yapıyorlar," dedi Garion, doğru kelimeleri seçmeye çalışarak. "Bay Kurt bu aradığımız her neyse onu, görmeden takip edebiliyor. Geçen hafta ormanda Murgolar geçerken bir şey

yaptılar... Nasıl anlatsam bilmiyorum, ama sanki ellerini uzatıp zihnimi uykuya yatırdılar. Nasıl yaptılar, neden yaptılar?"

İpek kıkırdayarak, "Çok dikkatli bir çocuksun sen," dedi. Sonra birden ciddileşti. "Önemli bir zamanda yaşıyoruz Garion. Bin yıldan fazla bir tarih, bugünlerde odaklanıyor. Bana dediklerine göre dünya böyleymiş. Yüzyıllar boyu hiçbir şey olmuyor, sonra birkaç kısacık yılda o kadar önemli şeyler oluyor ki, dünya bambaşka bir yere dönüşüveriyor."

"Bana bıraksalardı o sessiz yüzyıllarda yaşamayı tercih ederdim," dedi Garion ciddi bir tavırla.

"Yok canım," dedi İpek sansar gibi bir sırıtışla. "Tam yaşanacak zaman şimdi; olacakları görmek, içinde yer almak için. İnsanın kanı kızışıyor. Aldığın her nefes bir macera."

Garion ona aldırış etmedi. "Peşinde olduğumuz şu şey nedir?" diye sordu.

"Adını bilmesen daha iyi," dedi İpek ciddi bir tavırla, "onu çalanın adını da. Bizi durdurmaya çalışan bir sürü insan var. Bilmediğin şeyi söyleyemezsin."

"Murgolarla konuşmak âdetim değildir," dedi Garion biraz alınarak.

"Onlarla konuşman gerekmez," dedi İpek. "Aralarında öyleleri var ki ellerini uzatır ve zihninden düşüncelerini çekip alıverirler."

"İmkânsız," dedi Garion.

"Neyin mümkün neyin imkânsız olduğunu kim bilebilir?" diye sordu İpek. Garion yıllar önce Bay Kurtla mümkün olan ve olmayan şeyler hakkında yaptığı konuşmayı hatırladı.

İpek yeni doğan güneşin altında bir ağaç kütüğüne oturmuş, hâlâ gölgeler içinde olan vadiyi düşünceli düşünceli seyrediyordu; sıradan görünüşlü bir tunik giymiş ve pelerininin kukuletasını başına çekmiş, sıradan görünüşlü ufak tefek bir adam.

"Seni bir Sendar olarak yetiştirmişler Garion," dedi; "Sendarlar sihir ve büyü gibi, gözle görülüp elle tutulamayan şeylere sabrı olmayan, pratik kafalı insanlardır. Dostun Durnik mükemmel bir Sendar. Bir ayakkabıyı onarabilir, kırık bir tekerleği anında tamir eder ya da hasta bir atı iyileştirir, ama ufacık bir büyü kırıntısına bile inanabileceğini sanmıyorum."

"Ben de Sendarım," diye karşı çıktı Garion. İpek'in söylediklerinde ima edilen şey kimlik duygusunu kökünden sarsmıştı.

İpek dönüp ona dikkatle baktı. "Hayır," dedi, "değilsin. Sendarları görür görmez tanırım, tıpkı bir Arendle bir Tolnedralı ya da bir Çerekle bir Algar arasındaki farkı görebildiğim gibi. Sendarların başlarının bir özelliği, gözlerinde onlara özgü bir bakış vardır ki, bunlar sende yok. Sen Sendar değilsin."

"Peki neyim öyleyse?" diye meydan okudu Garion.

"Bilmiyorum," dedi İpek düşünceyle kaşlarını çatarak; "bu da çok tuhaf, çünkü bir bakışta insanların hangi ırktan olduklarını anlamak üzere eğitildim. Zamanla anlarım herhalde."

"Pol Teyze Sendar mı peki?" diye sordu Garion.

"Tabii ki değil," diye güldü İpek.

"O zaman oldu," dedi Garion. "Herhalde ikimiz de aynı ırktanızdır." İpek ona dik dik baktı.

"Demek ki o aslında benim halam," dedi Garion. "Başta onu teyzem zannediyordum, annemin akrabası yani; ama yanılıyormuşum. Babamın akrabasıymış. Şimdi anladım."

"Bu imkânsız," dedi İpek kesin bir tavırla.

"İmkânsız mı?"

"Söz konusu bile değil. Akla hayale gelmeyecek bir şey."

"Neden?"

İpek dudağını ısırarak bir süre durdu, sonra, "Haydi arabalara dönelim," dedi.

Dönüp karanlık ağaçların arasından aşağı indiler; parlak güneş ışığı buz gibi havada sırtlarını ısıtıyordu.

Günün geri kalan kısmında ara yollardan gittiler. Akşama doğru, güneş batıdaki mor bulut yığınlarının arasına çekilmeye başladığında, Mingan'ın jambonlarını alacakları çiftliğe vardılar, İpek çiftçiyle konuştu ve ona Mingan'ın Darine'de onlara verdiği parşömeni gösterdi.

"Aman, elimden çıksınlar da!" dedi çiftçi. "Depomu gereksiz yere işgal ediyorlar."

"Tolnedralılarla ticaret yapınca insanın başına gelir böyle şeyler," dedi İpek. "Karşılığını ödediklerinden fazlasını alma konusunda çok yeteneklidirler; insanın depolarını bedava kullanmak gibi şeyler yani..."

Çiftçi asık yüzle onayladı.

"Birden aklıma geldi de," dedi İpek, "bir arkadaşımı gördünüz mü hiç buralarda? Adı Brill. Siyah saçlı, siyah sakallı, bir gözü şaşı orta boylu bir adam."

"Elbiseleri yamalı, ekşi suratlı biri mi?" diye sordu çiftçi.

"Ta kendisi," dedi İpek.

"Bu civarlardaydı," dedi çiftçi. "Bir ihtiyar, bir kadın, bir de oğlan çocuğu arıyordu; en azından bana öyle dedi. Efendisinden bir şeyler çalmışlar, o da bunu peşlerinden yollamış."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu İpek.

"Bir hafta filan," dedi çiftçi.

"Tüh, gördün mü bak," dedi İpek. "Keşke vaktim olsaydı da onu bulsaydım."

"Niye ki?" diye sordu çiftçi lafını sakınmadan. "Açıkçası, arkadaşından pek hoşlanmadım."

"Ben de bayılıyor filan değilim," dedi İpek, "ama işin aslı, herifin bana borcu var. Brill olmadan da yaşayabilirim, ama parayı özledim, anlatabiliyor muyum."

Çiftçi güldü.

"Onu sorduğumu unutursan sevinirim," dedi İpek. "Eğer onu aradığımı duyarsa toz olabilir."

"Ağzımı kapalı tutacağıma güvenebilirsin," dedi çiftçi, hâlâ gülerek. "Senin ve arabacılarının geceyi geçirebileceğiniz bir ağılım var; ayrıca akşam yemeğini yemek salonunda, benim işçilerle birlikte yerseniz sevinirim."

"Sağolasın," dedi İpek eğilerek. "Yer soğuk, uzun zamandır da yolda bulduklarımızdan başka bir şey yemedik."

"Siz arabacıların maceralı bir hayatı var," dedi adam imrenerek. "Kuşlar kadar özgürsünüz, her tepenin ardında yeni bir ufuk, filan."

"Biraz abartılıyor tabii," dedi İpek; "ayrıca kış kuşlar ve arabacılar için kötü bir zaman." Çiftçi gülerek İpek'in omuzuna vurdu ve ona atları bağlayacakları yeri gösterdi.

Çiftçinin salonundaki yemek gösterişsizdi, ama boldu; ağıl ise biraz rüzgârlıydı ama samanlar yumuşaktı. Garion deliksiz bir uyku çekti. Faldor'un çiftliği gibi değildi tabii, ama gene de tanıdık geliyordu; insanın çevresinde duvarların olması güven veriyordu.

Ertesi sabah sıkı bir kahvaltıdan sonra Tolnedralının tuzlanmış jambonları arabalara yüklendi ve çiftçiye dostça bir hoşçakal diyerek yola koyuldular.

Önceki akşam batıda toplanmış olan bulutlar göğü tamamen kaplamıştı şimdi; elli fersah güneydeki Muros'a doğru yola çıktıklarında hava soğuk,

gök griydi.

Dokuzuncu Bölüm

Muros'a varmalarına kadar geçen iki hafta, Garion'un hayatındaki en rahatsız haftalardı. Yolları tepenin eteklerindeki tenha, inişli çıkışlı bir araziden dolaşarak geçiyordu; gökyüzü gri, hava buz gibiydi. Arada bir kar serpiştiriyor, doğularındaki dağlar karanlık birer heyula gibi ufuklarını karartı yordu.

Garion hayatta bir daha hiç ısınamayacağını düşündü. Durnik her akşam kuru dallar bulmak için elinden geleni yapıyordu, ama ateşleri hep acınacak derecede küçük, etraflarındaki soğuk ise dev gibi oluyordu. Üzerinde yattıkları toprak donmuştu; soğuk Garion'un kemiklerine işliyordu sanki.

Drasniya gizli dilini öğrenmeye devam etti; Camaar Gölü'nü geçip Muros'a giden uzun yokuş aşağı vadiye vardıklarında, usta denmese bile bu işi epeyce becerir hale gelmişti.

Muros şehri, güney Sendarya'nın ortasında yer alan, geniş bir alana yayılmış, sevimsiz bir yerdi; ta eskilerden beri yıllık bir panayır kurulurdu bu şehirde. Her yıl yaz sonuna doğru, Algar atlıları dev sığır sürülerini Büyük Kuzey Yolu boyunca dağlardan geçirip Muros'a getirirler, batının her yanından sığır alıcıları da onların gelişini beklerdi. Bu alışverişlerde büyük miktarlarda para el değiştirirdi; Algar kabilelerinin yıllık ihtiyaç maddeleri ya da süs eşyaları alışverişlerini bu günlerde yapmaları yüzünden, ta en güneydeki Nyissa'dan bile tüccarlar bu panayıra akın ederdi. Şehrin güneyindeki bir ova, miller boyu uzanan sığır ağıllarına ayrılır, ama mevsimin en yoğun günlerinde bu bile akın akın gelen sürülere yetmezdi. Ağılların daha da doğusunda, Algarların sürekli kamp yeri vardı.

İpek Tolnedralı Mingan'ın jambonlarıyla yüklü üç arabayı sabah vakti şehre soktuğunda, panayırın son zamanlarıydı; sığır ağılları neredeyse boştu, Algarların çoğu gitmişti ve yalnızca en çaresiz tüccarlar kalmıştı şehirde.

Jambonlar olaysız teslim edildi ve arabalar şehrin kuzey sınırına yakın bir hanın bahçesine çekildi.

"Burası saygıdeğer bir handır hanımefendi," dedi İpek, Pol Teyzenin arabadan inmesine yardım ederken. "Daha önce de kalmıştım."

"Umarım öyledir," dedi Pol. "Muros hanlarının genellikle kötü bir şöhreti var."

"O hanlar şehrin doğu kıyısında kalıyor," dedi İpek dikkatle. "Onları da iyi bilirim."

"Eminim," dedi Pol kaşlarını kaldırarak.

"Mesleğim bazen, normal olarak girmeyeceğim yerlerde de dolaşmamı gerektiriyor," dedi İpek mülayim bir tavırla.

Garion hanın şaşırtıcı ölçüde temiz olduğunu fark etti; müşteriler çoğunlukla Sendaryalı tüccarlardı. "Muros'ta çok değişik halklardan insanlar olduğunu sanıyordum," dedi İpek'e, eşyalarını ikinci kattaki odalarına taşırlarken.

"Öyledir," dedi İpek, "ama her grup diğerlerinden ayrı bir yerde bulunur. Tolnedralılar şehrin bir bölgesinde, Drasniyalılar başka bir yerde, Nyissalılar ise bambaşka bir mahallede. Muros Kontu bu durumu tercih ediyor. Günlük işler sırasında insanın sinirleri gerilebiliyor, o yüzden doğal düşmanları aynı çatı altında barındırmamak daha iyi."

Garion başıyla onayladı. "Biliyor musun," dedi tuttukları odalara girdiklerinde, "hayatımda hiç Nyissalı görmedim."

"Şanslısın," dedi İpek yüzünü buruşturarak. "Tatsız bir ırktır."

"Murgolara mı benziyorlar?"

"Hayır," dedi İpek. "Nyissalılar Yılan Tanrı İssa'ya taparlar ve yılanların davranışlarını taklit etmenin iyi bir şey olduğuna inanırlar. Şahsen bana hiç hoş gelmeyen bir inanç. Ayrıca Nyissalılar Riva Kralını öldürdüler; o zamandan beri Alornlar onları hiç sevmez."

"Riva'nın kralı yok ki," diye itiraz etti Garion.

"Artık yok," dedi İpek. "Ama bir zamanlar vardı, Kraliçe Salmissra ona suikast yapmaya karar verene kadar."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Garion büyülenmiş gibi.

İpek, sanki daha dünmüş gibi, "Bin üç yüz yıl önce," dedi.

"Bu kadar uzun süre kin tutulur mu?" dedi Garion.

"Bazı şeyler affedilemez," dedi İpek kesin bir tavırla.

Daha erkendi, o yüzden İpek ve Kurt öğleden sonra handan ayrılıp, Kurt'un görebildiği ya da hissedebildiği ve peşinde oldukları nesnenin buradan geçip geçmediğini gösteren o garip izleri Muros sokaklarında aramaya koyuldular. Garion Pol Teyze ile paylaştıkları odada ateşin başına oturmuş, buz tutmuş ayaklarını ısıtmaya çalışıyordu. Pol Teyze de ateşin başında Garion'un tuniklerinden birinin yırtıklarını dikiyor, parlayan iğnesi kumaşın üzerinde uçuşuyordu.

"Riva Kralı kimdi Pol Teyze?" diye sordu Garion.

Pol dikiş dikmeyi bıraktı. "Niçin soruyorsun?"

"İpek Nyissahları anlatıyordu da," dedi Garion. "Kraliçeleri Riva Kralını öldürtmüş. Niye yapmış bunu?"

"Bugün soru sorma günün galiba," dedi Pol tekrar dikişine dönerek.

"Yolda İpekle birçok şeyden konuşuyoruz," dedi Garion ayaklarını ateşe biraz daha yaklaştırarak.

"Ayakkabılarını yakma," dedi Pol.

"İpek diyor ki, ben Sendar değilmişim," dedi Garion. "Hangi ırktan olduğumu anlayamamış, ama Sendar değilmişim."

"İpek çok konuşuyor," dedi Pol Teyze.

"Bana hiçbir şey söylemiyorsun Pol Teyze," dedi Garion öfkeyle.

"Bilmen gereken her şeyi söylüyorum," dedi Pol sükûnetle. "Şu anda Riva Kralları ya da Nyissalılar hakkında bir şey bilmen gerekmiyor."

"Cahil bir çocuk olarak kalayım istiyorsun," dedi Garion huysuz bir tavırla. "Koskoca adam oldum neredeyse, ama ne olduğumu, kim olduğumu bile bilmiyorum."

"Ben senin kim olduğunu biliyorum," dedi Pol başını kaldırmadan.

"Kimim peki?"

"Ayakkabılarını yakmak üzere olan genç bir adamsın."

Garion hızla ayaklarını çekti. "Bana cevap vermedin."

"Doğru," dedi Pol çıldırtıcı bir sükûnetle.

"Neden?"

"Çünkü bilmen gerekmiyor. Vakti gelince söylerim, daha önce değil."

"Ama adil değil bu!" diye itiraz etti Garion.

"Dünya adaletsizlikle dolu," dedi Pol Teyze. "Madem kendini güçlü bir erkek gibi hissediyorsun, gidip biraz daha odun getirsene! Bak sana aklını meşgul edecek faydalı bir şey."

Garion ona ters ters baktı ve sert adımlarla kapıya yürüdü.

"Garion," dedi Pol.

"Ne var?"

"O kapıyı çarpmayı aklından bile geçirme."

O akşam İpek ve Kurt döndüklerinde, genellikle neşeli olan ihtiyar sabırsız ve gergindi. Hanın salonundaki masalarına oturup dalgın dalgın ateşe bakmaya başladı. "Buradan geçmemiş," dedi sonunda,

"Bakabileceğim bir-iki yer daha var, ama buraya uğramadığında emin gibiyim."

"O zaman Camaar'a mı gidiyoruz?" diye gürledi Barak, kalın parmaklarıyla gür sakalını tarayarak.

"Mecburuz," dedi Kurt. "Aslında en başta oraya gitmeliydik."

"Nereden bilecektik ki?" dedi Pol Teyze. "Angarak krallıklarına geçmek istiyorsa niçin Camaar'a gitsin?"

"Nereye gitmek istediğinden bile emin olamıyorum," dedi Kurt huzursuz bir sesle. "Belki de çaldığı şeyi kendine saklamak istiyordur. Zaten hep hayrandı ona." Tekrar ateşe bakmaya başladı.

"Camaar'a gitmek için yeni bir yük bulmalıyız," dedi İpek.

Kurt başını hayır anlamında salladı. "Bizi çok yavaşlatıyor," dedi. "Muros'tan Camaar'a boş arabayla dönmek alışılmamış bir şey değil; ayrıca artık hız gizlenmekten daha önemli olmaya başladı. Buradan Camaar kırk fersah, hava da bozuyor. Şiddetli bir kar fırtınasında arabalar çakılıp kalabilir; bütün kışı karlar içinde geçirecek vaktim yok."

Durnik birden bıçağını elinden bırakarak ayağa fırladı.

"Ne oluyor?" diye sordu Barak hemen.

"Brill'i gördüm," dedi Durnik. "Kapıda."

"Emin misin?" diye sordu Kurt.

"Tanımaz mıyım," dedi Durnik ciddi bir tavırla. "Brill'di."

İpek yumruğunu masaya indirerek, "Aptal kafam" dedi. "Herifi fazla küçümsedim."

"Artık önemi yok," dedi Kurt, biraz rahatlamış gibiydi. "Artık saklanmamıza gerek kalmadı. Şimdi önemli olan sürat."

"Ben arabaları hazırlayayım," dedi Durnik.

"Hayır," dedi Kurt. "Arabalar çok yavaş. Algar kampına gidip iyi atlar alacağız." Ayağa fırladı.

"Arabalar ne olacak?" diye ısrar etti Durnik.

"Boş ver," dedi Kurt. "Ayak bağından başka bir şey değil. Algar kampına kadar araba atlarına bineriz; yanımıza da taşıyabileceğimiz kadar eşya alırız. Haydi, hemen hazırlanıp yola çıkalım. Mümkün olduğunca çabuk avluda buluşalım." Kapıya yürüyüp hızla dışarı, soğuk geceye çıktı.

Birkaç dakika sonra hepsi, ellerinde birer küçük çıkın, taşlık avluda, ahır kapısının yanında toplanmışlardı. Dev Barak yürürken şıngırdıyordu gene, Garion örgü zırhın yağlanmış çelik kokusunu duydu. Buz gibi havada, birkaç kar tanesi uçuşarak birer tüy gibi donmuş zemine kondu.

En son Durnik geldi. Han kapısından nefes nefese fırlayarak elindeki paraları Bay Kurt'a uzattı. "Elimden geleni yaptım," dedi özür dilercesine. "Yarı fiyatı bile değil, ama hancı acelem olduğunu anladı ve sıkı pazarlık etti." Sonra omuzlarını silkti. "Hiç olmazsa arabalardan kurtulmuş olduk," dedi. "Geride değerli bir şeyler bırakmak iyi değildir, insanın aklı onlarda kalır, işine bakamaz sonra."

İpek güldü. "Durnik," dedi, "Sendarlık senin iliğine işlemiş."

"İnsan aslını inkâr etmemeli," dedi Durnik.

"Sağol dostum," dedi Kurt ciddi bir tavırla paraları kesesine atarak. "Haydi, atları yürütelim bakalım. Gecenin bu vakti dar sokaklardan dörtnala geçersek dikkat çekeriz."

"Ben önden gideyim," dedi Barak kılıcını çekerek. "Sorun çıkarsa en iyi ben hallederim."

"Ben de senin yanında yürüyeyim dostum Barak," dedi Durnik, kalın bir sopa alarak. Barak gözleri parlayarak başıyla onayladı ve yanında Durnik, atını kapıya götürdü.

Garion Durnik'i taklit ederek odun yığınına gitti ve sağlam bir meşe sopası seçti. Sopanın ağırlığı güven vericiydi. Elinde tartarak bir kaç kez salladı. Pol Teyzenin kendisini seyrettiğini fark edince de daha fazla gösteriş yapmadan aceleyle yola koyuldu.

Geçtikleri sokaklar dar ve karanlıktı, kar daha şiddetle yağmaya ve rüzgârsız havada tembelce tutmaya başlamıştı. Kardan ürken atlarsa korkuyla sahiplerine yanaşmaya çalışıyorlardı.

Saldırı ansızın, beklemedikleri bir anda geldi. Birden koşuşan ayak sesleri ve Barak ilk darbeyi kılıcıyla karşıladığında, çeliğe çarpan çeliğin keskin sesini duydular.

Garion'un bütün görebildiği yağan karın içinde kıpırdayan gölge gibi siluetlerdi. Birden tıpkı çocukluğunda arkadaşı Rundorigle şakadan dövüşürken olduğu gibi, kulakları çınlamaya başladı; Pol Teyzenin çığlığına aldırmadı ve kanı damarlarında kaynayarak, kavgaya katıldı.

Omuzuna sert bir darbe yiyince hızla dönüp sopasını salladı. Boğuk bir iniltiyle ödüllendirildi. Tekrar vurdu, sonra bir daha; sopasını gölge gibi düşmanının canını en fazla acıtacağını içgüdüsel olarak bildiği yerlere doğru sallıyordu.

Ama esas dövüş Barakla Durnik'in etrafındaydı. Barak'ın kılıcının çınlamaları ve Durnik'in sopasının boğuk sesi, saldırganların iniltileriyle birlikte dar sokakta yankılanıyordu.

Arkalarından biri, "Çocuk orada!" diye bağırınca Garion döndü. İki adam sokaktan koşarak ona doğru geliyordu; birinin elinde kılıç, ötekinin elinde ise kıvrık, korkunç görünüşlü bir hançer vardı. Umutsuz durumda olduğunu bilmesine rağmen Garion sopasını kaldırdı. Ama İpek yanında bitivermişti. Ufak tefek adam gölgelerden fırlayıp doğruca koşan iki adamın ayaklarına doğru yuvarlandı. Üçü birlikte kolları bacakları birbirine karışmış halde yere devrildiler, İpek yuvarlanarak bir kedi gibi ayağa fırladı ve yerdeki adamlardan birinin kulağının hemen altına bir tekme yerleştirdi. Adam debelenmeye başladı. Diğeri emekleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu ki, fare suratlı Drasniyalı havada bir takla atarak iki ayağıyla birden adamın suratına vurdu. Sonra bir şey olmamış gibi Garion'a döndü.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedi Garion. "Acayip iyi dövüşüyorsun."

"Ben akrobatım," dedi İpek. "İşin esasını bildin mi gerisi kolay."

"Kaçıyorlar," dedi Garion.

İpek döndü, ama yere devirdiği iki adam karanlık bir ara sokağa dalmışlardı bile. Barak'tan bir zafer narası yükseldi; Garion diğer saldırganların da kaçtığını gördü.

Sokağın öbür ucunda, küçük bir pencereden gelen ışıkta etrafında karlar uçuşan Brill'in çılgın gibi tepindiğini gördüler. "Korkaklar!" diye bağırıyordu adamlarına. "Kansızlar!" Barak ona doğru yürümeye başladığında o da dönüp kaçtı.

"İyi misin Pol Teyze?" diye sordu Garion sokağı geçip yanına giderek.

"Tabii ki iyiyim," dedi Pol onu haşlayarak. "Sakın bir daha buna kalkışma delikanlı. Kavgayı bilenlere bırak."

"Ben iyiyim," diye itiraz etti Garion. "Sopam vardı."

"Bana karşılık verme," dedi Pol. "Seni bir ara sokakta cesedin bulunsun diye büyütmedim."

"Herkes iyi mi?" diye sordu Durnik endişeyle yanlarına yaklaşarak.

"Tabii ki iyiyiz," dedi Pol Teyze aksi aksi. "Sen gidip ihtiyar Kurt'un atları tutmasına yardım etsene."

"Tabii, Pol Hanım," dedi Durnik yumuşak bir tavırla.

"Pek keyifli, minik bir kavga oldu," dedi Barak kılıcını silerek yanlarına geldiğinde. "Pek kan çıkmadı ama gene de iyiydi."

"Beğendiğine sevindim," dedi Pol Teyze ters bir tavırla. "Bense bu tür şeyleri hiç sevmem. Hepsi kaçtı mı?"

"Maalesef kaçtı, Pol Hanım," dedi Barak. "Yerimiz dardı, taşlar da kaygandı, o yüzden iyi vuramadık. Birkaç tanesini çizmeyi başardım ama. Bir-iki kemik kırdık, bir-iki de kafa yardık. Kaçmayı dövüşmekten daha iyi beceriyorlardı zaten."

İpek Garion'a saldıran iki adamın kaçtığı ara sokaktan geri döndü. Gözleri parlıyor, kötü kötü sırıtıyordu. "Harika!" dedi ve durup dururken gülmeye başladı.

Kurt ve Durnik gemi azıya almış olan atları sakinleştirmeyi başarmış ve Garionla diğerlerinin yanına getirmişlerdi. "Kimsenin bir şeyi var mı?" diye sordu Kurt.

"Hepimiz iyiyiz," diye gürledi Barak. "Kılıç çekmeye bile değmezmiş."

Garion'un kafası arı kovanı gibi çalışıyordu; heyecanından, önceden düşünüp değerlendirse belki de kendine saklayacağı bir konuyu açıverdi. "Brill Muros'ta olduğumuzu nereden biliyordu?"

İpek gözlerini kısarak ona döndü. "Belki Winold'dan sonra bizi takip etmiştir," dedi.

"Ama durup geri baktık ya," dedi Garion. "Köyden çıktığımızda peşimizde değildi, sonra da her gün arkamızı kolladık."

İpek kaşlarını çatarak, "Devam et Garion," dedi.

"Bence nereye gittiğimizi biliyordu," diye baklayı ağzından çıkardı Garion, aklının açıkça gördüğünü söylememesi için kendisini zorlayan garip hisse direnerek.

"Peki nereden biliyordu?" diye sordu Kurt.

"Biri ona söylemiştir," dedi Garion. "Buraya geldiğimizi bilen biri.

"Mingan biliyordu," dedi İpek. "Ama Mingan tüccardır ve işlerini Brill gibi adamlara anlatmaz."

"Ama Murgo Aşarak Mingan'ın yanındaydı Mingan bize bu işi verdiği zaman." Zorlama o kadar artmıştı ki, Garion'un dili dolaşıyordu.

İpek omuzlarını silkti. "Ona ne ki? Aşarak kim olduğumuzu bilmiyordu."

"Ya biliyorduysa?" diye çabaladı Garion. "Ya sıradan bir Murgo değil de o ötekiler gibiyse, hani Darine'den çıktıktan iki gün sonra yanımızdan geçenler gibi."

"Grolim mi yani?" dedi İpek gözleri irileşerek. "Evet, Aşarak Grolimse, kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı bilirdi tabii."

"Ya o gün yanımızdan geçen Grolim Aşarak idiyse?" dedi Garion uğraşa didine. "Ya o zaman bizi aramıyorduysa da güneye, Brill'i bulup bizi beklemesi için buraya yollamaya gidiyorduysa?"

İpek dikkatle Garion'a baktı. "Çok iyi," dedi alçak bir sesle. "Çok çok iyi." Pol Teyzeye bir göz attı. "Tebrik ederim Pol Hanım, harika bir çocuk yetiştirmişsiniz."

"Bu Aşarak nasıl biriydi?" diye sordu Kurt hemen.

"Murgonun biri işte," dedi İpek omuz silkerek. "Rak Goska'dan geliyormuş. Bizimle alakası olmayan bir işle uğraşan sıradan bir casus sanmıştım. Aklım uykuya yatmış demek ki."

"Grolimlerle uğraşırken insanın başına gelir," dedi Kurt.

"Biri bizi izliyor," dedi Durnik sessizce, "şu yukarıdaki pencereden."

Garion hızla başını kaldırdı ve ikinci kattaki zayıf ışıklı bir pencerede, karanlık bir suret gördü. Kahredici derecede tanıdık bir suret.

Bay Kurt başını kaldırmadı ama yüzü kendi içine bakıyormuş ya da zihni bir şeyler arıyormuş gibi ifadesizleşti. Sonra toparlanıp gözleri ateş gibi yanarak penceredeki siluete baktı. "Bir Grolim," dedi kısaca.

"Ölü bir Grolim olacak," dedi İpek. Tuniğinden uzun, iğne gibi sivri bir kama çıkardı. Geriye doğru iki adım atıp Grolimin onları seyrettiği

pencereden uzaklaştı ve aniden dönerek yumuşak bir hareketle kamayı savurdu.

Kama pencerenin camım kırdı, boğuk bir çığlık duyuldu ve ışık söndü. Garion sol kolunda garip bir acı hissetti.

"Vurdum," dedi İpek sırıtarak.

"İyi atış," dedi Barak hayranlıkla.

"İnsan bazı beceriler geliştiriyor tabii zamanla," dedi İpek tevazuyla. "Eğer o Aşarak ise, Mingan'ın evinde beni kazıkladığı için bunu haketmişti."

"Bu onu en azından bir süre meşgul eder," dedi Kurt. "Artık sessizce gitmemiz şart değil. Burada olduğumuzu biliyorlar. Haydi atlara binelim." Atına atladı ve sokaktan aşağı doğru hızla ilerledi.

Garion'u susmaya zorlayan dürtü geçmişti; ötekilere Aşarak'ı anlatmak istiyordu, ama hızla giderken bunu yapması imkânsızdı.

Şehrin dış mahallelerine vardıklarında atlarını hızlı bir tırısa kaldırdılar. Kar iyice artmıştı ve sığır ağıllarının toynaklarla ezilip düzleşmiş zemini beyazlanmaya başlamıştı bile. "Soğuk bir gece olacak," diye bağırdı İpek atını sürerken.

"Muros'a dönelim istersen," dedi Barak. "Bir-iki çatışma daha kanını ısıtır." İpek güldü ve atını mahmuzladı.

Algar kampı Muros'un üç fersah doğusundaydı. Yere dikili sırıklardan oluşan bir çitle çevrili geniş bir alandı. Kar o kadar artmıştı ki, kamp bulanık ve belirsiz görünüyordu. Çıtırdayan meşalelerin aydınlattığı kapıda, deri pantolonlu, deri yelekli, çelik miğferli ve vahşi görünüşlü iki savaşçı nöbetteydi. Mızraklarının uçları meşale ışığında pırıldıyordu.

"Dur!" dedi savaşçılardan biri, mızrağını Bay Kurt'a doğrultarak. "Gecenin bu vaktinde burada ne işiniz var?"

"Sürübaşınızla acilen görüşmem gerek," dedi Kurt kibarca, "İnebilir miyim?"

İki muhafız başbaşa verip kısa bir konuşma yaptılar.

"İnebilirsin," dedi muhafızlardan biri. "Ancak arkadaşların biraz geri çekilsin, ama ışığın alanından da çıkmasınlar."

"Algarlar!" diye söylendi İpek ağzının içinden. "Hep kuşkucudurlar."

Bay Kurt atından indi ve kukuletasını açarak karların arasından muhafızlara yaklaştı.

O zaman tuhaf bir şey oldu. İki muhafızdan daha yaşlı olanı, Bay Kurt'a bakarak gümüş rengi saçını ve sakalını fark etti. Ansızın gözleri faltaşı gibi açıldı. Yanındakine aceleyle bir şeyler söyledi, sonra ikisi de yerlere kadar eğilerek Kurt'a selam verdiler.

"Bunlarla uğraşacak vaktimiz yok şimdi," dedi Kurt sıkıntıyla. "Beni sürübaşınıza götürün."

"Derhal, ey Kadim Kişi," dedi muhafızlardan yaşlı olanı aceleyle, sonra kapıyı açmaya koştu.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı Garion Pol Teyzeye.

"Algarların batıl itikatları vardır," diye kestirip attı Pol. "Çok soru sorma."

Beklerlerken kar üzerlerine yağdı, atlarının gövdesinde eridi. Yarım saat kadar sonra kapı yeniden açıldı ve çivili deri yelekleri ve çelik miğferleriyle korkunç görünen iki düzine atlı Algar, altı eğerlenmiş atı dışarı çıkardı.

Onların ardından Bay Kurt geliyordu, yanında kafasını tepesindeki at kuyruğu hariç kazıtmış uzun boylu bir adam vardı.

"Ziyaretinizle kampımızı şereflendirdiniz, ey Kadim Kişi," diyordu uzun boylu adam. "Yolunuz hızlı olsun."

"Altımızda Algar atları olunca gecikmemiz mümkün değil," diye cevap verdi Kurt.

"Süvarilerim size eşlik ederek, Muros'un öte yanına birkaç saatte varan bir kestirmeden götürecekler," dedi uzun boylu adam. "Takip edilmediğinizden emin olmak için de bir süre arkanızı kollayacaklar."

"Teşekkürlerimi ifade edecek söz bulamıyorum, soylu sürübaşı," dedi Kurt eğilerek.

Sürübaşı da eğilerek selam verdi. "Size hizmet edebildiğim için ben müteşekkirim."

Yeni atlarına binmeleri bir dakikalarını aldı. Algar refakatçilerinin yarısı önlerinde, yarısı arkalarında, geri döndüler ve karanlık, karlı gecenin içinden batıya yöneldiler.

Onuncu Bölüm

Karanlık giderek, hiç belli etmeden soldu; hafifçe yağan kar sabahın gelişini bile bulanıklaştırmıştı. Yorulmak bilmez gibi görünen atları, giderek artan ışıkta durmadan batıya doğru ilerliyor, nalları Büyük Kuzey Yolu'nu bileklerine kadar örten kar tabakası üzerinde boğuk bir ses çıkarıyordu. Garion bir ara arkaya baktığında, atlarının bıraktığı karmakarışık izleri gördü, görüş sınırlarında bir yerde ise izler şimdiden yağan karla örtülüyordu.

Hava tamamen aydınlandığında Bay Kurt üzerinden buharlar tüten atını dizginleyerek rahvan yürütmeye başladı. "Ne kadar geldik?" diye sordu İpek'e.

Pelerininin kıvrımlarına biriken karları silkeleyen sansar suratlı Drasniyalı, yağan kar tanelerinin puslu örtüsü arasından etrafına bakınarak bir kerteriz noktası aradı. "On fersah," dedi sonunda. "Belki biraz daha fazla."

"Çok sefil bir yolculuk," diye gümbürdedi Barak; eğeri üzerinde hafifçe titreyerek dengesini bulmaya çalışırken.

"Sen bir de atına sor," dedi İpek sırıtarak.

"Camaar'a ne kadar kaldı?" diye sordu Pol Teyze.

"Muros'tan Camaar'a kırk fersahtır," dedi İpek.

"O zaman bir barınak bulalım," dedi Pol. "Peşimizden kim gelirse gelsin, kırk fersahı dörtnala gidemeyiz."

"Takip edilmekten korkmamıza gerek yok şimdi," dedi Kurt. "Eminim Algarlar Brillle adamlarının, hatta Aşarak'ın bile peşimizden gelmesini engelleyebilir."

"Hiç olmazsa bu işe yarıyorlar," dedi İpek alayla.

"Yanlış hatırlamıyorsam, buradan batıya doğru beş mil kadar gidince bir İmparatorluk konaklama yeri olacak," dedi Kurt. "Öğlene kadar varmış oluruz."

"Orada kalmamıza izin verirler mi?" diye sordu Durnik şüpheyle. "Tolnedralılar misafırperverlikleriyle ünlü değildir."

"Tolnedralılar uygun bir fiyata her şeyi satarlar," dedi İpek. "Konaklama yeri dinlenmek için uygun bir fırsat. Brill ve Aşarak Algarları atlatıp bize yetişseler bile, lejyonerler kendi çatıları altında tatsızlığa izin vermez."

"Sendarya'da Tolnedra lejyonerlerinin ne işi var?" diye sordu Garion, yurtseverce duyguları hafifçe kabararak.

"Büyük yolların geçtiği her yerde lejyonlar da vardır," dedi İpek. "Tolnedralılar antlaşma yazmakta müşterilerini soymakta olduklarından da daha iyidirler."

Bay Kurt kıkırdadı. "Tutarsızsın İpek," dedi. "Yollara itirazın yok ama lejyonları istemiyorsun. Biri olmadan diğeri de olmaz."

"Tutarlı olduğumu iddia etmedim ki," dedi sivri burunlu adam havai bir tavırla. "Ama İmparatorluğun konaklama yerine öğlene kadar varıp bize sunacağı sözüm ona konfordan istifade etmek istiyorsak hemen yola koyulmamız gerek, İmparator Hazretlerini beni soyma zevkinden mahrum bırakmak istemem."

"Pekâlâ," dedi Kurt, "haydi gidelim." Sonra altında ileri atılmak için sabırsızlanan Algar atını mahmuzladı.

Karlı öğlen aydınlığında, sağlam yapılı binalardan oluşan, daha da sağlam yapılı bir duvarla çevrelenmiş konaklama yerine vardılar. Etraftaki lejyonerler Garion'un tanıdığı Tolnedralı tüccarlara hiç benzemiyordu. Bunlar yağcı ticaret adamları değil, parlak göğüs zırhları ve hotozlu miğferler giymiş, profesyonel savaşçılardı. Gururlu, hatta küstah bir edayla, tüm Tolnedra'nın askeri gücünün arkalarında olduğunun bilinciyle dolanıyorlardı ortalıkta.

Yemek salonundaki yemekler sade ve doyurucu, ama müthiş pahalıydı. Küçücük yatak odaları tertemizdi ve dar, sert yatakları, kalın yün battaniyeleri vardı; onlar da çok pahalıydı. Ahırları düzenliydi, ama onlar da Bay Kurt'un kesesini iyice hafifletmiş olmalıydılar. Garion bütün bunların kaça mal olduğunu merak etmekten kendini alamadı; ama Kurt sanki kesesi dipsizmişçesine, müthiş bir kayıtsızlıkla ödüyordu paraları.

Yemekten sonra, "Yarın sabaha kadar dinlenelim burada," dedi beyaz sakallı ihtiyar. "Belki sabaha kadar kar diner. Kar fırtınasında körü körüne ilerlemekten hoşlanmıyorum. Böyle havada yolumuzun üzerinde her türlü şey gizlenmiş olabilir."

Masada uyuklarken duyduğu bu sözler, yorgunluktan uyuşmuş halde olan Garion'u pek sevindirdi. Diğerleri sohbet ediyorlardı, ama o söylenenleri duyamayacak kadar yorgundu.

"Garion," dedi Pol Teyze sonunda, "neden gidip yatmıyorsun?"

Garion aceleyle doğrularak, "Ben iyiyim Pol Teyze," dedi. Gene çocuk muamelesi görmekten utanmıştı.

"Hemen, Garion," dedi Pol o çok iyi tanıdığı çıldırtıcı ses tonuyla. Hayatı boyunca hep bu "Hemen, Garion"u dinlemişti. Ama tartışmayacak kadar da aklı başındaydı.

Ayağa kalktığında bacaklarının titrediğini fark etti. Pol Teyze de kalkıp yanına geldi ve onu yemek salonundan çıkardı.

"Yolu kendim de bulabilirim," diye itiraz etti Garion.

"Tabii," dedi Pol. "Haydi gel."

Küçücük odadaki yatağına kıvrıldığında Pol Teyze battaniyelerini sıkıca örttü. "Üstünü açma," dedi. "Soğuk almanı istemiyorum." Tıpkı çocukken yaptığı gibi, serin elini alnına dokundurdu.

"Pol Teyze," dedi Garion uykusunun arasında.

"Ne var Garion?"

"Annemle babam kimdi? Adları neydi yani?"

Pol ciddi bir tavırla yüzüne baktı. "Bunu daha sonra konuşuruz," dedi.

"Bilmek istiyorum," dedi Garion inatla.

"Pekâlâ. Babanın adı Geran'dı; anneninki de Ildera."

Garion bir an düşündü. "Bunlar Sendar ismi değil," dedi sonunda.

"Değil," dedi Pol Teyze.

"Neden peki?"

"Uzun hikâye," dedi Pol, "sen de bunu dinleyemeyecek kadar yorgunsun şu anda." Garion aniden içinden gelerek uzanıp sağ avucundaki lekeyi teyzesinin saçındaki beyaz bukleye dokundurdu. Daha önce de olduğu gibi, elinde bir karıncalanmayla birlikte, zihninde bir pencere açıldı. Ancak bu kez pencereden gördüğü çok daha ciddi bir şeydi. Öfke vardı; öfke ve tek bir yüz. Tuhaf bir şekilde Bay Kurt'a benziyordu, ama o değildi; dünyadaki bütün hiddet bu yüze yönelmişti sanki.

Pol Teyze başını çekti. "Bunu yapmamanı söylemiştim Garion," dedi kararlı bir sesle. "Henüz hazır değilsin."

"Bir gün bunun ne olduğunu anlat bana mutlaka," dedi Garion.

"Belki," dedi Pol. "Ama şimdi değil. Yum gözlerini ve uyu."

Sanki bu emir tüm iradesini yok etmiş gibi anında derin ve huzurlu bir uykuya daldı Garion. Ertesi sabah kar durmuştu, İmparatorluk konaklama yerinin dışındaki dünya kalın ve pürüzsüz bir beyaz örtüye bürünmüştü; havada ise sise çok benzeyen, ama sis olmayan nemli bir pus vardı.

"Puslu Sendarya," dedi İpek kahvaltı esnasında alayla. "Bazen bir gün krallığın hepten paslanıp kıpırdayamaz hale geleceğini düşünüyorum."

Bütün gün boyunca hızlı bir tırısla gittiler ve gece vakti başka bir İmparatorluk konaklama yerine vardılar; burası sabah ayrıldıkları yere o

kadar benziyordu ki, Garion bütün gün bir çember çizerek yol aldıklarını ve başladıkları yere döndüklerini düşünmeden edemedi. Atları ahıra bağlarken bu fikrini İpek'e açtı.

"Tolnedralılarda orijinalliğin zerresi yoktur," dedi İpek. "Bütün konaklama yerleri tıpatıp birbirinin aynıdır. Drasniya'da, Algarya'da, Arendiya'da, büyük yollarının geçtiği her yerde aynı binaları görürsün. Onların zaafı da bu: Hayal gücü kıtlığı."

"Aynı şeyi tekrar tekrar yapmaktan usanmıyorlar mı?"

"Onları rahatlatıyor herhalde," dedi İpek gülerek. "Gel de akşam yemeği işini halledelim."

Ertesi sabah kar yeniden başladı, ama öğle vakti Garion'un burnuna o tanıdık, hafif tozlu kar kokusundan farklı bir koku geldi. Tıpkı Darine'e yaklaştıklarında olduğu gibi, denizin kokusunu almıştı; böylece de yolun sonuna varmakta olduklarını anladı.

Sendarya'nın en büyük şehri ve kuzeyin en büyük limanı olan Camaar, kadim zamanlarda, Büyük Camaar Nehri'nin denize döküldüğü yere kurulmuştu. Drasniya'daki Boktor'dan bu yana uzanan Büyük Kuzey Yolu'nun ve Tolnedra'daki İmparatorluk başşehri Tol Honeth'ten gelip Arendiya üzerinden Sendarya'ya varan Büyük Batı Yolu'nun birleşme noktasındaydı. Bütün yollar Camaar'a çıkar dense pek yanlış olmazdı yani.

Soğuk, karlı bir akşamüstü, hafif bir yokuştan inerek şehre vardılar. Kapıya varmadan biraz önce Pol Teyze atını durdurdu. "Artık maceracı kılığında dolaşmadığımıza göre," dedi, "en berbat hanlarda konaklamanın da bir gereği kalmadı, değil mi?"

"Bu konuyu düşünmemiştim," dedi Bay Kurt.

"Ben düşündüm," dedi Pol. "Yol kenarında konaklamalardan ve pis kasaba hanlarından bıktım usandım. Banyo yapmak istiyorum, temiz bir yatak istiyorum, doğru dürüst yemek istiyorum. Müsaadenizle, bu defa kalacağımız hanı ben seçeceğim."

"Tabii Pol," dedi Kurt teslimiyetle, "nasıl istersen."

"Peki öyleyse," dedi Pol; diğerlerini geride bırakarak atını şehir kapısına doğru sürdü.

Kapıdaki kürklü nöbetçilerden biri, kaba bir tavırla, "Camaar'da işiniz nedir?" diye sordu.

Pol Teyze kukuletasını geriye atarak adamı çelik gibi bakışlarla süzdü. "Ben Erat Düşesiyim," dedi çınlayan bir sesle. "Bunlar da maiyetim. Camaar'daki işim de seni ilgilendirmez."

Muhafız gözlerini kırpıştırdı ve saygıyla eğildi. "Özür dilerim Düşes Hazretleri," dedi, "kabalık etmek istememiştim."

"Yaa, öyle mi?" dedi Pol Teyze, sesi hâlâ soğuktu ve bakışları tehlikeliydi.

"Düşes Hazretlerini tanımamıştım," dedi zavallı adam, o yüksek ten bakışın etkisi altında kekeleyerek. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Pek olamazsın," dedi Pol Teyze adamı tepeden tırnağa süzerek. "Camaar'daki en iyi han hangisi?"

"Aslan Hanı hanımefendi."

"Eee," dedi Pol sabırsızca.

"Nasıl yani hanımefendi..." dedi adamcağız soruyu anlamayarak.

"Nerede?" dedi Pol. "Öyle ağzı açık ayran budalası gibi durmasana be adam, konuş haydi!"

"Gümrük binasının hemen ilerisinde," dedi muhafız kızararak. "Gümrük Meydanına kadar bu caddeyi takip edin. Orada kime Aslan'ı sorsanız gösterir."

Pol Teyze kukuletasını tekrar başına çekti. "Şu adamcağıza bir şeyler verin," dedi omuzunun üstünden, sonra da ardına bakmadan şehre girdi.

Kurt'un eğilerek uzattığı parayı alırken, "Sağolun," dedi muhafız, "İtiraf edeyim ki Erat Düşesi'nin adını hiç duymamıştım."

"Talihlisin," dedi Kurt.

"Çok güzel bir kadın," dedi adam hayranlıkla.

"Çok da sinirlidir," dedi Kurt.

"Fark ettim," dedi muhafız.

"Fark ettiğini fark ettik," dedi İpek şakacı bir tavırla.

Atlarını mahmuzlayarak Pol Teyzeye yetiştiler. "Erat Düşesi ha!" dedi İpek alçak bir sesle.

"Adamın tavrından rahatsız oldum," dedi Pol Teyze azametli bir tavırla. "Yabancıların karşısında yoksul numarası yapmaktan da bıktım."

Gümrük Meydanında İpek, karla kaplı caddede yürüyen meşgul görünüşlü bir tüccara yanaştı. Atını şaşkın adamın tam önüne çekip, mümkün olan en hakaretamiz tavırla, "Hişt, arkadaş!" diye seslendi. "Hanımım Erat Düşesi, Aslan denilen bir hanın yerini öğrenmek istiyor. Yolu gösterir misin?"

Tüccar gözlerini kırpıştırdı; fare suratlı adamın tavrı yüzünü kızartmıştı. "Şu caddeden yukarı yürüyün," dedi alçak bir sesle, işaret ederek. "Epey yürüdükten sonra, sol tarafta olacak. Önünde bir aslan resmi var."

İpek teşekkür filan etmeden, adamın ayaklarının dibine, karların arasına bir-iki bozuk para fırlattı ve kibirli bir edayla atını döndürdü. Garion tüccarın öfkeden kudurduğunu, ama gene de eğilip karların arasındaki paraları arandığını fark etti.

Caddede biraz ilerledikten sonra, "Bu insanların bizi kolay kolay unutacağını hiç sanmıyorum," dedi Kurt ekşi bir suratla.

"Küstah bir soylunun geçtiğini hatırlayacaklar sadece," dedi İpek. "Denediğimiz diğer tebdil-i kıyafetlerden daha kötü değil."

Hana vardıklarında Pol Teyze birkaç oda yerine bütün bir daire tuttu. Hancıya Bay Kurt'u işaret ederek, "Vekilharcım paranızı ödeyecek," dedi. "Bagajım diğer hizmetkârlarımla birlikte, yük atlarıyla geliyor. Birkaç gün gecikebilirler, o yüzden bir terziye ve bir oda hizmetçisine ihtiyacım olacak, ilgilenin." Sonra bir İmparatoriçe edasıyla dönerek, ona yol göstermek için koşuşturan hizmetkârın peşinden dairelerine giden uzun merdivene doğru yürüdü.

Hancı kesesinden çıkardığı paraları sayan Kurt'a, "Düşes ne kadar sert emir veriyor, değil mi?" dedi.

"Öyledir," dedi Kurt. "İsteklerine karşı çıkmak da pek akıllıca olmaz."

"Öğüdünüzü dinleyeceğim," dedi hancı. "En küçük kızım Düşes Hazretlerinin oda hizmetçiliği işini yapabilir."

"Sağol dostum," dedi İpek. "İsteklerine uyulmakta gecikilirse Düşes çok sinirlenir. O zaman da en çok bizim başımız belaya girer."

Hep birlikte merdivenlerden çıkıp Pol Teyzenin tuttuğu daireye girdiler ve oturma odasına yöneldiler. Oda, Garion'un hayatta görmediği kadar şık ve zengin görünüşlüydü. Duvarlar resimli halılarla kaplıydı. Gerçek balmumundan bir sürü mum, duvarlara takılı halkalarda ve masanın üstündeki dev şamdanda ışıldıyordu. Şöminede kocaman bir ateş yanıyordu ve yerde tuhaf desenli bir halı vardı.

Pol Teyze ateşin başında ellerini ısıtıyordu. "Limanda bulacağınız pasaklı, balık ve yıkanmamış denizci kokan bir handan daha iyi değil mi şimdi bu?" diye sordu.

"Erat Düşesinin affına sığınırım," dedi Bay Kurt biraz ters bir tavırla, "ama dikkat çekmemek için pek iyi bir yol değil. Ayrıca buraya ödediğimiz parayla bir lejyon bir hafta beslenirdi."

"Yaşlandıkça pintileşiyorsun, ihtiyar Kurt," dedi Pol. "Kimse şımarık bir soylu kadını ciddiye almaz; ayrıca senin arabaların da o iğrenç Brill'in izimizi bulmasını engelleyemedi. En azından böyle daha rahatız ve daha hızlı ilerleyebileceğiz."

"Umarım pişman olmayız," dedi Kurt homurdanarak.

"Homurdanma, ihtiyar," dedi Pol.

"Dediğin gibi olsun Pol," diye içini çekti Kurt.

"Öyle olacak," dedi Pol.

"Nasıl davranmamız gerek, Pol Hanım?" diye sordu Durnik tereddütle. Pol'ün bu soylu havaları kafasını karıştırmıştı belli ki. "Soyluların adabı hakkında pek bir bilgim yok."

"Çok basit Durnik," dedi Pol. Onu tepeden tırnağa süzerek sade, güvenilir yüzünü ve becerikli tavrını bir an değerlendirdi. "Erat Düşesi'nin seyisbaşı ve Ahır Amiri olmaya ne dersin?"

Durnik huzursuzca güldü. "Hayatım boyunca yaptığım işlere soylu adlar taktık," dedi. "İş kısmı kolay da titrler ağır gelebilir."

"Gayet iyi başarırsın dostum Durnik," dedi İpek. "Yüzünde o kadar dürüst bir ifade var ki, insanlar ne söylesen inanır. Seninki gibi bir yüzüm olsaydı, dünyanın yarısını çalabilirdim." Sonra Pol Teyzeye dönerek, "Benim rolüm ne olacak hanımefendi?" diye sordu.

"Sen de idare amirim olursun," dedi Pol. "Bu makamdakiler hep hırsız olur zaten; sana uyar."

İpek alayla eğilerek selam verdi.

"Ya ben?" dedi Barak keyifle sırıtarak.

"Baş muhafız," dedi Pol. "Dans öğretmeni desek kimse inanmaz. Korkunç bir surat takınarak dolaş yeter."

"Peki ben ne yapacağım Pol Teyze?" diye sordu Garion.

"Sen de el ulağım olursun."

"El ulağı ne iş yapar?"

"Getir götür işlerimi yapar."

"Zaten hayatım boyunca başka ne yaptım ki! Adı bu muymuş?"

"Terbiyesizlik etme. Kapıları açmak ve ziyaretçileri bildirmek de senin işin. Ayrıca canım sıkkınken şarkı da söyleyeceksin."

"Şarkı mı?" dedi Garion dehşetle. "Ben mi?"

"Âdettendir."

"Bana böyle bir şey yaptırmazsın değil mi Pol Teyze?"

"Düşes Hazretleri diyeceksin," diye düzeltti Pol.

"Beni şarkı söylerken duyarsan hazret filan kalmaz," dedi Garion. "Sesim pek iyi değildir."

"İdare edersin hayatım," dedi Pol.

"Ben zaten Düşes Hazretlerinin vekilharçlığına atanmışım," dedi Kurt.

"Hizmetkârlarımın başı," dedi Pol. "Mülki amirim ve hazinedarım."

"Bu kısmını tahmin etmiştim."

Kapı çekingen bir şekilde vuruldu.

"Bak bakalım kimmiş Garion," dedi Pol Teyze.

Garion kapıyı açınca, açık kumral, ciddi bir elbise ve kolalı bir önlük ve bone giymiş bir kızla karşılaştı. Kız kocaman kahverengi gözleriyle ona bakıyordu.

"Buyrun?" dedi.

Kız alçak bir sesle, "Düşes Hazretlerinin oda hizmetçisiyim," dedi.

Garion, "Oda hizmetçiniz geldi, Düşes Hazretleri," dedi yüksek sesle.

"Harika," dedi Pol Teyze. "Gel bakalım yavrucuğum." Kız içeri girdi.

"Ne şeker şeysin sen öyle," dedi Pol Teyze.

Kızcağız kızararak bir reverans yaptı ve "Sağolun hanımefendi," dedi.

"Adın ne senin?"

"Adım Donia, hanımefendi."

"Ne güzel bir isim," dedi Pol Teyze. "Şimdi önemli mevzulara gelelim. Burada banyo var mı?"

Ertesi sabah hâlâ kar yağıyordu. Yakındaki binalar ve sokaklar kalın bir kar tabakasıyla örtülmüştü.

"Galiba arayışın sonuna yaklaştık," dedi Bay Kurt, duvarında halılar asılı salonun dalgalı pencere camından dikkatle dışarı bakarken.

"Aradığımız kişinin Camaar'da uzun süre kalması pek muhtemel değil," dedi İpek.

"Hiç değil," dedi Kurt, "ama izini bir kere bulursak daha hızlı hareket edebiliriz. Haydi şehre inip bir bakalım, haklı mıymışım?"

Bay Kurtla İpek gittikten sonra Garion bir süre oturup yaşıtı olan Donia ile muhabbet etti. Zubrette kadar güzel değildi belki, ama Garion kocaman kahverengi gözlerini ve yumuşak sesini çok çekici buluyordu. Pol Teyzenin terzisi gelip de, Donia Erat Düşesinin ölçüsünün alındığı odaya yardıma çağrılana kadar işler yolunda gidiyordu.

Durnik odaların lüksünden rahatsız olup kahvaltıdan sonra bir bahane uydurarak ahıra kaçmış olduğu için, Garion Barak ile baş başa kaldı. Dev adam sabırla, elindeki küçük bir taşla kılıcının kenarında Muros'taki çatışmadan yadigâr kalan bir çentiği düzeltiyordu. Garion kızıl sakallı devin yanında kendini pek rahat hissetmiyordu. Barak pek az konuşuyordu ve sanki dev gövdesinde bir tehdit var gibiydi. Sonunda Garion bütün sabahı oturma odasının duvarlarındaki halıları inceleyerek geçirdi. Halılarda

baştan aşağı zırhlara bürünmüş şövalyelerin, tepelere kurulmuş şatoların ve bahçelerde dolaşan aşırı zayıf genç kızların resimleri vardı.

"Arend," dedi Barak tam arkasından. Garion sıçradı. Dev adam o kadar sessizce yaklaşmıştı ki, Garion farkına bile varmamıştı.

"Nereden anladın?" diye sordu Garion kibarca.

"Arendler duvar halılarına bayılır," diye gürüldedi Barak. "Ayrıca erkekler birbirlerinin zırhlarına vurup kırmakla meşgulken, kadınlar da halı dokuyarak vakit geçirirler."

"Gerçekten bu zırhları giyiyorlar mı?" diye sordu Garion halılardan birindeki ağır zırhlı bir şövalyeyi göstererek.

"Yaa, evet," dedi Barak gülerek. "Daha da beter. Atlarına bile zırh giydiriyorlar. Saçma sapan bir savaş biçimi."

Garion yerdeki halıyı ayağıyla dürtükleyerek, "Bu da Arend mi?" diye sordu.

Barak hayır anlamında başını salladı. "Mallorya işi."

"Ta Mallorya'dan buraya nasıl gelmiş?" diye sordu Garion. "Mallorya dünyanın öbür ucunda değil mi?"

"Çok uzak tabii," diye onayladı Barak. "Ama bir tüccar kâr etmek için bunun iki katı bile yol gider. Böyle mallar Garog Nadrak'tan Kuzey Kervan Yolu üzerinden Boktor'a gelir. Zenginler Mallorya halılarına bayılırlar. Ben pek sevmem; Angarak işi olan hiçbir şeyi sevmem zaten."

"Kaç çeşit Angarak var ki?" diye sordu Garion. "Murgolarla Thulları biliyorum; Vo Mimbre savaşı hakkında da bir şeyler duydum, ama aslında pek fazla şey bilmiyorum."

"Angaraklar beş kabiledir," dedi Barak yerine oturup kılıcını bilemeye devam ederek. "Murgolar, Thullar, Nadraklar ve Malloryalılar; bir de Grolimler tabii. Dört doğu krallığında yaşar bunlar: Mallorya, Garog Nadrak, Mishrak aç Thull ve Cthol Murgos."

"Peki Grolimler nerede yaşıyor?"

"Onların özel bir yeri yok," dedi Barak ciddi bir ifadeyle. "Grolimler Tekgöz Torak'ın rahipleridir ve Angarakların yaşadığı her yere dağılmışlardır. Torak'a kurban törenlerini onlar düzenler. Grolim bıçakları bir düzine Vo Mimbre'den fazla Angarak kan dökmüştür herhalde."

Garion ürperdi. "Torak kendi halkının katledilmesinden niçin zevk alıyor?" diye sordu.

"Kim bilir?" diye omuz silkti Barak. "Çarpık ve kötü bir tanrı Torak. Bazıları Aldur'un Küresi'ni kullanıp yeryüzünü çatlattığı ve Küre'nin de elini ve gözünü yaktığı zaman delirdiğini söyler."

"Dünya nasıl çatlatılabilir ki?" diye sordu Garion. "Hikâyenin bu kısmını hiç anlayamamışımdır."

"Aldur'un Küresi'nin gücü öylesine büyüktür ki, her şeyi yapabilir," dedi Barak. "Torak Küre'yi kaldırdığında yeryüzü onun gücüyle ortadan ikiye yarıldı ve denkler gelip karaları istila etti. Çok eski bir hikâye, ama muhtemelen doğru."

"Aldur'un Küresi şimdi nerede?" diye sordu Garion ansızın. Barak buz mavisi gözler ve düşünceli bir yüzle ona baktı, ama bir şey söylemedi. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Garion ansızın. "Bence şu çalınan şey Aldur'un küresi, Bay Kurt da onu bulmaya çalışıyor."

"Bence de sen böyle şeyleri pek düşünmesen iyi olur," diye uyardı Barak.

"Ama bilmek istiyorum," diye itiraz etti Garion; merakı Barak'ın sözlerine ve uyarısına baskın çıkmıştı. "Herkes bana cahil bir çocuk muamelesi yapıyor. Ne olup bittiğini hiç bilmeden peşinize takılmış sürükleniyorum. Zaten Bay Kurt da kim? Algarlar ona niye öyle davrandılar? Görmediği bir şeyi nasıl izleyebiliyor? Lütfen söyle Barak."

"Hayatta olmaz," dedi Barak. "O hatayı yaparsam teyzen sakalımı tel tel yolar."

"Ondan korkuyor musun yoksa?"

"Aklı başında herkes ondan korkar," dedi Barak kalkıp kılıcını kınına sokarak.

"Pol Teyzeden mi?" diye sordu Garion hayretle.

"Sen korkmuyor musun yani?" diye sordu Barak.

"Hayır," dedi Garion, sonra da bunun tam doğru olmadığını fark ederek durdu. "Yani tam korkmak değil de, daha ziyade..." Söyleyecek söz bulamayarak sustu.

"Aynen öyle," dedi Barak. "Ben de senden daha aptal değilim evladım. Çok soru soruyorsun ve bunlara cevap vermemek daha akıllıca. Eğer bilmek istiyorsan, teyzene sor."

"Söylemiyor ki," dedi Garion asık suratla. "Hiçbir şey söylemiyor bana. Annemle babam hakkında bile bir şey söylemiyor."

Barak kaşlarını çatarak, "Bak bu tuhaf işte," dedi.

"Bence annemle babam Sendar değilmiş," dedi Garion. "İsimleri Sendar ismi değil; İpek de benim Sendara benzemediğimi söylüyor."

Barak ona dikkatle baktı. "Hayır," dedi sonunda. "Sen söyleyince fark ettim, hiç benzemiyorsun. Daha ziyade Rivalı'ya benziyorsun, ama tam olarak değil."

"Peki Pol Teyze Rivalı mı?"

Barak'ın gözleri hafifçe kısıldı. "Gene cevap vermek istemediğim sorulara geldik," dedi.

"Bir gün nasıl olsa öğreneceğim," dedi Garion.

"O gün bugün değil," dedi Barak. "Gel bakalım. Benim biraz antrenmana ihtiyacım var. Hanın avlusuna gidelim de sana kılıç kullanmayı öğreteyim."

"Bana mı?" dedi Garion; bütün merakı bu heyecan karşısında eriyip gitti.

"Öğrenmen gereken yaşa gelmişsin," dedi Barak. "Bir gün kılıç kullanmayı bilmek faydalı olabilir."

Akşama doğru Bay Kurt ve İpek döndüğünde, Garion'un kolu Barak'ın ağır kılıcını sallamaktan kopacak gibi ağrımaya başlamıştı ve savaş sanatlarını öğrenme fikri giderek cazibesini kaybetmeye başlıyordu. Adamların elbiseleri bütün gün karlarda dolaşmaktan sırılsıklamdı, ama Kurt'un gözleri parlıyordu; hepsini toplayıp oturma odasına götürürken yüzünde muzaffer bir ifade vardı.

"Haydi git de teyzeni çağır," dedi Garion'a, ıslak pelerinini çıkarıp ısınmak için ateşin başına yerleşirken.

Garion hemen soru sormanın yeri olmadığını anladı. Pol Teyzenin terzisiyle birlikte gün boyu kapandığı cilalı kapıya koşup tıklattı.

Pol Teyzenin "Ne var?" diyen sesi geldi içeriden.

"Bay... Öhhö.. Vekilharcınız döndü hanımefendi," dedi Garion son anda yalnız olmadığını hatırlayarak. "Sizinle konuşmak istiyor."

"Pekâlâ," dedi Pol. Bir dakika sonra dışarı çıkarak kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Garion'un ağzı açık kalmıştı. Teyzesinin üzerindeki dokumlu, mavi kadife elbise o kadar muhteşemdi ki, nefesi kesilmişti. Hayranlık içinde alık alık bakakaldı.

"Nerede?" diye sordu Pol. "Öyle bakmak nezaket kurallarına aykırıdır, Garion."

"Ama çok güzelsin Pol Teyze," diyebildi Garion.

"Evet canım," dedi Pol yanağını okşayarak, "biliyorum, İhtiyar Kurt nerede?"

"Duvar halıları olan salonda," dedi Garion gözlerini hâlâ teyzesinden alamayarak.

"Haydi gidelim öyleyse," dedi Pol ve oturma odasına yürüdü, içeri girdiklerinde herkes şöminenin başında duruyordu.

"Eee?" dedi Pol.

Kurt başını kaldırıp ona baktı, gözleri hâlâ parlıyordu. "Mükemmel bir seçim, Pol," dedi hayranlıkla. "Mavi sana hep yakışmışlar."

"Beğendin mi?" dedi Pol, kollarını açıp herkes görsün diye küçük bir kız gibi cilveyle dönerek.

"Umarım beğenirsin ihtiyar, çünkü sana çok paraya mal oldu." Kurt gülerek, "Hiç şüphem yoktu zaten," dedi.

Pol Teyzenin elbisesinin Durnik üzerindeki etkisi ise apaçık görülüyordu. Zavallı adamın gözleri kelimenin tam anlamıyla yuvalarından uğramış, yüzü önce bembeyaz, sonra da kıpkırmızı olmuştu. Sonunda o kadar büyük bir ümitsizlik ifadesi yerleşti ki, Garion'un içine dokundu.

İpek ve Barak aynı anda Pol Teyzenin önünde hiçbir şey söylemeden yerlere kadar eğilip, parlayan gözlerle hayranlıklarını belli ettiler.

"Buradan geçmiş," dedi Kurt ciddi bir sesle.

"Emin misin?" diye sordu Pol Teyze.

Kurt başım salladı. "Geçişinin anısını taşlarda bile hissedebiliyorum."

"Denizden mi gelmiş?" diye sordu Pol.

"Hayır. Muhtemelen daha yukarılarda kayıp bir koyda kıyıya çıkmış, sonra karadan gelmiştir."

"Sonra tekrar gemiye mi binmiş?"

"Sanmam," dedi Kurt. "Onu iyi tanırım. Denizde rahat etmez."

"Ayrıca," dedi Barak, "Çerek Kralı Anheg'e bir haber uçsa, yüz savaş gemisi peşine düşerdi. Denizde kimse Çerek gemilerinden kaçamaz; bunu

bilir."

"Haklısın," diye onayladı Kurt. "Bence Alorn topraklarına girmeyecektir. Herhalde o yüzden Kuzey Yolu'na çıkıp Algarya ve Drasniya'dan geçmek istemedi. Belar'ın Ruhu Alorn krallıklarında güçlüdür; bu hırsız bile Ayı Tanrı ile çatışmaya girecek kadar pervasız değil."

"Geriye Arendiya kalıyor öyleyse," dedi İpek, "ya da Ulgo ülkesi."

"Bence Arendiya," dedi Kurt. "Ul'ün gazabı Belar'ınkinden de beterdir."

Durnik gözlerini Pol Teyzeden ayıramadan, "Özür dilerim," dedi. "Bütün bunlar kafamı karıştırdı. Bu hırsızın kim olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Kusura bakma, dostum Durnik," dedi Kurt. "Adını yüksek sesle söylemek akıllıca olmaz. Eğer nerede olduğumuzu anlarsa, her hareketimizi izleyebilecek güçleri var, eğer adını söylersek bizi bin fersah öteden bile duyabilir."

"Büyücü mü yani?" diye sordu Durnik.

"Ben öyle demezdim," dedi Kurt. "O, bu sanatı bilmeyenlerin kullandığı bir tabir. Gel biz ona gene 'hırsız' diyelim; aslına bakarsan bu kadar terbiyeli olmayan birkaç isim daha bulabilirim."

"Angarak krallıklarına gideceğinden emin miyiz?" diye sordu İpek kaşlarını çatarak. "Eğer öyleyse gemiyle doğruca Tol Honeth'e gitsek ve izini Cthol Murgos'a giden Güney Kervan Yolu üzerinde bulmaya çalışsak daha iyi olmaz mı?"

Kurt başını salladı, "İzini bir kere bulmuşken bırakmayalım. Niyetini bilmiyoruz. Belki de çaldığı şeyi Grolimlere vermek yerine kendine saklamak istiyordur. Nyissa'ya sığınmaya bile kalkabilir."

"Salmissra ile anlaşmadan yapamaz bunu," dedi Pol Teyze.

"Yılan insanların Kraliçesi daha önce de üstüne vazife olmayan işlere karışmıştı," diye hatırlattı Kurt.

"Eğer öyleyse," dedi Pol Teyze ciddi bir tavırla, "kendime biraz vakit ayırıp bu yılan kadının işini kökünden hallederim."

"Henüz bunu bilemeyiz," dedi Kurt. "Yarın erzak alıp Arendiya nehrini geçelim, izi orada tekrar yakalarım. Şimdilik izi takip etmekten başka bir şey yapamayız. Nereye gittiğinden emin olduğumuz zaman, seçenekleri tartışırız."

Hanın akşam karanlığı çökmüş avlusundan, kalabalık bir atlı grubunun sesleri geldi ansızın.

Barak hızla pencereye gidip dışarı baktı. "Askerler," dedi kısaca.

"Burada mı?" diye sordu İpek pencereye koşarak.

"Kralın birliklerinden birine benziyor," dedi Barak.

"Bizimle bir ilgisi yoktur," dedi Pol Teyze.

"Tabii göründükleri gibiyseler," dedi İpek. "Üniforma bulmak zor değil."

"Murgo değiller," dedi Barak. "Olsalardı anlardım."

"Brill de Murgo değil," dedi İpek avluya bakarak.

"Bakın bakalım konuşmalarını duyabilecek misiniz," diye talimat verdi Kurt.

Barak pencerelerden birini birazcık araladı; mumlar buz gibi rüzgârla titreştiler. Avluda birliğin yüzbaşısı hancıyla konuşuyordu. "Ortadan biraz uzun boylu bir adam; beyaz saçlı, kısa, beyaz bir sakalı var. Yanında başkaları da olabilir."

Hancı kuşkuyla, "Burada böyle biri var yüzbaşım," dedi, "ama aradığınız kişi olduğunu sanmıyorum. Buradaki kişi varlığıyla hanımı şereflendiren Erat Düşesinin vekilharcı."

"Ne Düşesi?" diye sordu yüzbaşı sertçe.

"Erat," dedi hancı. "Son derece güzel, etkileyici ve soylu bir hanım."

"Acaba Düşes Hazretleriyle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu yüzbaşı atından inerek.

Hancı, "Gidip sorayım Düşes Hazretleri sizi kabul edecek mi?" diye cevap verdi.

Barak pencereyi kapatarak, "Ben bu oyunbozan yüzbaşının işini hallederim," dedi.

"Hayır," dedi Kurt. "Yanında çok fazla asker var; üstelik eğer durum iddia ettikleri gibiyse, bize bir kötülüğü dokunmamış iyi insanlara zarar veremeyiz."

"Arka kapıdan kaçabiliriz," dedi İpek. "Daha o kapıya varmadan üç sokak ötede oluruz."

"Ya arka kapıya da nöbetçi koymuşsa?" dedi Pol Teyze. "O zaman ne yaparız? Madem Erat Düşesiyle konuşmak istiyor, bırakın da düşes onunla hesaplaşssın."

"Niyetin ne?" diye sordu Kurt.

"Eğer siz ortalarda görünmezseniz, onunla konuşurum," dedi Pol. "Yarın sabaha kadar oyalayabilirim. O geri dönene kadar nehri geçip Arendiya'ya varmış oluruz."

"Belki," dedi Kurt. "Ama bu yüzbaşı kararlı birine benziyor."

"Daha önce de kararlı insanlarla başa çıktım," dedi Pol.

"Çabuk karar vermemiz lazım," dedi İpek kapıyı dinleyerek. "Adam merdiveni çıkıyor."

"Senin dediğin gibi olsun Pol," dedi Kurt, yan odanın kapısını açarak.

"Garion," dedi Pol Teyze. "Sen kal. Bir düşes yanında bir hizmetkârı olmadan kimseyi kabul edemez."

Kurt ve diğerleri aceleyle odadan çıktılar.

"Ne yapmamı istiyorsun Pol Teyze?" diye sordu Garion fısıltıyla.

"Benim el ulağım olduğunu unutma canım," dedi Pol odanın ortasındaki büyük koltuğa kurulup elbisesinin kıvrımlarını düzelterek. "Koltuğumun yanında dur ve hazır bekle. Ben gerisini hallederim."

"Olur hanımefendi," dedi Garion.

Hancı kapıyı çaldıktan sonra ardında beliren yüzbaşı, delici gri gözleri olan, uzun boylu ve aklı başında görünen bir adamdı. Garion resmi bir hava takınmaya çalışarak subayın adını sordu ve Pol Teyzeye döndü.

"Yüzbaşı Brendig adlı biri sizi görmek istiyor Düşes Hazretleri," dedi. "Önemli bir konuda."

Pol Teyze bu ricayı değerlendirilmiş gibi bir süre ona baktıktan sonra, "Pekâlâ," dedi. "İçeri al." Yüzbaşı Brendig odaya girdikten sonra hancı aceleyle uzaklaştı.

"Düşes Hazretleri," dedi yüzbaşı saygıyla eğilerek.

"Mesele nedir yüzbaşı?" diye sordu Pol.

"Eğer görevim acil olmasaydı Düşes Hazretlerini rahatsız etmek aklımdan bile geçmezdi," dedi Brendig özür dilercesine. "Ama kralın kendisinden emir aldım; siz de iyi bilirsiniz ki kralın isteklerinin daima acelesi vardır."

"Eğer kralın emriyse size birkaç dakikamı ayırabilirim tabii," dedi Pol. "Kralın bulunup kendisine getirilmesini istediği bir adam var," dedi Brendig. "Beyaz saçlı, beyaz sakallı, yaşlıca biri. Hizmetkârlarınız arasında bu tarife uyan biri varmış."

"Bir suç mu işlemiş?" diye sordu Pol.

"Kral bunu belirtmedi Düşes Hazretleri," dedi Brendig. "Benim tek bildiğim, bu adamın yanındakilerle birlikte yakalanıp Sendar'daki saraya

getirilmesinin istendiği."

"Sarayda pek bulunmam," dedi Pol Teyze. "Kralın hizmetkârlarımdan biriyle ilgilenmesi akla yakın gelmiyor."

"Düşes Hazretleri," dedi Brendig kibarca, "kralın özel birliklerinden birinin komutanı olmam dışında, küçük bir baronluğum da var. Hayatım boyunca hep sarayda bulundum ve itiraf etmeliyim ki sizi orada hiç görmedim. Oysa sizin gibi çarpıcı bir hanımı görmüş olsam asla unutamazdım."

Pol Teyze başını hafifçe eğerek iltifatı kabul ettiğini belirtti. "Tahmin etmeliydim Lord Brendig," dedi. "Tavırlarınız sıradan bir askere hiç benzemiyor."

"Ayrıca Düşes Hazretleri," diye devam etti Brendig, "Krallıktaki mülk dağılımını iyi bilirim. Eğer yanılmıyorsam, Erat bir dukalık değil kontluktur ve Erat Kontu da kısa boylu, tıknaz bir adamdır; üstelik de benim büyük amcam olur. Sendarya'nın Wacune Arendlerinin hâkimiyetinde olduğu zamanlardan beri, o bölgede bir dukalık hiç olmadı."

Pol Teyze ona buz gibi bir bakışla baktı.

"Hanımefendi," dedi Brendig özür dilercesine, "Wacune Arendleri kuzenleri olan Asturyalılar tarafından üçüncü binyılın sonlarında imha edildiler. İki bin yıldan fazla bir zamandır Wacune soyluları yok."

"Tarih dersi için teşekkür ederim Lordum," dedi Pol Teyze soğuk bir tavırla.

"Ama konumuz bu değil, değil mi?" diye devam etti Brendig. "Kralım beni sözünü ettiğim adamı aramakla görevlendirdi. Şimdi hanımefendi, böyle birini tanımadığınıza şerefiniz üzerine yemin edebilir misiniz?"

Soru havada asılı kaldı ve panik içinde yalanlarının ortaya çıktığını fark eden Garion Barak'ı çağırmaya hazırlandı.

Tam o anda yan odanın kapısı açıldı ve Bay Kurt içeri girdi. "Bu saçmalığı keselim artık," dedi. "Aradığın adam benim. Sendarya Kralı Fulrach ne istiyormuş benden?"

Brendig pek şaşırmamıştı. "Kral Hazretleri sırlarını bana açmıyor," dedi. "Eminim Sendar sarayına varınca kendisi açıklayacaktır."

"O zaman vakit kaybetmeyelim," dedi Kurt. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

"Yarın kahvaltıdan hemen sonra," dedi Brendig. "Bu gece aranızdan hiç kimsenin hanı terk etmeyeceğine dair sözünüze güveniyorum. Erat Düşesini yerel garnizonda gözaltında tutmak gibi aşağılayıcı bir davranışta bulunmayı hiç istemiyorum. Söylediklerine göre hücreler çok rahatsızmış."

"Söz veriyorum," dedi Bay Kurt.

"Teşekkürler," dedi Brendig hafifçe eğilerek. "Size bu hanın çevresine nöbetçiler yerleştireceğimi de söylemek zorundayım. Sizin güvenliğiniz için tabii."

"İyiliğimizi düşünmeniz çok sevindirici Lordum," dedi Pol alayla.

"Hizmetkârınızım hanımefendi," dedi Brendig resmi bir selam vererek. Sonra da dönerek odadan çıktı.

Odanın kapısı cilalı tahtadandı sadece. Garion bunu biliyordu, ama kapı uzaklaşan Brendig'in arkasından kapanınca çıkan ses, ona demir bir zindan kapısının korkunç, her şeyi bitiren sesi gibi geldi.

On Birinci Bölüm

Camaar'dan Sendar'a sahil yolu yalnızca elli beş fersah olmasına rağmen, dokuz gündür yoldaydılar. Yüzbaşı Brendig hızlarını dikkatle ayarlamıştı ve askerlerini öyle yerleştiriyordu ki, kaçma fikri bile imkânsızdı. Kar durmuştu, ama yolculuk gene de zordu; denizden gelip geniş, karla örtülü tuzlalar üstünden esen rüzgâr dondurucuydu. Geceleri, kuş uçmaz kervan geçmez sahil yolu üzerinde işaret taşları gibi dizilmiş Sendarya konaklama yerlerinde kalıyorlardı. Bunlar Büyük Kuzey Yolu üzerindeki Tolnedra konaklama yerleri kadar iyi değildi, ama hiç olmazsa bir barınak oluyorlardı. Yüzbaşı Brendig rahatlarına ihtimam gösteriyordu, ama her gece nöbetçi dikmeyi de ihmal etmiyordu.

İkinci günün gecesi, Garion Durnikle ateş başında oturmuş dalgın dalgın alevlere bakıyordu. Durnik en eski dostuydu ve o anda da şiddetle arkadaşa ihtiyacı vardı.

"Durnik," dedi sonunda.

"Ne var evlat?"

"Hiç hapse düştün mü?"

"Hapsedilmek için ne yapmış olabilirim ki?"

"Belki bir zamanlar bir zindan görmüşsündür dedim."

"Namuslu insanların öyle yerlerde işi olmaz," dedi Durnik.

"Çok korkunç oluyormuş zindanlar. Karanlık ve farelerle dolu."

"Nereden çıktı bu zindan hikâyesi şimdi?" diye sordu Durnik.

"Çok yakında zindanlarla ilgili epeyce bilgi edineceğiz korkarım," dedi Garion pek korkmuş görünmemeye çalışarak.

"Bir suçumuz yok ki," dedi Durnik.

"Öyleyse kral bizi niye böyle yakalattı? Krallar sebepsiz yere bir şey yapmaz."

"Biz bir suç işlemedik," dedi Durnik inatla.

"Ama belki de Bay Kurt işlemiştir," dedi Garion. "Bir sebebi olmasaydı kral bütün bu askerleri arkasından yollamazdı. Biz de onun yanında olduğumuz için hapse atılabiliriz."

"Sendarya'da böyle şeyler olmaz," dedi Durnik kendinden emin bir tavırla.

Ertesi gün denizden esen rüzgâr gene çok şiddetliydi, ama biraz ısınmıştı; yerdeki kar tabakası eriyip cıvıldaşıyordu artık. Öğle vakti ise yağmur başladı. Bir sonraki konaklama yerine kadar sırılsıklam bir sefalet içinde sürdüler atlarını.

Yüzbaşı Brendig o akşam konaklama yerinin küçücük pencerelerinden birinden dışarı bakarak, "Korkarım," dedi, "rüzgâr dinene kadar bekleyeceğiz. Sabaha kadar yollar geçilmez olur."

Ertesi günü ve bir sonraki günü ufacık oturma salonunda, rüzgârla savrulup duvarlara ve çatıya çarpan yağmuru dinleyerek geçirdiler. Bu iki gün boyunca Brendig ve askerlerinin gözleri hep üzerlerindeydi.

İkinci gün bir ara Garion, uyuklayan fare suratlı ufak tefek adamın yanına yaklaşıp, "İpek," dedi.

"Efendim Garion," dedi İpek doğrularak.

"Kral nasıl biridir?"

"Hangi kral?"

"Sendarya kralı."

"Bütün krallar gibi, aptalın tekidir," diye güldü İpek. "Sendarya kralları biraz daha aptal olur, ama bu doğal tabii. Niye sordun?"

"Yani..." dedi Garion duraksayarak. "Diyelim ki biri kralın hoşuna gitmeyen bir şey yapmış, o kişinin de yanında başkaları var; kral da hepsini yakalatıyor. Şimdi kral bunların hepsini hapse mi atar, yoksa kendisini kızdıran kişiyi alıkoyup diğerlerini serbest mi bırakır?"

İpek yüzüne bir an dikkatle bakıp ciddi bir tavırla, "Sana hiç yakışmıyor bu Garion," dedi.

Garion kızardı. "Zindandan korkuyorum," dedi alçak bir sesle, utanç içinde. "Sebebini bile bilmeden sonsuza dek karanlık bir deliğe tıkılmak istemiyorum."

"Sendarya kralları dürüst ve adil insanlardır," dedi İpek. "Pek akıllı değillerdir belki, ama adildirler."

"Akıllı değillerse nasıl kral oluyorlar?" diye itiraz etti Garion.

"Akıl bir kral için faydalı bir özellik," dedi İpek, "ama şart değil."

"Peki o zaman nasıl kral oluyorlar?" diye sordu Garion.

"Bazıları doğuştan olur," dedi İpek. "Dünyanın en aptal insanı bile" doğru aileye doğarsa kral olabilir. Sendar krallarının bir dezavantajı var, çünkü işe aşağıdan başlıyorlar."

"Nasıl aşağıdan?"

"Sendar kralları seçilir. Sendarlardan önce kimse kralını seçmemişti."

"Kral nasıl seçilir?"

İpek gülümsedi. "Çok kötü bir yöntem Garion. Kralı seçmek çok salakça bir yol. Diğer yollar daha kötü kuşkusuz, ama genel seçim bir kral seçmek için kötü bir yol."

"Nasıl olduğunu anlatsana," dedi Garion.

İpek yağmurun dövdüğü pencereye bir göz attıktan sonra omuzlarını silkti. "Eh, vakit geçirmiş oluruz," dedi. Sonra arkasına yaslanıp ayaklarını

ateşe uzattı ve lafa başladı.

"Bin beş yüz yıl önce başladı her şey," dedi, önündeki parşömene bir şeyler yazmakta olan yüzbaşı Brendig'in de duyabileceği bir sesle. "O zamanlar Sendarya krallık değildi, bağımsız bir ülke bile değildi. Bazen Çereklerin, bazen Algarların hâkimiyetinde olurdu; bazen de kuzey Arendlerinin eline geçerdi, artık Wacune mü Asturyalı mı, o Arend iç savaşının cilvesine kalmış. Bu iç savaş sona erdiğinde Wacuneler yok edilmiş, Asturyalılar da yenilip kuzey Arendiya ormanının derinliklerine sürülmüşlerdi, işte o sırada Tolnedra İmparatoru Ran Horb, burada bir krallık olmasına karar verdi."

"Bir Tolnedra İmparatoru Sendarya hakkında nasıl karar verebiliyor?" diye sordu Garion.

"İmparatorluğun kolu çok uzundur," dedi İpek. "Büyük Kuzey Yolu ikinci Borune Hanedanı sırasında yapılmıştı –IV. Ran Borune başlatmıştı, değil mi yüzbaşı?"

"Beşinci," dedi Brendig başını kaldırmadan, ekşi bir sesle. "V. Ran Borune."

"Sağolun yüzbaşı," dedi İpek. "Bu Borune Hanedanlarının sırasını bir türlü hatırlayamam. Her neyse, Sendarya'da büyük yolu korumak için bir sürü İmparatorluk lejyonu vardı zaten; eh, bir yerde askeriniz varsa, otoriteniz de var demektir, öyle değil mi yüzbaşı?"

"Anlatan sizsiniz," diye kestirip attı Brendig.

"Doğru, doğru," dedi İpek. "Ne diyorduk, ha, Ran Horb alicenaplığından vermedi bu kararı tabii Garion. Yanlış anlama. Tolnedralılar hiçbir şeyi bedava vermez. Ama Mimbre Arendleri bir yıllık, kan ve ihanetle dolu bir iç savaştan sonra zaferi kazanmışlardı ve Tolnedra onların kuzeye doğru yayılmalarını istemiyordu. Sendarya'da bağımsız bir krallık kurulması, Mimbrelerin Drasniya'dan gelen ticaret yollarına ulaşmasını ve dünya hâkimiyetinin merkezinin Vo Mimbre'e kaymasını, İmparatorluk başşehri Tol Honeth'in bir taşra kasabasına dönüşmesini engelleyecekti."

"Çok karışık görünüyor," dedi Garion.

"Yok canım," dedi İpek. "Politika yalnızca. Politika da çok basit bir oyundur, değil mi yüzbaşı?"

"Oynamayı sevmediğim bir oyun," dedi Brendig başını kaldırmadan.

"Sahi mi?" diye sordu İpek. "O kadar zamandır saraydasınız ve politikayla ilgilenmiyorsunuz ha? Az bulunur bir adamsınız yüzbaşı. Her neyse, Sendarlar birdenbire fark ettiler ki, bir krallıkları var, ama babadan oğula geçen, gerçek bir soylu sınıfları yok. Yani, orada burada yaşayan birkaç emekli Tolnedra soylusu, Wacune ya da Asturya'nın soylu ailelerinden geldiğini iddia eden çeşitli insanlar ya da peşine birkaç kişi takılmış bir-iki Çerek savaş şefi vardı tabii, ama gerçek bir Sendarya soylu sınıfı yoktu. O yüzden ulusal bir seçim yapmaya ve krallarını seçmeye karar verdiler; soyluluk unvanlarını da daha sonra bu kral dağıtacaktı. Çok pratik bir yaklaşım; tipik Sendar yaklaşımı."

"Kral nasıl seçilir?" diye sordu Garion, merakı zindan korkusunu yenmişti.

"Herkes oy verir," dedi İpek kısaca. "Ana babalar da çocukları için oy verirler herhalde, ama işe pek hile karışmıyor gibi görünüyor. Bütün dünya bu aptallığı seyredip güldü tabii, ama Sendarlar on iki yıl boyunca büyük bir ciddiyetle oy verdiler."

"Aslında altı yıl," dedi Brendig, hâlâ parşömenine bakarak. "3827'den 3833'e kadar."

"Binden fazla da aday vardı," dedi İpek coşkuyla. "Yedi yüz kırk üç," dedi Brendig gergin bir sesle.

"Özür dilerim soylu yüzbaşı," dedi İpek. "Bir uzmanın yanlışları mı düzeltmesi ne güzel bir şey. Tabii ben tarihten anlamayan basit bir Drasniyalı tüccarım. Neyse, en nihayet yirmi üçüncü turda krallarını seçtiler; Fundor adlı bir şalgam yetiştiricisi."

"Sırf şalgam değil," dedi Brendig öfkeyle başını kaldırarak.

"Ah, tabii," dedi İpek alnına bir tokat atarak. "Nasıl oldu da havuçları unuttum? Havuç da yetiştiriyordu Garion, havuçları asla unutmamalı. Ne diyorduk, evet, Sendarya'da kendini mühim sayan herkes toplanıp Fundor'un çiftliğine gittiklerinde, onu tarlasını gübrelerken buldular ve diz çöküp, 'Selam sana Muhteşem Fundor, Sendarya Kralı!' diye haykırdılar."

Brendig tekrar başını kaldırıp, "Buna devam etmek zorunda mıyız?" diye sordu yalvaran bir sesle.

"Ama delikanlı öğrenmek istiyor yüzbaşı," diye cevap verdi İpek masum bir bakışla. "Büyüklerinin ona tarihimizi öğretmesi gerekmez mi?"

"Peki, peki," dedi Brendig ters bir sesle, "ne isterseniz söyleyin."

"İzniniz için teşekkürler yüzbaşı," dedi İpek başını eğerek. "Sendarya Kralının ne cevap verdiğini biliyor musun Garion?"

"Hayır," dedi Garion, "ne demiş?"

"Kral dedi ki, 'Rica ederim muhteremler, elbiselerinize dikkat edin, çünkü o diz çöktüğünüz yeri daha yeni gübreledim.'"

Hemen yanlarında oturan Barak dizini tokatlayarak kahkahalarla gülmeye başladı.

"Ben bunu komik bulmuyorum bayım," dedi ayağa kalkan yüzbaşı Brendig soğuk bir sesle. "Ben Drasniya Kralı hakkında espri yapıyor muyum?"

"Siz saygıdeğer bir insansınız, yüzbaşı," dedi İpek yumuşak bir sesle, "ayrıca da soylusunuz. Bense şu dünyada yolunu bulmaya çalışan yoksul bir adamım sadece."

Brendig ona çaresiz bir ifadeyle baktı, sonra dönüp sert adımlarla salonu terk etti.

Ertesi sabah rüzgâr kesilmiş, yağmur da durmuştu. Yol bataklık gibiydi gerçi, ama Brendig yola devam etmeleri gerektiğine karar verdi. O gün

yolculuk çok zor oldu, ama ertesi gün yol kurumaya başladığında biraz daha kolaylaştı.

Pol Teyze kralın emriyle tutuklanmış olmaları durumuna aldırmıyor gibi görünüyordu. Hâlâ soylu tavrını sürdürüyordu; Garion artık bu sahtekârlığa gerek kalmadığını gördüğü için, içinden bu tavrından vazgeçmesini diliyordu şiddetle. Faldor'un çifliğindeki mutfağı yönettiği pratik, aklı başında tavır gitmiş, yerine Garion'a çok rahatsız edici gelen talepkâr, emredici bir hal gelmişti. Hayatında ilk kez aralarında bir mesafe olduğunu hissediyordu, bu da daha önce olmayan bir boşluk duygusuna yol açmıştı. Daha da kötüsü, İpek'in Winold'un dışındaki tepede oturduklarında, Pol Teyzenin onun teyzesi olamayacağını söylediğinden beri içini kemiren ve giderek artan belirsizlik hissi, kimlik duygusunu temelinden sarsıyor ve Garion kendisini sık sık "Ben kimim?" sorusuyla karşı karşıya buluyordu.

Bay Kurt da değişmişti. Yoldayken ya da konakladıklarında pek az konuşuyordu. Genellikle tek başına, yüzünde dalgın ve huzursuz bir ifadeyle oturuyordu.

Sonunda, Camaar'dan ayrılışlarının dokuzuncu gününde, geniş tuzlalar sona erdi ve sahil yolu daha inişli yokuşlu hale geldi. Öğle vakti, donuk kış güneşi bulutların arasından çıktığı sırada bir tepeye vardılar ve önlerindeki vadide, denize bakan, surlarla çevrili Sendar şehrini gördüler.

Yüzbaşı Brendig'in önderliğindeki grup şehrin güney kapısından geçerken nöbetçi birliği selama durdu; yüzbaşı da çakı gibi bir selamla karşılık verdi. Şehrin geniş caddeleri, dünyanın en önemli işlerini yapıyormuşçasına ciddiyetle koşuşturan iyi giyimli insanlarla doluydu.

O sırada Garion'un yanında at sürmekte olan Barak, aşağılayan bir sesle, "Saraylılar," diye homurdandı, "İçlerinden bir adam bile çıkmaz."

"Kaçınılmaz bir şey, sevgili Barak," dedi İpek omuzunun üstün den. "Küçük işler için küçük insanlar gerekir. Bir krallığı çekip çeviren de küçük işlerdir."

Muhteşem büyüklükte bir meydandan geçtikten sonra geniş bir caddeden saraya yöneldiler. Saray çok katlı, taş döşeli bahçesinin iki yanına doğru

geniş kanatları olan bir binaydı. Bütün yapının üzerinde, herhalde şehirdeki en yüksek bina olan yuvarlak bir kule yükseliyordu.

"Zindanlar nerededir dersin?" diye fısıldayarak sordu Garion Durnik'e durduklarında.

Durnik yalvaran bir bakışla, "Zindan konusunu kapatırsan mutlu olacağım Garion," dedi.

Yüzbaşı Brendig atından indi ve onları karşılamak üzere sarayın geniş merdivenlerinden inmekte olan, tüylü şapkalı, süslü elbiseli, pimpirikli görünüşlü adama doğru yürüdü. Bir-iki laftan sonra tartışmaya başladılar.

"Ben emirlerimi kraldan alırım," dedi Brendig, sesi durdukları yere kadar geliyordu. "Aldığım emir, bu insanları saraya varır varmaz krala götürmek."

"Ben de emirlerimi kraldan alırım," dedi pimpirikli görünüşlü adam, "ve benim aldığım emir de taht odasına götürmeden önce bu insanları insan içine çıkacak hale getirmek. Onları sizden devralıyorum."

"Onlar kralın huzuruna çıkana kadar benim gözetimimde kalacak Kont Nüden," dedi Brendig soğuk bir tavırla.

"Askerlerinizi çamurlu ayaklarıyla saraya sokmam Lord Brendig," dedi Kont.

"O zaman burada bekleriz Kont Nüden," dedi Brendig. "Lütfen gidip Kral Hazretlerini buraya getirin."

"Gidip getirmek mi?" Kontun yüzü dehşet içindeydi. "Ben Majestelerinin Baş Mabeyincisiyim, Lord Brendig. Kimseyi gidip getirmem."

Brendig atına binmek ister gibi döndü.

"Pekâlâ," dedi Kont Nüden huysuz bir tavırla. "Dediğiniz gibi olsun. Ama lütfen önce ayaklarını silsinler."

Brendig soğuk bir edayla eğilerek selam verdi.

"Bunu unutmayacağım Lord Brendig," diye tehdit etti Nüden.

"Ben de unutmayacağım, Kont Nüden," diye cevap verdi Brendig.

Sonra hepsi atlarından inip, iki yanlarında Brendig'in askerleri, sarayın bahçesini geçerek doğu kanadının ortasındaki geniş bir kapıya yürüdüler.

"Lütfen beni izleyin," dedi Kont Nüden, çamur içindeki askerlere bakıp ürpererek. Sonra onları kapıdan geçirip geniş bir koridora soktu.

Garion'un içinde korku ve merak hisleri çatışıyordu, İpek ve Durnik'in verdiği teminatlara ve Kont Nüden'in onları "İnsan içine çıkacak hale getirme" konusundaki sözlerinin olumlu çağrışımlarına rağmen, rutubetli, sıçanlarla, işkence aletleriyle ve başka sevimsiz şeylerle dolu bir zindan fikri hâlâ aklından çıkmıyordu. Zihninde zaman zaman onunla konuşan alaycı ses, korkularının muhtemelen yersiz olduğunu ve böyle ağzı açık dolanmasının da ona salak bir köylü görüntüsü verdiğini söylüyordu.

Kont Nüden onları koridora dizili cilalı kapılar olan bir yere getirdi. Kapılardan birini göstererek, "Bu oğlan için," dedi.

Askerlerden biri kapıyı açtı ve Garion, omuzunun üstünden Pol Teyzeye bakarak, gönülsüzce içeri girdi.

"Haydi çabuk," dedi sabırsız bir ses. Garion şaşkınlıkla arkasına döndü.

"Kapıyı kapatsana çocuğum," dedi onu beklemekte olan şık görünüşlü adam. "Bütün gün seni bekleyemeyiz ki." Adam dumanlan tüten büyük tahta bir küvetin başında duruyordu. "Haydi evladım, çıkar şu üstündeki pis paçavraları da küvete gir. Kral Hazretleri bekliyor."

İtiraz edemeyecek ya da cevap veremeyecek kadar kafası karışmış olan Garion, uyuşuk bir halde tuniğinin bağlarını çözmeye başladı.

Yıkandıktan ve saçlarındaki düğümler çözüldükten sonra, yanlarındaki bir divanda duran elbiseleri giydi. Kahverengi, kaba yünden köylü pantolonu gitmiş, yerine parlak mavi, çok iyi dokunmuş bir pantolon gelmişti. Çarpık çurpuk, çamurlu çizmelerinin yerinde yumuşak deri

çizmeler belirmişti. Yumuşak beyaz keten bir tuniği, parlak mavi, kol ağızları ve yakaları gümüşi kürkle süslü bir de kısa yeleği vardı.

"Bu kadar kısa zamanda ancak bu kadarını yapabildim," dedi onu yıkayıp giydiren adam baştan aşağı süzerek. "Kralın huzuruna çıktığında çok mahcup olmam herhalde."

Garion ağzının içinden teşekkür ederek yeni talimatları bekledi. "Haydi gitsene çocuğum, Kral Hazretlerini bekletme."

Koridorda İpek ve Barak sessizce konuşuyorlardı. Dev Barak brokarlı yeşil yeleğiyle pek şıktı, ama kılıcı olmadığı için epey huzursuz görünüyordu, İpek ise gümüşi bordürlü parlak siyah bir yelek giymiş, dağınık sakalları kısaltılarak düzeltilmişti.

"Ne demek bütün bunlar?" diye sordu Garion yanlarına giderek.

"Kralın huzuruna çıkacağız ya," dedi Barak, "namuslu elbiselerimiz kralı rencide edebilir diye korktular. Krallar sıradan insanları görmeye alışık değildir."

Durnik odalardan birinden fırladı; yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu. "O süslü manyak beni yıkamaya kalktı!" dedi boğulur gibi.

"Âdettendir," dedi İpek. "Soylu misafirler kendi kendilerine yıkanmazlar. Adamı sakatlamadın ya?"

"Ben soylu değilim, kendi kendime de yıkanabilirim," dedi Durnik öfkeyle. "Eğer bana dokunacak olursa onu küvette boğacağımı söyledim. Beni rahatsız etmekten vazgeçti, ama bu defa da elbiseleri mi çaldı. Bunları giymek zorunda kaldım." Garion'unkilere benzeyen elbiselerini gösterdi. "Umarım beni bu süs bebeği kılığında tanıdık birileri görmez."

"Barak diyor ki," dedi Garion, "Kral bizi gerçek elbiselerimizle görürse rencide olurmuş."

"Kral bana bakmaz," dedi Durnik; "olmadığım bir şeymiş gibi görünmekten de hoşlanmıyorum. Kendi elbiselerimi geri verirlerse gidip

atların yanında beklerim."

"Sabırlı ol Durnik," dedi Barak. "Kralla işimizi halleder etmez tekrar yola koyuluruz."

Eğer Durnik öfkeli idiyse, Bay Kurt'a kudurmuş demek daha doğru olurdu. Koridora fırladığında üzerinde bol bir kukuletası olan kar beyazı bir cübbe vardı. "Bunun hesabını soracağım," diye haykırıyordu.

"Yakışmış ama," dedi İpek hayranlıkla.

"Senin zevkine güvenilir mi hiç, İpek Efendi," dedi Kurt buz gibi bir sesle. "Pol nerede?"

"Hanımefendi henüz görünmediler," dedi İpek.

"Tahmin etmeliydim," dedi Kurt yanındaki sıraya oturarak. "Rahatınıza bakın beyler, Pol'ün hazırlanması genellikle zaman alır."

Beklediler. Yeleğini ve çizmelerini değiştirmiş olan Yüzbaşı Brendig, dakikalar ilerledikçe koridorda volta atıyordu. Karşılanma biçimleri Garion'un iyice kafasını karıştırmıştı. Tevkif edilmişe benzemiyorlardı pek, ama hâlâ sonunda zindana atılacaklarını hayal ediyordu ve bu da onu ürkekleştirmeye yetiyordu.

Sonunda Pol Teyze göründü. Üzerinde Camaar'da yaptırdığı mavi elbise, başında da beyaz buklesini ortaya çıkaran gümüş bir taç vardı. Gene soylu bir tavırdaydı ve yüzü ciddiydi.

"Ne çabuk, Pol Hanım," dedi Kurt alayla. "Umarım aceleye getirmemişizdir sizi?"

Pol ona aldırmayarak herkesin kılık kıyafetini inceledi. "Fena değil galiba," dedi dalgın dalgın Garion'un yakasını düzelterek. "Kolunu ver bakalım ihtiyar Kurt, gidip görelim Sendar Kralı bizden ne istiyormuş."

Bay Kurt ayağa kalkıp kolunu uzattı ve ikisi koridor boyunca yürümeye başladılar. Yüzbaşı Brendig aceleyle askerlerini topladı ve dağınık düzende

peşlerine takıldılar. "Eğer izniniz olursa hanımefendi," diye seslendi Brendig, "size yolu göstereyim."

"Yolu biliyoruz Lord Brendig," dedi Pol başını bile çevirmeden.

Baş Mabeyinci Kont Nüden, önünde üniformalı ve silahlı adamların nöbet beklediği iki kanatlı dev kapının önünde onları bekliyordu. Eğilerek Pol Teyzeye selam verdi ve parmaklarını şaklattı. Nöbetçiler ağır kapılan açtılar.

Sendarya Kralı Fulrach, kısa kumral sakallı, tıknaz bir adamdı. Kont Nüden'in onları soktuğu büyük salonun bir ucundaki yükseltinin üzerinde duran, yüksek arkalıklı tahta, biraz huzursuz bir şekilde kurulmuştu. Taht odası dev gibi, yüksek kubbeli bir tavanı olan, duvarları hektarlarca kırmızı kadife halıyla kaplıymış gibi görünen bir salondu. Her yanda mumlar yanıyordu ve şık elbiseler içinde düzinelerce insan ortalarda dolanıyor, köşelerde muhabbet ediyor ve krala da pek aldırmıyorlardı.

"Geldiğinizi haber verebilir miyim?" diye sordu Kont Nüden Bay Kurt'a.

"Fulrach kim olduğumu biliyor," diye kestirip attı Kurt, sonra kolunda Pol Teyzeyle uzun kırmızı halıdan tahta doğru yürüdü. Garion ve diğerleri onu izlediler; Brendig ve askerleri de hemen arkalarındaydı. Taht salonundaki beyler ve hanımlar kalabalığı ansızın sessizleşti.

Tahtın yamacında hepsi durdular ye Kurt soğuk bir edayla eğilerek selam verdi, Pol Teyze buz gibi gözlerle bir reverans yaptı; Barak ve İpek de soylu tavırlarla selam verdiler. Durnik ve Garion onları taklit ettiler, ama selamlan o kadar zarif olamadı.

"Kral Hazretlerinin arzuladığı kişiler bunlar," dedi Brendig arkalarından.

"Size güvenebileceğimizi biliyorduk Lord Brendig," dedi kral oldukça sıradan bir sesle. "Ününüzü hakediyorsunuz. Size şükran borçluyuz." Sonra dönüp Bay Kurt'a ve diğerlerine anlaşılması güç bir ifadeyle baktı.

Garion titremeye başladı.

"Sevgili dostum," dedi kral Bay Kurt'a. "Görüşmeyeli yıllar oldu."

"Sen hepten aklını mı kaçırdın Fulrach?" dedi Bay Kurt kraldan başka kimsenin duyamayacağı bir sesle. "Niçin tam da şimdi işlerime karışıyorsun? Ayrıca bana bu saçma sapan şeyi giydirmek de nereden aklına geldi?" İğrenerek cübbesini çekiştirdi. "Buradan Arendiya burnuna kadar bütün Murgolara nerede olduğumu haber vermek mi istiyorsun?"

Kralın yüzünde ağlamaklı bir ifade belirdi. "Ben de böyle düşüneceğinden korkuyordum," dedi Bay Kurt'unkinden daha yüksek olmayan bir sesle. "Yalnız kaldığımızda açıklarım." Saygınlık görüntüsünü kurtarmak istermiş gibi hızla Pol Teyzeye döndü. "Sizi görmeyeli de çok zaman oldu sevgili hanımefendi. Layla ve çocuklar sizi özlediler; ben de yokluğunuzu derinden hissettim."

"Kral Hazretleri çok nazik," dedi Pol Teyze, ama sesi Kurt'unki kadar soğuktu.

Kral kendini korumaya çalışarak, "Lütfen sevgili hanımefendi," dedi. "Beni böyle yargılamayın. Çok acil sebepler vardı. Umarım Lord Brendig sizi üzmemiştir."

"Lord Brendig'in nezaketine diyecek yok," dedi Pol Teyze aynı ses tonuyla. Sonra bembeyaz kesilmiş olan Brendig'e bir göz attı.

Kral durumu kurtarmak istiyormuşçasına, "Sevgili Lord Barak," diye lafı değiştirdi. "Kuzeniniz, dostum Çerek Kralı Anheg nasıllar?"

"Son gördüğümde iyiydi Kral Hazretleri," diye resmi bir tavırla cevap verdi Barak. "Biraz sarhoştu gerçi, ama Anheg için normaldir."

Kral sinirli bir tavırla kıkırdadı ve aceleyle İpek'e döndü. "Drasniya Kraliyet ailesinden Prens Kheldar," dedi. "Topraklarımızda böyle soylu konukların bulunması ne şeref; ama bizi ziyaret etmeyi ihmal etmenize de üzüldük. Sendar Kralı şöyle bir uğramaya bile değmez mi?"

"Saygısızlık gibi bir niyetimiz yoktu Kral Hazretleri," diye cevap verdi İpek eğilerek, "ancak görevimiz o kadar acil ki nezaket gösterilerine

vaktimiz kalmadı."

Kral İpek'e dikkat etmesini ihtar eden bir bakışla baktı ve hayret verici bir şekilde, parmaklarıyla belli belirsiz Drasniya gizli dilinde, Burada olmaz. Çok dinleyen var, dedi. Sonra soran bir edayla Durnik ve Garion'a baktı.

Pol Teyze bir adım öne çıktı. "Bu Erat Bölgesinden Durnik Efendi, Kral Hazretleri," dedi. "Cesur ve dürüst bir insan."

"Hoşgeldiniz Durnik Efendi," dedi kral. "Ben de bir gün dürüst ve cesur bir insan olarak tanınmayı isterim."

Durnik yüzünde şaşkın bir ifadeyle, biraz sakarcasına selam verdi. "Ben basit bir demirciyim Efendimiz," dedi, "ama herkesin, Efendimizin en içtenlikle bağlı tebası olduğumu bilmesini isterim."

"İyi konuştun Durnik Efendi," dedi kral gülümseyerek. Sonra Garion'a döndü.

Pol Teyze kralın bakışını izleyerek, kayıtsız bir ifadeyle Garion'a döndü. "Bir delikanlı, Kral Hazretleri," dedi. "Adı Garion. Yıllar önce göz kulak olmam için bana emanet edilmişti. Ne yapacağımı bilemediğim için mecburen yanımıza aldık."

Soğuk bir el Garion'un midesini kavrayıp sıkmış gibi oldu. Pol Teyzenin o kayıtsız sözlerinin çıplak gerçeğin ta kendisi olduğu hissi üzerine çöktü. Darbeyi yumuşatmaya bile çalışmamıştı Pol Teyze. Onun kayıtsız tavrı, yıkımın kendisinden bile daha beterdi.

"Sen de hoşgeldin Garion," dedi kral. "Bu genç yaşta bu kadar soylu dostlara sahip olmak iyi bir şey, değerini bil."

"Kim olduklarını bile bilmiyordum Kral Hazretleri," dedi Garion sefil bir halde. "Kimse bana bir şey söylemiyor ki."

Kral hoşgörülü bir tavırla güldü. "Büyüyünce, Garion," dedi, "bu günlerde az şey bilmenin ne kadar iyi olduğunu anlayacaksın. Son

zamanlarda öyle şeyler öğrendim ki, hiç bilmesem daha mutlu olurdum."

"Artık özel konuşabilir miyiz Fulrach?" dedi Kurt, hâlâ sinirli olan bir sesle.

"Acele etme eski dostum," dedi kral. "Şerefinize bir davet veriyorum. Haydi yemeğe gidelim. Layla ve çocuklar bizi bekliyorlar. Sonra bazı konuları tartışmak için bol vaktimiz olacak." Böyle diyerek ayağa kalktı ve tahttan indi.

Kendine şiddetle acımakta olan Garion, İpek'in yanında yürümeye başladı. "Prens Kheldar ha!" dedi, dikkatini kendi kara kaderinden başka bir yana çevirmeye çalışarak.

"Bir doğum hatası sadece Garion," dedi İpek omuzlarını silkerek. "Elimde olan bir şey değil. Neyse ki Drasniya Kralının yeğeniyim sadece; tahta çıkma sırasının bana gelmesi tehlikesi çok az."

"Ya Barak?"

"Çerek Kralı Anheg'in kuzeni," diye cevap verdi İpek, omuzunun üstünden Barak'a baktı. "Tam unvanın neydi Barak?" diye sordu.

"Trellheim Kontu," diye gürledi Barak. "Niye sordun?"

"Delikanlı merak etti de," dedi İpek.

"Saçmalıktan başka bir şey değil," dedi Barak. "Ama Anheg kral olunca, birinin de Kabile Şefi olması gerekiyordu. Çerek'te hem kral hem de kabile şefi olamazsın; uğursuz kabul edilir, özellikle de öteki kabile şefleri tarafından."

"Sebebini anlayabiliyorum," diye güldü İpek.

"Anlamsız bir unvan zaten," dedi Barak. "Üç bin yıldır Çerek'te kabile savaşı olmadı. Yerime küçük kardeşim bakıyor. Basit bir delikanlı, böyle şeylerden de hoşlanıyor. Zaten karımın da hoşuna gitmiyor bu unvan."

"Evli misin?" diye sordu Garion hayretle.

"Benimkine evlilik denebilirse," dedi Barak ekşi bir suratla. İpek Garion'a çaktırmadan bir dirsek atarak bunun hassas bir konu olduğunu belli etti.

"Niye bize söylemediniz," dedi Garion suçlarcasına. "Unvanlarınızı yani."

"Fark eder miydi?" diye sordu İpek.

"İh... Hayır," dedi Garion, "ama..." Durdu; bu konu hakkındaki duygularını söze dökemiyordu. Sonunda, "Hiçbir şey anlamıyorum," dedi kırık bir sesle.

Yemek salonuna girerken, "Zamanla her şeyi anlayacaksın," dedi İpek.

Yemek salonu taht odası kadar büyüktü. Şık keten örtüleri olan uzun masalar ve her yanda mumlar vardı. Her sandalyenin arkasında bir uşak bekliyordu; başında dengesini zor bulan küçük bir taç olan tombul, ufak tefek bir kadın her şeyi denetliyordu. İçeri girdiklerinde hızla onlara yaklaştı.

"Sevgili Pol," dedi, "harika görünüyorsun." Pol Teyzeyi sevgiyle kucakladı, sonra heyecanla konuşmaya başladılar.

"Kraliçe Layla," diye bilgi verdi İpek Garion'a. "Ona Sendarya'nın Anası derler. Şuradaki dört çocuk onun. Dört beş çocuğu daha var, ama onlar daha büyük, muhtemelen devlet işleriyle ilgileniyorlardı bir yerlerde. Çünkü Fulrach çocuklarının kendi geçimlerini sağlamalarını ister. Diğer krallar aralarında Kraliçe Layla'nın on dört yaşından beri hep hamile olduğunu söyleyerek şakalaşırlar; ama herhalde her doğumda bir hediye göndermek zorunda oldukları için. İyi bir kadındır; Kral Fulrach'ın fazla yanlış yapmasına engel olur."

"Pol Teyzeyi tanıyor," dedi Garion; nedense bu onu rahatsız etmişti.

"Herkes senin Pol Teyzeni tanır," dedi İpek. Pol Teyze ile kraliçe konuşmaya dalarak masanın başına doğru uzaklaştıklarından, Garion İpek'in yanından ayrılmadı. Belli etmemeye çalışarak parmaklarıyla, Ne

olur yanlış bir şey yapmama engel ol, diye işaret etti. İpek cevaben göz kırptı.

Masaya oturduktan ve yemekler gelmeye başladıktan sonra, Garion biraz rahatladı, İpek'i taklit ettiği sürece sorun olmayacağını anlamıştı ve yemek adabının incelikleri onu pek fazla rahatsız etmedi. Etraftaki konuşmalar çok saygılı ve hiç anlaşılmazdı, ama kimse ona pek fazla aldırış etmediği için, ağzını kapalı gözlerini de tabağında tutarsa güvenlikte olacağını düşündü.

Ama kıvırcık beyaz bir sakalı olan yaşlıca bir soylu ona doğru eğilerek, "Duyduğuma göre yoldan gelmişsiniz," dedi yukarıdan bir edayla. "Memleket ne âlemde genç adam?"

Garion çaresizce karşısında oturan İpek'e bakarak parmaklarıyla, Ne diyeceğim? diye sordu.

De ki, krallık günümüzün koşullarından beklenebileceği durumda, ne iyi, ne kötü, diye cevap verdi İpek.

Garion aynen tekrarladı.

"Ah," dedi soylu, "tam beklediğim gibi. Yaşına göre çok dikkatlisin delikanlı. Gençlerle konuşmayı severim, çok açık ve yeni görüşleri oluyor."

Kim bu? diye sordu Garion.

Seline Kontu, dedi İpek. Sıkıcı moruğun tekidir, ama nezakette kusur etme. Ona Lordum diye hitap et.

"Yollar nasıl?" diye sordu Kont.

"Biraz bakımsızdı Lordum," dedi Garion İpek'in suflesiyle. "Ama bu mevsimde kaçınılmaz tabii."

"Tabii öyle, tabii öyle," dedi kont onaylayarak. "Çok akıllı bir çocuksun sen."

Bu tuhaf üçlü konuşma sürüp giderken, Garion eğlenmeye bile başladı, çünkü İpek'in sufle ettiği cevaplar ihtiyar kontu hep hayretler içinde

bırakıyordu.

En nihayet yemek sona erdi ve kral sofranın başındaki yerinden kalktı. "Şimdi değerli dostlarımız," dedi, "Kraliçe Layla ve ben soylu misafirlerimizle özel olarak görüşeceğiz, o yüzden affınızı diliyoruz." Kolunu Pol Teyzeye uzattı. Bay Kurt da kolunu tombul, ufak tefek kraliçeye uzattı ve dördü birlikte salonun kapısına doğru yürümeye başladılar.

Seline Kontu Garion'a gülümseyerek baktı, sonra bakışlarını masanın karşısına çevirdi. "Konuşmamız pek eğlenceliydi Prens Kheldar," dedi İpek'e. "Sıkıcı moruğun teki olabilirim, ama bu bazen bir avantaj da olabiliyor, değil mi?"

İpek pişmanlıkla güldü. "Sizin gibi ihtiyar bir tilkinin gizli dilde usta olacağını tahmin etmeliydim, Lordum."

"Maceralı bir gençlikten miras," diye güldü Kont. "Öğrenciniz çok yetenekli, Prens Kheldar, yalnız aksanı biraz tuhaf."

"O öğrenirken hava çok soğuktu Lordum," dedi İpek. "Parmaklarımız kaskatı kesilmişti. Vaktimiz olduğunda sorunu halledeceğiz."

İhtiyar soylu, İpek'i kandırmış olduğu için kendinden pek memnun görünüyordu. Garion'un omuzuna vurarak, "Harika bir delikanlı," dedi, sonra da kendi kendine gülerek uzaklaştı. "Anladığını başından beri biliyordun," dedi Garion suçlayarak.

"Tabii," dedi İpek. "Drasniya istihbarat servisi gizli dilimizi bilen herkesi tanır. Bazen özellikle seçilmiş bazı mesajların başkaları tarafından anlaşılmasına izin vermek faydalı olur. Sakın Seline Kontunu hafife alma, muhtemelen benim kadar akıllıdır, ama bak bizi yakaladığı için ne kadar sevindi."

"İşin içine hile karıştırmadan bir şey yapamaz mısın sen?" diye sordu Garion. Biraz alınmıştı, çünkü burada alay konusu olanın kendisi olduğunu sanıyordu.

"Mecbur kalmazsam asla, Garion'cuğum," diye güldü İpek. "Benim gibi insanların sürekli olarak kandırma egzersizleri yapması gerekir, gerekli olmadığı zamanlarda bile. Hayatta kalmamız kurnazlığımıza bağlı, o yüzden zekâmızı sürekli bilemeliyiz."

"Çok yalnız bir hayat olmalı seninki," dedi Garion, içinden gelen sese uyarak. "Hiç kimseye güvenemiyorsun, değil mi?"

"Öyle sayılır," dedi İpek. "Bu bir oyun Garion. Hepimiz bunda çok vasıflı hale geldik, en azından uzun yaşamak istiyorsak öyle olmalıyız. Hepimiz birbirimizi tanırız, çünkü küçük bir meslek grubunun üyeleriyiz. Mükâfatlar çok büyük, ama bir süre sonra oyunu sadece birbirimizi faka bastırmanın keyfi için oynamaya başlıyoruz. Ama haklısın. Gerçekten de çok yalnız bir hayat, bazen de iğrenç; ama çoğu zaman çok eğlenceli."

Kont Nüden yanlarına yaklaşıp kibarca selam verdi. "Kral Hazretleri sizin ve delikanlının özel dairesine gelip kendisine ve diğer arkadaşlarına katılmanızı rica ediyor Prens Kheldar," dedi. "Lütfen beni izler misiniz?"

"Tabi," dedi İpek. "Haydi Garion."

Kralın özel dairesi esas sarayın süslü salonlarına göre çok daha sadeydi. Kral Fulrach tacını ve cübbesini çıkarmıştı ve sıradan giysiler giymiş herhangi bir Sendara benziyordu, içeri girdiklerinde kral alçak sesle Barakla konuşuyordu. Kraliçe Layla ile Pol Teyze bir kanepeye oturmuş, heyecanlı bir konuşmaya dalmışlardı. Durnik yakınlarda bir yerde dikilmiş, dikkat çekmemeye çalışıyordu. Bay Kurt ise bir pencereden bakıyordu, yüzü hâlâ bir fırtına bulutu gibiydi.

"Ah, Prens Kheldar," dedi kral. "Pusuya düştünüz sandık."

"Seline Kontuyla düello ediyorduk Kral Hazretleri," dedi İpek ne şeyle. "Mecazi anlamda tabii."

"Ona dikkat edin," diye uyardı kral. "Sizin gibi yetenekli biri için bile fazlasıyla uyanıktır."

"İhtiyar serseriye saygım sonsuz," diye güldü İpek.

Kral Fulrach Bay Kurt'a bir göz attı ve hafifçe dikleşerek içini çekti. "Neyse, şu tatsızlığı aradan çıkaralım artık," dedi. "Layla, asık suratlı dostumuz ve hanımefendi beni azarlarken, sen de diğer konuklarımızla ilgilenebilir misin? Belli ki benim kabahatim olmamasına rağmen kötü birkaç laf etmezlerse içleri rahat etmeyecek."

"Tabii canım," dedi Kraliçe Layla. "Çok uzatmayın ve çok da bağırmayın. Çocukları yeni yatırdım, uyanmasınlar."

Pol Teyze kanepeden kalktı ve yüz ifadesi hâlâ değişmemiş olan Bay Kurtla birlikte kralın peşinden yan odaya geçtiler.

"Pekâlâ," dedi Kraliçe Layla tatlı bir sesle, "ne konuşacağız?"

İpek resmi bir tavırla, "Eğer fırsat olursa Drasniya Kraliçesi Porenn'in saygılarını iletme görevi verildi bana," dedi. "Hassas bir konuda sizden bilgi almak istiyor."

"Tabii," dedi Kraliçe Layla gülümseyerek. "Porenn çok tatlı bir kız; o şişman, ihtiyar eşkiya Rhodar'a yakışmayacak kadar da güzel ve iyi huylu. Umarım Rhodar onu üzmüyordur"

"Hayır Kraliçe Hazretleri," dedi İpek. "İnanılacak gibi değil, ama amcamı delicesine seviyor, amcam da bu kadar genç ve güzel bir karısı olduğu için mutluluktan uçuyor. Birbirlerinin üzerine öylesine titriyorlar ki, insanın midesi bulanır."

"Bir gün siz de âşık olacaksınız Prens Kheldar," dedi kraliçe yüzünde alaycı bir ifadeyle. "O zaman on iki krallık birleşip, sizin kadar namlı bir bekârın yenilgisine kahkahayla gülecek. Porenn'in bana sormak istediği nedir?"

"Bir doğurganlık sorunu, Kraliçe Hazretleri," dedi İpek hafifçe öksürerek. "Porenn amcama bir veliaht vermek istiyor ve bu konuda tavsiyelerinize ihtiyacı var. Bu alandaki yeteneklerinizi bütün dünya biliyor."

Kraliçe Layla sevimli bir ifadeyle kızardı, sonra güldü. "Hemen yazacağım ona," diye söz verdi.

Bu arada Garion, Kral Fulrach'ın Pol Teyzeyle Bay Kurt'u götürdüğü odanın kapısına çaktırmadan yaklaşmıştı. Duvardaki halıyı dikkatle inceler gibi yaparak, kapalı kapının arkasında konuşulanları duymaya çalışıyordu. Tanıdık sesleri seçmeye başlaması bir dakikasını bile almadı.

"Bu saçmalık ne demek oluyor Fulrach?" diyordu Bay Kurt.

"Lütfen acele karar vermeyin Kadim Kişi," dedi Kral özür dileyerek. "Bilmediğiniz bazı şeyler oldu."

"Biliyorsun ki ben olup biten her şeyi bilirim," dedi Kurt.

"Lanetli Yaratık uyanacak olursa tamamen korumasız olduğumuzu biliyor musunuz? Onu denetim altında tutan şey, Riva Kralının taht odasından çalındı."

"Sizin soylu Yüzbaşı Brendig işime engel olduğu sırada ben tam da hırsızın izindeydim."

"Özür dilerim," dedi Fulrach. "Ama zaten fazla ilerleyemezdiniz. Bütün Alorya Kralları üç aydır sizi arıyorlar. En iyi ressamlar tarafından çizilmiş resimleriniz, beş kuzey krallığının bütün elçilerine, ajanlarına ve memurlarına dağıtıldı. Aslında Darine'den ayrıldığınızdan beri izleniyorsunuz."

"Fulrach, benim işim var. Alorn Krallarına beni rahat bırakmalarını söyle. Neden birdenbire benim ne yaptığımla ilgilenmeye başladılar ki?"

"Sizinle bir toplantı yapmak istiyorlar," dedi kral. "Alornlar savaşa hazırlanıyor; benim zavallı Sendaryam bile sessizce seferberlik ilan etti. Eğer Lanetli Yaratık şimdi uyanırsa, mahvoluruz. Çalınan şeyin gücü onu uyandırmakta kullanılabilir; uyanınca da ilk işi batıya saldırmak olur –bunu sen de biliyorsun Belgarath. Riva Kralı geri dönene kadar batının doğru dürüst bir savunması olmadığını da biliyorsun."

Garion birdenbire gözlerini kırpıştırarak sıçradı, sonra da bu hareketini mazur göstermek için biraz daha eğilerek halının ayrıntılarını incelemeye başladı. Kendi kendine yanlış duyduğunu söylüyordu. Kral Fulrach gerçekten Belgarath demiş olamazdı. Belgarath bir peri masalıydı, bir efsaneydi.

"Alorn Krallarına hırsızın peşinde olduğumu söyle," dedi Bay Kurt. "Toplantı yapacak vaktim yok şu anda. Eğer beni rahat bırakırlarsa, çaldığı şeyle bir kötülüğe sebep olmadan onu yakalayabilirim belki."

"Başına bela arama Fulrach," dedi Pol Teyze, "İşimize karışarak bize çok kıymetli vaktimizi kaybettiriyorsun. Böyle giderse sana kızacağım."

Kralın sesi kararlıydı. "Gücünüzü biliyorum Leydi Polgara," dedi ve Garion tekrar sıçradı. "Ama elimde değil. Alorya Krallarına sizi Val Alorn'a getirme sözü verdim ve bir kral başka krallara verdiği sözü bozamaz."

Garion kafasından bin bir ihtimal geçirirken, odada uzun bir sessizlik oldu.

"Sen kötü bir adam değilsin Fulrach," dedi Bay Kurt. "İstediğim kadar zeki değilsin belki, ama iyi bir insansın. Sana elimi kaldırmam. Kızım da kaldırmaz."

"Kendi adına konuş ihtiyar Kurt," dedi Pol Teyze ciddi bir tavırla.

"Hayır Polgara," dedi Kurt. "Madem Val Alorn'a gitmemiz gerekiyormuş, o zaman hemen gidelim. Alornlara durumu ne kadar çabuk açıklarsak, ayak altından o kadar çabuk çekilirler."

"İhtiyarlık beynini yumuşatmış senin baba," dedi Pol Teyze. "Val Alorn gezisi yapacak vaktimiz yok. Alorn Krallarına durumu Fulrach açıklasın."

"Faydası olmaz Leydi Polgara," dedi kral üzgün bir tavırla. "Babanızın da söylediği gibi, pek zeki biri olarak tanınmıyorum. Alorn Kralları beni dinlemeyeceklerdir. Eğer gelmezseniz Brendig gibi birini hemen peşinize takarlar."

"O zaman da o zavallı adam hayatının geri kalanını bir kurbağa ya da turp olarak yaşamak zorunda kalır," dedi Pol Teyze tehditkâr bir tavırla.

"Yeter artık Pol," dedi Bay Kurt. "Hazırda bir gemi var mı Fulrach?"

"Kuzey iskelesinde bir gemi var Belgarath," dedi kral. "Kral Anheg bir Çerek gemisi yolladı."

"Pekâlâ," dedi Bay Kurt. "Öyleyse yarın Çerek'e gidiyoruz. Galiba kalın kafalı Alornlara bir-iki şeyi izah etmem gerekecek. Sen de gelecek misin?"

"Mecburum," dedi Fulrach. "Bu genel bir toplantı olacak; Sendarya da katılıyor."

"Bu konu daha kapanmadı Fulrach," dedi Pol Teyze.

"Tamam Pol," dedi Bay Kurt. "O doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyor. Her şeyi Val Alorn'da hallederiz."

Garion kapıdan geri çekildiğinde titriyordu, imkânsızdı bu. Pratik bir Sendar olarak yetiştirildiği için, böyle bir saçmalığı aklına getirmesi bile imkânsızdı. Ama istemese de bu fikirle hesaplaşmak zorundaydı şimdi.

Ya Bay Kurt gerçekten yedi bin yıldır yaşayan Büyücü Belgarath ise? Ya Pol Teyze gerçekten ondan sadece biraz daha genç olan kızı Büyücü Polgara ise? Bütün parçalar, bilmece gibi imalar, yarım gerçekler yerine oturuyordu şimdi, İpek haklıydı; Pol Teyze gerçek teyzesi olamazdı. Garion'un öksüzlüğü eksiksizdi demek ki. Hiçbir kan bağı, akrabası ya da mirası olmaksızın, bu dünyada tek başınaydı. Çaresizce eve, Faldor'un çiftliğine dönüp, büyücülerin ve garip iz sürmelerin, hayatını koca bir yalan olarak kuran Pol Teyzeyi hatırlatacak hiçbir şeyin olmadığı sessiz bir yerde, düşüncesiz bir karanlık içine gömülüp gitmeyi diledi.

İkinci Kısım

Çerek

On İkinci Bölüm

Sabahın gri ilk ışıklarında, Sendar'ın sessiz sokaklarından geçip limana, onları bekleyen gemiye sürdüler atlarını. Bir akşam öncesinin şıklığı bir yana bırakılmış, gündelik elbiselerini giymişlerdi Kral Fulrach ve Seline Kontu bile sıradan kıyafetler içindeydiler ve iş gezisine çıkmış biraz varlıklı iki Sendara benziyorlardı. Gemiye binmeyecek olmasına rağmen, Kraliçe Layla kocasının yanında at sürüyordu, konuşurlarken yüzündeki ifade neredeyse ağlayacak gibiydi. Gruba denizden esen sert, soğuk rüzgâr yüzünden pelerinlerine sarınmış askerler eşlik ediyordu

Saraydan limana giden caddenin ucunda, Sendar'ın taş iskeleleri çırpıntılı sulara doğru uzanıyordu, kendisini tutan halatları çekiştirerek sallanan gemileri de oradaydı işte ince, dar gövdeli ve yüksek pruvalı bir gemiydi, görüntüsü bir kurta benziyordu ve bu da ilk deniz yolculuğunu yapacak olan Garion'un kaygılarını pek gidermiyordu. Güvertesinde pejmürde kürk giysiler içinde sakallı, vahşi görünüşlü denizciler dolanıyordu Bunlar Garion'un gördüğü Barak dışında ilk Çereklerdi ve ilk izlenimi muhtemelen hiç güvenilmez olduklarıydı.

"Barak!" diye haykırdı seren direğinin yarısına kadar tırmanmış iri yarı bir adam, sonra dimdik bir ipten hızla kayarak güverteye, oradan da iskeleye atladı.

"Greldik!" diye gürledi Barak cevaben, o da atından atlayıp korkunç görünüşlü denizciyi kucakladı.

"Lord Barak kaptanımızı tanıyor galiba," dedi Seline Kontu.

"Çok kötü," dedi İpek kaygıyla "Aklı başında, orta yaşlı ve muhafazakâr tabiatlı bir kaptanımız olacağını umuyordum. Zaten gemileri ve deniz yolculuğunu hiç sevmem."

"Kaptan Greldik'in Çerek'in en iyi denizcilerinden biri olduğunu söylüyorlar," dedi kont.

"Lordum," dedi İpek sıkıntılı bir ifadeyle, "Çereklerin tanımları yanıltıcı olabilir." Sırıtan bir gemicinin güverteden uzattığı bira maşrapalarıyla karşılaşmalarını kutlamaya başlamış olan Barak ve Greldik'e ekşi bir suratla baktı.

Atından inmiş olan Kraliçe Layla Pol Teyzeyi kucakladı. "Lütfen zavallı kocama göz kulak ol, Pol," dedi. "O kabadayı Alornların kocamı aptalca bir şey yapmaya zorlamalarına izin verme."

"Hiç korkma Layla," dedi Pol Teyze güvence vererek.

Kral Fulrach mahcup düşmüş bir edayla, "Ama Layla," dedi, "ben yetişkin bir insanım, değil mi?"

Tombul, ufak tefek kraliçe gözlerini silerek, "Kalın elbiseler giyeceğine söz ver," dedi. "Ayrıca Anhegle oturup sabahlara kadar içmek de yok."

"Ciddi işlerimiz var Layla," dedi kral, "böyle şeylere vaktimiz kalmaz ki."

"Ben Anheg'i bilirim," diye burnunu çekti kraliçe. Sonra Bay Kurt'a döndü ve parmaklarının ucuna yükselerek sakallı yanağından öptü. "Sevgili Belgarath," dedi. "Bütün bunlar bitince Pol ile beraber doğru dürüst bir misafirliğe gelin, olur mu?"

"Söz, Layla," dedi Bay Kurt ciddi bir tavırla.

"Deniz çekilmeye başlıyor kralım," dedi Greldik. "Gemim sabırsızlanmaya başladı."

"Aman Tanrım," dedi kraliçe. Sonra kralın boynuna sarılıp başını omuzuna gömdü.

"Tamam Layla, tamam," dedi kral kendini sakil hissederek.

"Hemen gitmezseniz burada herkesin önünde ağlamaya başlayacağım," dedi kraliçe onu iterek.

İskele taşları kaygandı ve zarif Çerek gemisi çırpıntıda sallanıp duruyordu. Kıyıya uzattıkları tahta iskele tehlikeli bir biçimde inip kalkıyordu, ama kazasız belasız gemiye binmeyi başardılar. Gemiciler palamarları çözdüler ve küreklere geçtiler. Zarif gemi hızla iskeleden ayrılıp, yakınlarında demirlemiş olan iri ve kaba yapılı ticaret gemisinin yanından süzülerek geçti ve limana açıldı. Kraliçe Layla, çevresinde uzun boylu askerler, acıklı bir tavırla iskelede duruyordu. Bir kaç kere el salladı, sonra cesaretle başını dikerek uzaklaşmalarını seyretti.

Kaptan Greldik yanında Barakla dümenin başına geçti ve yanında oturan tıknaz, adaleli bir savaşçıya işaret etti. Tıknaz adam başını sallayarak üzerine deri gerili bir davulu örten yelken bezini açtı. Ağır bir tempoda davula vurmaya başladı; kürekçiler hemen tempoya uydular. Gemi ileri atılıp açık denize yöneldi.

Limanın korumasından çıktıklarında dalgalar o kadar büyüdü ki, gemi artık sallanmıyor, bir dalgadan inip ötekinin sırtına biniyordu. Davulun ağır temposuna uyan uzun kürekler batıp çıktıkça, dalgaların üzerinde küçük girdaplar çiziyorlardı. Deniz kış göğü altında kurşun grisiydi ve sağ taraflarından geçip giden Sendarya'nın alçak, karla kaplı sahili ıssız ve kimsesiz görünüyordu.

Garion günün büyük kısmını yüksek pruvanın yakınlarında korunaklı bir yerde titreyerek ve dalgın dalgın denize bakarak geçirdi. Bir önceki gece paramparça olan hayatının yıkıntıları etrafındaydı. Kurt'un Belgarath, Pol Teyzenin de Polgara oldukları fikri saçmalığın ta kendisiydi. Ama bütün bunların en azından bir kısmının doğru olduğuna ikna olmuştu. Pol Teyze Polgara olmayabilirdi, ama onun teyzesi olmadığı kesindi. Elinden geldiğince ona bakmamaya çalışıyor ve kimseyle konuşmuyordu.

Gece olunca, kıç güvertesinin altındaki daracık kamaralarda uyudular. Bay Kurt geç saatlere kadar Kral Fulrach ve Seline Kontu ile konuştu. Garion belli etmeden gümüş rengi saçları ve kısa sakalı alçak tahta kirişlerden birinden sallanan yağ lambasının ışığı altında parıldayan ihtiyarı seyretti. Her zamankinden farklı görünmüyordu. Sonunda Garion dönüp uyuyakaldı.

Ertesi gün Sendarya burnunu döndüler ve rüzgârı arkalarına alıp kuzeydoğuya yöneldiler. Yelkenler açılmıştı ve kürekçiler dinleniyordu. Garion sorunuyla boğuşmaya devam etti.

Üçüncü gün fırtına çıktı ve hava ansızın soğudu. Buz tutmuş yelken ipleri çatırdıyor, çevrelerindeki denize sulusepken yağıyordu.

"Bu hava kırılmazsa," dedi Barak kaşlarını çatıp sulusepkene bakarak, "Boğazdan geçişimiz zor olacak."

"Neden geçişimiz?" diye sordu Durnik endişeyle. Gemide kendisini hiç rahat hissetmiyordu; bir deniz tutması krizinden yeni kurtulmaktaydı ve ister istemez biraz sinirliydi.

"Çerek Boğazından," diye izah etti Barak. "Sendarya'nın kuzey ucu ile Çerek'in güney sahili arasında, bir fersah genişliğinde bir geçit. Ters akıntılar, girdaplar filan vardır. Korkma Durnik. Altımızda iyi bir gemi var; Greldik de Boğazdan geçişin bütün sırlarını bilir. Biraz sallanabiliriz, ama güvende olacağız –şansımız yaver giderse tabii."

"Aman ne neşeli," dedi yakınlarında oturan İpek alayla. "Üç gündür Boğazı düşünmemeye çalışıyordum ben de."

"O kadar kötü mü?" dedi Durnik perişan bir sesle.

"Geçerken ayık olmamaya çalışırım," dedi İpek.

Barak güldü. "Boğaza duacı olman gerek İpek," dedi. "İmparatorluğu Çerek körfezine girmekten alıkoyuyor. O olmasaydı, Drasniya Tolnedra'nın vilayeti olurdu."

"Politik açıdan Boğaza hayranım," dedi İpek, "ama kişisel olarak hiç görmesem daha mutlu olurdum."

Ertesi gün, kuzey Sendarya'nın kayalık sahiline demirleyip, gelgitin dönmesini beklediler. Bir süre sonra deniz yükselmeye başladı ve Rüzgârlar Denizinin suları Boğaza hücum ederek Çerek Körfezinin su seviyesini yükseltti.

"Tutunacak bir şey bul Garion," dedi Barak, Greldik demir alma emri verirken. "Arkamızda bu rüzgâr varken geçiş ilginç olabilir." Keyifle sırıtarak dar güvertede yürürken dişleri parıldıyordu.

Aptallıktı bu. Garion kızıl sakallı adamın peşinden pruvaya doğru yürürken yaptığının aptallık olduğunu biliyordu, ama hiçbir mantıkla açıklanamayan bir sorun üzerine dört gündür kafa patlatmak, onu neredeyse küstahlık derecesinde pervasız yapmıştı. Dişlerini sıkarak pruvadaki paslı demir bir halkaya tutundu.

Barak gülerek omuzuna müthiş bir şaplak attı. "Aferin evlat," dedi onaylayarak. "Burada durup Boğazın gırtlağından içeri bakalım."

Garion buna cevap vermemeye karar verdi.

Rüzgârı ve gelgiti arkasına alan Greldik'in gemisi, kelimenin tam anlamıyla uçarak geçide daldı; şiddetli ters akıntılara yakalandığında ise esneyerek gıcırdamaya, sarsılmaya başladı. Yüzlerine çarpan buz gibi serpinti Garion'u neredeyse kör etmişti, o yüzden Boğazın merkezindeki devasa girdabın yanı başına gelene kadar onu göremedi. Müthiş bir gümbürtü duyup gözlerini sildiğinde ise girdap tam önündeydi. "Bu da ne?" diye haykırdı gürültüyü bastırmaya çalışarak.

"Büyük Girdap," diye bağırdı Barak. "Sıkı tutun."

Girdap Yukarı Gralt köyü kadar büyüktü ve dehşet verici bir şekilde, çok çok aşağılarında, kaynayan, köpüklü bir uçuruma doğru iniyordu. Greldik inanılmaz bir şey yaparak, gemisini bu girdaptan uzaklaştıracağı yerde doğruca üzerine yöneltti.

"Ne yapıyor?" diye bir çığlık attı Garion.

"Boğazdan geçişin sırrı budur," diye gürledi Barak. "Girdabın çevresinde iki kere dolaşıp hız alacağız. Eğer gemi parçalanmazsa, sapandan fırlayan taş gibi fırlar, girdabın öte yanındaki ters akıntıların bizi yavaşlatıp geri çekmesine fırsat vermeden geçip gideriz."

"Eğer gemi ne olmazsa dedin?"

"Bazen girdap gemileri parçalar," dedi Barak. "Ama merak etme evlat. Bu pek sık olan bir şey değil; Greldik'in gemisi de sağlamdır."

Geminin pruvası dehşet verici bir şekilde dev girdabın dış kıyısına daldı ve kürekçiler davulun ipini koparmış temposuna uyarak telaşla, bellerini kırarcasına kürek çekerken, çevresinde hızla iki kere döndü. Rüzgâr demir halkaya yapışan Garion'un yüzünü dövüyor ve o da aşağılarındaki kocaman açılmış kaynaşan ağıza bakmamaya çalışıyordu.

Sonra birden girdaptan kurtulup, uçan bir taş gibi öte taraftaki daha sakin sulara daldılar, Hızlarından doğan rüzgâr yelken iplerinde uğulduyordu ve Garion rüzgârın kuvvetinden boğulur gibi oldu.

Gemi küçük girdapçıkların kaynaştığı sularda giderek yavaşladı, ama büyük girdaptan aldıkları hız, onları Sendarya yakasındaki kısmen korunaklı sakin bir koya kadar getirdi.

Barak keyifle gülerek ve bir yandan da sakalındaki suları kurulayarak, "Eee, evlat," dedi. "Ne diyorsun Boğaza?"

Garion ağzını açmaya cesaret edemeden, uyuşmuş parmaklarını demir halkadan sökmeye çalışıyordu. Tanıdık bir ses kıç taraftan seslendi. "Garion!"

"Hah, işte başımı belaya soktun," dedi Garion öfkeyle, pruvada durmanın kendi fikri olduğunu unutarak.

Pol Teyze Barak'ı sorumsuzluk konusunda iyice fırçaladıktan sonra, Garion'a döndü.

"Eee," dedi. "Bekliyorum. Bir açıklama yapacak mısın?"

"Barak'ın bir kabahati yok," dedi Garion. "Fikir benimdi." İkisinin birden başının belaya girmesinde bir fayda yoktu.

"Anlıyorum," dedi Pol. "Peki bu fikir nereden çıktı?"

Günlerdir başını ağrıtan kafa karışıklığı ve şüphe, Garion'u pervasızlaştırmıştı. "Canım öyle istedi," dedi biraz meydan okuyarak.

Hayatında ilk kez açıkça isyan etmenin kıyısına gelmişti.

"Ne oldu, ne oldu?"

"Canım öyle istedi," diye tekrarladı Garion. "Ne fark eder ki zaten. Nasıl olsa cezalandıracaksın beni."

Pol Teyze gözlerinde ateş gibi bir ifadeyle dikleşti. Yakınlarında oturmakta olan Bay Kurt takırdamaya başladı.

"Komik bir şey mi var?" dedi Pol öfkeyle.

"Niye bu işi bana bırakmıyorsun Pol?" dedi ihtiyar.

"Kendim halledebilirim," dedi Pol.

"Ama iyi halledemezsin Pol," dedi Kurt. "Hiç iyi olmaz. Çabuk öfkeleniyorsun, dilin de çok keskin. Garion artık çocuk değil, daha adam olmadı, ama çocuk da değil. Bu soruna özel bir şekilde yaklaşmak gerek. O yüzden bana bırak." Ayağa kalktı. "Israr ediyorum, Pol."

"Ne yapıyormuşsun?"

"Israr ediyorum." Gözleri sertleşti.

"Pekâlâ," dedi Pol buz gibi bir sesle ve dönerek uzaklaştı.

"Otur Garion," dedi ihtiyar.

"Niçin bu kadar zalim?" diye sordu Garion.

"Zalim değil," dedi Bay Kurt. "Öfkeli, çünkü onu korkuttun. Kimse korkutulmaktan hoşlanmaz."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Garion utançla.

"Benden özür dileme," dedi Kurt. "Korkan ben değilim." Bir süre delici gözlerle Garion'a baktı, sonra, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Sana Belgarath diyorlar," dedi Garion sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi; "Pol Teyzeye de Polgara."

"Eee?"

"İmkânsız."

"Daha önce bunu konuşmamış mıydık? Yıllar önce hani?"

"Sen Belgarath mısın?" diye sordu Garion yekten.

"Bazıları bana öyle der. Ne fark eder ki?"

"Üzgünüm," dedi Garion, "ama inanmıyorum."

"Pekâlâ," diye omuz silkti Bay Kurt. "İstemezsen inanmak zorunda değilsin. Bunun teyzene kaba davranmanla ne ilgisi var?"

"Yani..." Garion kekelemeye başladı. "Ben..." Çaresizce, Bay Kurt'a o nihai, ölümcül soruyu sormak istiyordu, ama Pol Teyzeyle arasında bir akrabalık olmadığından emin olmasına rağmen, bunun kesinlikle onaylandığını duymaya dayanamayacağını hissediyordu.

"Kafan karıştı, değil mi?" diye sordu Kurt. "Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil; teyzene kızıyorsun çünkü bunun onun kabahati olduğunu düşünüyorsun."

"Böyle söyleyince çok çocukça geliyor," dedi Garion hafifçe kızararak.

"Öyle değil mi zaten?"

Garion daha da kızardı.

"Bu senin sorunun Garion," dedi Bay Kurt. "Bu yüzden başkalarını da mutsuz etmenin doğru olduğuna inanıyor musun?"

"Hayır," dedi Garion belli belirsiz bir sesle.

"Teyzen ve ben kimsek oyuz," dedi Kurt sakin bir sesle, "İnsanlar bizim hakkımızda bir sürü saçmalık uydurdu, ama o da önemli değil. Yapılması gereken bazı şeyler var, biz de bunları yapıyoruz. Önemli olan bu. Dünyanın bu halinden hoşlanmıyorsun diye teyzenin hayatını güçleştirme. Bu sırf çocukça değil, ayıp da; sen ise böyle bir hataya düşecek çocuk değilsin. Şimdi, ondan özür dilemen gerekir diye düşünüyorum, sen ne dersin?"

"Bence de," dedi Garion.

"Konuşabildiğimiz için sevindim," dedi ihtiyar, "ama yerinde olsam barışmak için çok beklemezdim. Sen Pol'ün ne kadar uzun süre öfkeli kalabileceğini bilmezsin." Ansızın sırıttı. "Kendini bildi bileli bana kızgındır; bu da o kadar uzun bir süre ki hatırlamak bile istemiyorum."

"Hemen halledeyim öyleyse."

"Güzel," diye onayladı Bay Kurt.

Garion kalkıp kararlı adımlarla Çerek Boğazının girdaplar çizen akıntılarını seyretmekte olan Pol Teyzenin yanına gitti.

"Pol Teyze," dedi.

"Ne var canım?"

"Özür dilerim. Hatalıydım."

Pol dönüp ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Evet," dedi, "hatalıydın."

"Bir daha yapmam."

Bunun üzerine Pol alçak sesle, sıcacık bir kahkaha attı ve parmaklarını Garion'un dolaşık saçlarında gezdirdi. "Tutamayacağın sözler verme canım," dedi, sonra onu kucakladı ve her şey yoluna girdi.

Çerek Boğazından geçişleri sırasında yükselmiş olan gelgit çekildikten sonra, Çerek yarımadasının karla kaplı doğu sahili boyunca, Algar olsun, Çerek olsun, Drasniyalı olsun, Rivalı olsun tüm Alornların geleneksel yurdu

olan kadim şehre doğru yelken açtılar. Rüzgâr soğuk, gökyüzü ise tehditkârdı, ama yolculuğun geri kalanı olaysız geçti. Üç gün sonra gemi Val Alorn limanına girdi ve buz tutmuş iskelelerden birine yanaştı.

İskelede onları, vahşi görünüşlü sürücüleri olan, karda sabırsızlıkla tepinen uzun tüylü atların çektiği kızaklar bekliyordu. Kızaklarda kürk mantolar vardı ve Garion, Barak'ın Greldikle ve gemicilerle vedalaşmasını beklerken mantolardan birine sarındı.

"Haydi gidelim," dedi Barak sürücüye kızağa atlarken. "Bakalım diğerlerine yetişebilecek miyiz?"

"O kadar uzun muhabbet etmeseydiniz, bu kadar geride kalmazdık Lord Barak," dedi sürücü ekşi bir suratla.

"Haklısın," dedi Barak.

Sürücü homurdandı, atlarına kamçısıyla dokundu ve kızak diğerlerinin çoktan kaybolduğu sokakta ilerlemeye başladı.

Kürkler giymiş Çerek savaşçıları dar sokaklarda dolaşıyorlardı, çoğu da geçerken seslenerek Barak'ı selamlıyorlardı. Bir köşede sürücü durmak zorunda kaldı, çünkü o soğukta yarı bellerine kadar soyunmuş iki iri yarı adam, caddenin ortasında, seyreden kalabalığın teşvik edici çığlıkları arasında güreş tutuyordu.

"Gündelik bir Çerek eğlencesi," dedi Barak Garion'a. "Kış Val Alorn'da genellikle çok sıkıcıdır."

"Şu ilerideki saray mı?" diye sordu Garion.

Barak hayır anlamında başını salladı. "Hayır, Belar tapınağı. Bazıları Ayı Tanrının ruhunun orada yaşadığını söyler. Ben hiç rastlamadım, o yüzden bilemeyeceğim."

Derken güreşçiler yuvarlanarak yoldan çekildiler, kızak da yoluna devam etti.

Tapınağın merdivenlerinde, yırtık pırtık yün paçavralar giymiş, nasırlı elinde bir değnek tutan ve yağlı saçları yüzüne düşen çok yaşlı bir kadın duruyordu. "Selam, Lord Barak," dedi. "Alınyazın hâlâ seni bekliyor."

"Kızağı durdur," diye homurdandı Barak sürücüye, sonra kürk mantosunu bir yana fırlatarak yere atladı. "Martje," diye gürledi yaşlı kadına. "Burada dolaşman yasaklanmıştı. Eğer Anheg'e itaatsizlik ettiğini söylersem, seni tapınağın rahiplerine cadı diye yaktırır."

Yaşlı kadın gıdaklar gibi güldü ve Garion ürpererek gözlerinin süt gibi beyaz ve bomboş olduğunu gördü.

"Ateş Martje'ye dokunamaz," diye güldü kadın tiz perdeden. "Onun alınyazısı ateş değil."

"Bu alınyazısı meselesini kapat artık," dedi Barak. "Git bu tapınaktan."

"Martje ne görüyorsa odur," dedi yaşlı kadın. "Alınyazının işareti hâlâ üzerinde büyük Lord Barak. Başına geldiğinde ihtiyar Martje'nin sözlerini hatırlarsın." Sonra, süt beyazı gözlerinin kör olduğu belli olmasına rağmen, sanki Garion'un oturduğu kızağa bakıyormuş gibi oldu bir an. Yüzündeki kötücül alay ifadesi ansızın kayboldu ve yerini tuhaf bir huşu aldı.

"Selam Efendilerin en büyüğü," diye mırıldandı şarkı söyler gibi ve eğilerek selam verdi. "Mirasına kavuştuğunda, seni ilk selamlayanın Martje olduğunu unutma."

Barak gürleyerek kadının üstüne yürüdü, ama yaşlı kadın değneği merdivenlerde takırdayarak tüydü.

"Ne demek istedi?" diye sordu Garion kızağa dönen Barak'a.

"Delinin teki," dedi Barak, yüzü öfkeden bembeyaz bir halde. "Tapınağın etrafında dolaşıp dileniyor ve zırvalarıyla saf ev kadınlarını korkutuyor. Anheg'in aklı olsa yıllar önce bunu ya şehirden kovar ya da yaktırırdı." Kızağa yerleşerek sürücüye, "Haydi gidelim," dedi.

Kızak hızlanırken Garion arkasına baktı, ama ihtiyar kör kadın görünürlerde yoktu.

On Üçüncü Bölüm

Çerek kralı Anheg'in sarayı Val Alorn'un merkezinde devasa, karanlık suratlı bir yapıydı. Çoğu terk edilmiş ve harap durumda olan, camsız pencereleri boş boş gökyüzüne bakan dev kanatları, merkezi binadan her yöne doğru uzanıyordu. Garion'un görebildiği kadarıyla, sarayın hiçbir planı yoktu. Çerek krallarının hüküm sürdüğü üç bin küsur yıl boyunca kendiliğinden büyümüş gibi duruyordu.

Kızak sarayın bahçesine girerken Garion, "Neden sarayın bu kadar büyük bir bölümü boş ve harap?" diye sordu Barak'a.

"Bazı kralların yaptığını başka krallar çökmeye bırakıyor," dedi Barak kısaca. "Krallar böyledir." Tapınaktaki kör kadınla karşılaşmalarından beri Barak iyice karamsarlaşmıştı. Diğerleri kızaklarından inmiş onları bekliyordu.

İpek sevimli bir tavırla, "Limandan buraya gelene kadar yolunu kaybedebildiğine göre," dedi, "memleketinden fazla uzak kalmışsın."

"İşimiz çıktı," diye homurdandı Barak.

Saraya çıkan geniş merdivenlerin tepesindeki büyük, demir çatkılı kapı, sanki arkasında birileri onların gelmesini bekliyormuş gibi açılıverdi. Uzun, sarı saç örgülü, kürk bordürlü koyu kırmızı elbiseli bir kadın kapının önündeki sahanlığa çıkarak onlara baktı ve resmi bir tavırla, "Selamlar kocam ve efendim Barak, Trellheim Kontu," dedi.

Barak'ın yüzü biraz daha karardı. "Merel," dedi başıyla kısa bir selam vererek.

"Kral Anheg hakkım ve görevim olduğu üzere sizi karşılamama izin verdi Lordum," dedi Barak'ın karısı.

"Her zaman görevine sadıksındır Merel," dedi Barak. "Kızlarım nerede?"

"Trellheim'da Lordum," dedi Merel. "Soğukta bu kadar uzun bir yolculuk yapmalarının iyi olmayacağını düşündüm." Sesinde kötücül bir ton vardı.

Barak içini çekerek, "Anlıyorum," dedi.

"İyi etmemiş miyim Lordum?" diye sordu Merel.

"Boş ver," dedi Barak.

"Arkadaşlarınız ve siz hazırsanız Lordum," dedi Merel, "sizi taht odasına götüreyim."

Barak merdivenden çıkıp karısını kısaca, resmi bir tavırla kucakladı, sonra geniş kapıdan içeri girdiler.

"Trajik," diye mırıldandı Seline Kontu, hep birlikte merdivenlerden çıkarken başını sallayarak.

"Yok canım," dedi İpek. "Barak istediğini elde etti sonunda, değil mi?"

"Çok zalimsiniz Prens Kheldar," dedi kont.

"Pek sayılmaz," dedi İpek. "Sadece gerçekçiyim. Barak yıllarını Merel'in peşinden koşarak geçirdi ve sonunda onu elde etti. Böyle bir sebatın mükâfatlandırıldığını görmek hoşuma gidiyor. Sizce de öyle değil mi?"

Seline Kontu içini çekti.

Bir grup zırhlı savaşçı onlara katılarak koridorlar, dar ve geniş merdivenlerden oluşan labirentin derinliklerine doğru uzanan yollarında onlara eşlik etti.

"Her zaman Çerek mimarisine hayran olmuşumdur," dedi İpek alayla. "Hep beklenmedik şeyler yaparlar."

"Sarayı genişletmek, zayıf krallara yapacak iş çıkarıyor," dedi Kral Fulrach. "Fena fikir değil aslında. Sendarya'da kötü krallar bütün vakitlerini kaldırım taşı döşeme projelerine ayırır, ama Val Alorn'un yolları binlerce yıl önce bitirilmişti zaten."

İpek güldü. "Bu hep sorun olmuştur Kral Hazretleri," dedi. "Kötü kralların başlarını belaya sokmalarını nasıl engellemeli?"

"Prens Kheldar," dedi Kral Fulrach, "amcanızın başına kötü bir şey gelmesini asla istemem, ama bir gün Drasniya tacı size düşecek olsa, çok ilginç şeyler görebiliriz."

"Aman Majesteleri," dedi İpek dehşete düşmüş numarası yaparak, "böyle bir ihtimali aklınıza bile getirmeyin."

"Bir de eş tabii," dedi Seline Kontu. "Bir prensin bir karısı olmalı."

"Daha da beter," dedi İpek ürpererek.

Kral Anheg'in taht odası, ortasında içinde koca kütüklerin çıtırdayarak yandığı koca bir ateş çukuru olan, kubbeli bir salondu. Kral Fulrach'ın duvar haklarıyla kaplı salonunun aksine, burada duvarlar çıplaktı ve duvara gömülü halkalara takılmış meşaleler yanıyordu. Ateşin başındaki insanlar, Fulrach'ın zarif saraylılarına hiç benzemeyen, sakallı, parlak örgü zırhlı Çerek savaşçılarıydı. Salonun bir ucunda her birinin üzerinde bir bayrak olan beş taht vardı. Tahtlardan dördü doluydu ve üç soylu görünüşlü kadın da yanlarında sohbet ediyordu.

Onlara eşlik eden savaşçılardan biri, "Sendarya Kralı Fulrach!" diye gürleyerek mızrağını hasır kaplı zemine vurdu.

Tahtlardan birinde oturan iri yarı, kara sakallı bir adam ayağa kalkarak, "Selam Fulrach," diye seslendi. Uzun mavi kaftanı buruşuk ve lekeliydi, saçları da dağınık ve kırpık kırpıktı. Başındaki altın tacın bir-iki eziği vardı ve sivri uçlarından biri kopmuştu.

"Selam Anheg," diye cevap verdi Sendar Kralı hafifçe eğilerek.

"Tahtınız sizi bekliyor ey sevgili Fulrach," dedi dağınık saçlı adam, boş tahtın arkasındaki Sendarya bayrağını göstererek. "Sendarya Kralının bilgeliği, Alorya Krallarının divanına hoş geldi, safa getirdi."

Garion'a bu antika konuşma tarzı tuhaf bir şekilde etkileyici geldi.

"Hangisi hangi kral, dostum İpek?" diye fısıldayarak sordu Durnik tahtlara yaklaşırlarken.

"Bayrağında ren geyiği olan kırmızılı şişman, Drasniya Kralı, amcam Rhodar. Bayrağında at olan siyahlı, ince yüzlü adam, Algarya Kralı Ço-Hag. Bayrağında kılıç olan, iri yarı, grili taçsız adam ise Riva Vekilharcı Brand."

"Brand mı?" dedi Garion, Vo Mimbre savaşı hikâyelerini hatırlayıp irkilerek.

"Bütün Riva Vekilharçları Brand adını taşır," diye açıkladı İpek.

Kral Fulrach diğer kralları âdet olduğu belli olan o resmi dille birer birer selamladı, sonra üzerinde Sendarya'nın amblemi olan bir tutam altın buğday başağı bulunan yeşil bayrağın altındaki yerini aldı.

"Selam Belgarath, Aldur'un Müridi," dedi Anheg. "Selam Leydi Polgara, ölümsüz Belgarath'ın saygıdeğer kızı."

"Törenle kaybedecek vaktimiz yok Anheg," dedi Bay Kurt ters bir tavırla. Pelerinini savurup öne çıktı. "Alorya kralları beni neden çağırdı?"

"Küçük törenlerimizi yapmamıza izin ver Kadim Kişi," dedi korkunç bir şekilde şişman olan Drasniya Kralı Rhodar alayla. "Her zaman kralcılık oynama şansımız olmuyor. Fazla uzatmayız."

Bay Kurt hakir gören bir ifadeyle başını salladı.

Soylu görünüşlü üç kadından biri öne çıktı. Uzun boylu, kuzgun karası saçlı, güzel bir kadındı ve karmaşık çapraz bağlarla süslü siyah kadife bir elbise giyiyordu. Kral Fulrach'ın önünde reverans yaparak yanağını yanağına dokundurdu. "Kral Hazretleri," dedi, "mevcudiyetiniz evimizi şereflendirdi."

"Kraliçe Hazretleri," dedi Fulrach başını saygıyla eğerek.

"Kraliçe İslena," diye mırıldandı İpek Durnikle Garion'a, "Anheg'in karısı." Ufak tefek adamın burun kanatları alayla seğiriyordu. "Polgarayla

selamlaşırken dikkat edin."

Kraliçe döndü ve Belgarath'ın önünde abartılı bir selam verdi. "Kutsal Belgarath," dedi saygıyla titreyen dolu dolu bir sesle.

"Pek kutsal sayılmam İslena," dedi ihtiyar adam.

"Aldur'un ölümsüz oğlu," diye devam etti İslena bu müdahaleye aldırmadan, "dünyanın en büyük büyücüsü. Zavallı evim, sizin duvarlarımız arasına getirdiğiniz müthiş güçle titriyor."

"Güzel nutuk İslena," dedi Kurt. "Tam doğru değil ama gene de güzel." Ama kraliçe Pol Teyzeye dönmüştü bile. "Şanlı kız kardeşim," dedi aynı ses tonuyla.

"Kız kardeşi mi?" Garion hayretler içindeydi.

"İslena mistiktir," dedi İpek alçak sesle. "Biraz sihirle uğraşır ve kendini büyücü sayar. Bak." Kraliçe zarif bir el hareketi yaptı ve avucunda beliriveren yeşil mücevheri Pol Teyzeye uzattı. "Kolunun yeninden çıkardı," diye fısıldadı İpek keyifle.

"Krallara layık bir hediye İslena," dedi Pol Teyze tuhaf bir sesle. "Ne yazık ki karşılığında sana yalnızca bunu verebiliyorum." Kraliçeye tek bir koyu kırmızı gül uzattı.

"Onu da nereden buldu?" diye sordu Garion şaşkınlıkla. İpek göz kırptı.

Kraliçe güle kuşkuyla baktı ve iki elinin arasına aldı. Dikkatle tetkik edince gözleri irileşti. Yüzü bembeyaz oldu ve titremeye başladı.

İkinci kraliçe öne çıktı. Ufak tefek, sarışın ve çok güzel bir gülümseyişi olan bir kadındı bu. Hiç törene kaçmadan Kral Fulrach'ı ve ardından Bay Kurt'u öptü, Pol Teyzeyi içten bir şekilde kucakladı. Gösterdiği yakınlık basit ve rahattı.

"Drasniya Kraliçesi Porenn," dedi İpek; sesinde garip bir ton vardı. Garion ona bir göz atınca, yüzünden acı, kendisiyle alay eden bir ifadenin gelip geçtiğini görür gibi oldu. O anda, sanki her şey parlak bir ışıkla

aydınlatılmış gibi, İpek'in zaman zaman takındığı garip tavırları anlayıverdi. İçinden boğucu bir anlayış ve acıma dalgası yükseldi.

Üçüncü kraliçe, Algarya Kraliçesi Silar, alçak bir sesle birkaç kelime söyleyerek Kral Fulrach'ı, Bay Kurt'u ve Pol Teyzeyi selamladı.

"Riva Vekilharcı evli değil mi?" diye sordu Durnik, gözleriyle etrafta başka bir kraliçe arayarak.

"Evliydi," dedi İpek gözlerini Kraliçe Porenn'den ayırmadan, "ama birkaç yıl önce karısı öldü. Dört oğlu var."

"Ah, "dedi Durnik.

Sonra Barak salona girip Kral Anheg'in tahtına yürüdü. Yüzü asıktı ve kızgın olduğu belli oluyordu. "Memleketine hoşgeldin kuzen," dedi Kral Anheg. "Yolunu kaybettin sandım."

"Aile meselesi Anheg," dedi Barak. "Karımla iki çift laf ettim."

"Anlıyorum," dedi Anheg fazla üstüne varmadan.

"Dostlarımızla tanıştınız mı?" diye sordu Barak.

"Daha tanışmadık Lord Barak," dedi Kral Rhodar. "Formalitelerle uğraşıyorduk." Kıkırdayınca koca göbeği titremeye başladı.

"Hepiniz Seline Kontunu tanıyorsunuzdur," dedi Barak. "Bu demirci Durnik, cesur bir adam. Bu da Garion; Leydi Polgara'nın velayeti altında, çok iyi bir delikanlı."

"Şu işi bitirebilir miyiz?" dedi Bay Kurt sabırsızlanarak.

Algar Kralı Ço-Hag, kendisinden hiç beklenmeyen yumuşak bir sesle konuştu. "Vuku bulmuş olan felaketten haberdar mısınız Belgarath? Zatınızın nasihatlerinize ihtiyacımız var."

"Ço-Hag," dedi Belgarath sinirle, "kötü bir Arend destanı gibi konuşuyorsun. Bu zatlar, nasihatler de nereden çıktı?"

Ço-Hag hafifçe utanarak Anheg'e bir göz attı.

"Kabahat benim Belgarath," dedi Anheg sıkıntıyla. "Vakanüvisler toplantımızı kaydediyor. Ço-Hag yalnızca sana değil, tarihe de söylüyor sözlerini." Tacı kaymış, bir kulağının üstünde zar zor duruyordu.

"Tarih çok hoşgörülüdür Anheg," dedi Kurt. "Onu etkilemeye çalışman gerekmez. Söylediklerimizin çoğunu unutacak zaten." Riva Vekilharcına döndü. "Brand," dedi, "olup bitenleri fazla süslemeden anlatabilir misin?"

"Korkarım hepsi benim suçum Belgarath," dedi gri kaftanlı vekilharç derinden gelen bir sesle. "Dönek bu soygunu benim dikkatsizliğim yüzünden yapabildi."

"Çaldığı şeyin kendini koruması gerekirdi Brand," dedi Kurt. "Ben bile dokunamam ona. Hırsızı tanıyorum. Ne yapsan onun Riva' ya girmesini engelleyemezdin. Esas merak ettiğim, nasıl onun gücüyle yok olmadan elini sürebilmiş olduğu."

Brand çaresizce ellerini iki yana açtı. "Bir sabah uyandık baktık ki çalınmış. Rahipler ancak hırsızın adını öğrenebildiler. Ayı Tanrının ruhu da daha fazla bir şey söylemedi. Kim olduğunu bildiğimiz için adını ya da çaldığı şeyin adını yüksek sesle söylemedik."

"İyi," dedi Kurt. "Çok uzaklarda da olsa söylenenleri duyabilir o. Bunu ona ben öğretmiştim."

Brand başını salladı. "Bunu biliyorduk," dedi, "o yüzden mesajımız biraz karışık oldu. Sen Riva'ya gelmedin, habercim de geri dönmedi, o zaman bir şeylerin ters gittiğini düşündüm. Bu yüzden seni aratmaya başladık."

Bay Kurt sakalını kaşıdı. "Galiba kabahat bendeymiş," dedi. "Habercini Arendiya'da birilerine bir haber yollamak için kullandım. Keşke yapmasaymışım."

İpek hafifçe öksürerek, "Bir şey söyleyebilir miyim?" dedi kibarca. "Tabii Prens Kheldar," dedi Kral Anheg.

"Bu tartışmayı kamuoyu önünde sürdürmek doğru mu sizce?" dedi İpek. "Murgulların çeşitli yerlerde çeşitli kulaklar satın alacak kadar altınları var; Grolimlerin sanatları ise en sadık savaşçıların bile düşüncelerini kafalarından çekip alıverir. İnsan bilmediği şeyi söyleyemez, anlatabiliyor muyum?"

"Anheg'in savaşçıları o kadar kolay satın alınamaz İpek," dedi Barak ters bir sesle; "üstelik Çerek'te Grolim yok."

"Uşaklar ve aşçı kızlardan da emin misin?" dedi İpek. "Ayrıca hiç beklenmedik yerlerde Grolimlere rastladım ben."

"Yeğenimin sözlerinde bir hikmet var," dedi Kral Rhodar düşünceli bir ifadeyle. "Drasniya istihbarat konusunda yüzlerce yıllık tecrübeye sahip; Kheldar da en iyilerimizden biridir. Eğer konuştuklarımızın buradan dışarı çıkabileceğini söylüyorsa, onu dinlesek iyi olur."

"Teşekkürler amca," dedi İpek eğilerek.

"Sen bu saraya gizlice girebilir miydin Prens Kheldar?" diye sordu Anheg meydan okuyarak.

"Girdim bile Kral Hazretleri," dedi İpek tevazuyla. "En az on-on beş kere." Anheg bir kaşını kaldırarak Rhodar'a baktı.

Rhodar hafifçe öksürdü. "Çok eskidendi Anheg. Önemli bir şey değildi zaten. Bir şeyi merak etmiştim de."

"Bana sorabilirdin," dedi Anheg kırılmış bir sesle.

"Seni rahatsız etmek istemedim," dedi Rhodar omuz silkerek. "Üstelik böylesi daha eğlenceli oluyor."

"Dostlarım," dedi Kral Fulrach, "önümüzdeki mevzu riske atılamayacak kadar önemli. Tehlikeye atılmaktansa tedbirde aşırıya kaçmak daha iyi olmaz mı?"

Kral Anheg kaşlarını çattı, sonra omuzlarını silkti. "Nasıl isterseniz," dedi. "O zaman özel bir oturum yapalım. Kuzen, bizim için ihtiyar Kral

Eldrig'in salonunu açtırıp çevredeki koridorlara da nöbetçi diker misin?"

"Tabii Anheg," dedi Barak. Yanına bir düzine savaşçı alarak salondan ayrıldı.

Krallar tahtlarından kalktılar –Ço-Hag hariç. İnce, neredeyse Barak kadar uzun boylu, kafası kazınmış ve tepesinde Algarlarda âdet olduğu üzere at kuyruğu olan bir savaşçı yanına gidip ayağa kalkmasına yardım etti.

Garion sorar gibi İpek'e baktı.

"Çocukken geçirdiği bir hastalık," diye açıkladı İpek alçak sesle. "Bacakları zayıf düştüğü için tek başına ayakta duramıyor."

"Peki bu kral olmasını zorlaştırmıyor mu?" diye sordu Garion.

"Algarlar hayatlarının çoğunu at üzerinde geçirirler," dedi İpek. "Ata bindiği zaman Ço-Hag'ın herhangi bir Algardan farkı kalmaz! Ona yardım eden savaşçı manevi oğlu Hettar."

"Tanıyor musun?" diye sordu Garion.

"Ben herkesi tanırım Garion," diye güldü İpek. "Hettar ile birkaç kere karşılaştık. Sevdiğim bir adamdır, ama bunu bilmemesini tercih ederim."

Kraliçe Porenn yanlarına geldi, "İslena Silar ile beni özel dairesine götürüyor," dedi İpek'e. "Çerek'te kadınların devlet işleriyle ilgilenmesini istemiyorlar galiba."

"Çerekli kuzenlerimizin bazı zayıf noktaları var Kraliçe Hazretleri," dedi İpek. "O kadar muhafazakârlar ki, kadınların da insan olduğunu fark edemediler daha."

Kraliçe Porenn keyifle göz kırptı. "Seninle özel konuşabiliriz sanıyordum Kheldar, ama mümkün olmayacak galiba. Layla'ya mesajımı ilettin mi?"

İpek başıyla onayladı. "Size hemen yazacağını söyledi. Burada olacağınızı bilseydim mektubunu kendim getirirdim."

"İslena'nın fikri," dedi Porenn. "Krallar toplanırken bir de kraliçeler divanı oluşturmanın iyi olacağını iddia etti. Layla'yı da çağıracaktı ama herkes onun deniz yolculuğundan dehşete kapıldığını biliyor."

"Divanınızdan önemli bir sonuç çıktı mı Kraliçe Hazretleri?" dedi İpek dalga geçerek.

Kraliçe Porenn yüzünü buruşturdu. "Oturup İslena'nın küçük sihirbazlıklarını seyrediyoruz; paraları yok ediyor kolundan bir şeyler çıkarıyor filan. Ya da fal bakıyor. Silar kibarlığından itiraz edemiyor, ben de en gençleri olduğum için ağzımı açmamam gerekiyor. Çok sıkıcı, özellikle o salak kristal küresinin başına oturup transa geçtiği zamanlar. Layla bana yardımcı olabilecek miymiş?"

"Ondan başka kim yardım edebilir?" diye güvence verdi İpek. "Ama aklınızda bulunsun, verdiği tavsiyeler biraz fazla ayrıntılı olabilir. Kraliçe Layla ayakları yere basan bir hanım, hiç lafını sakınmaz."

Kraliçe Porenn kıkırdadı. "Ne olacak canım," dedi. "Ben yetişkin bir kadınım."

"Tabii," dedi İpek, "hazırlıklı olun dedim, o kadar."

"Benimle dalga mı geçiyorsun Kheldar?" diye sordu Porenn.

"Hiç geçer miyim Kraliçe Hazretleri?" dedi İpek masum bir suratla.

"Tabii ki geçersin," dedi kraliçe.

İslena yakınlarda bir yerden, "Geliyor musun Porenn?" diye seslendi.

"Hemen geliyorum Kraliçe Hazretleri," dedi Drasniya Kraliçesi. Parmaklarıyla İpek'e, Ne sıkıcı karı, dedi.

Tanrı sabır versin Kraliçe Hazretleri, dedi İpek cevaben.

Kraliçe Porenn uysal bir tavırla, kibirli Çerek Kraliçesi ile sessiz Algar Kraliçesinin peşine takılarak salondan çıktı, İpek onu gözleriyle izlerken yüzünde yine aynı, kendisiyle alay eden ifade vardı.

"Gidiyorlar," dedi Garion Alorn Krallarının çıkmakta oldukları salonun öte yanındaki kapıyı göstererek.

"Pekâlâ," dedi İpek ve çabucak oraya doğru yürüdü.

Grup rüzgârlı koridorlardan geçip Kral Eldrig'in salonuna giderken, Garion en geride kaldı, içindeki ses, Pol Teyzenin onu görürse bir bahane bulup oradan uzaklaştıracağını söylüyordu.

Grubun en gerisinde oyalanırken, yan koridorlardan birinde bir kıpırtı gözüne çarptı. Gözünün ucuyla sıradan, yeşil bir pelerin giymiş bir Çerek savaşçısı görür gibi oldu, ama o koridoru geçtiklerinde gözden kaybetti. Durup geri dönerek yeşil pelerinli adamı aradı, ama adam kaybolmuştu.

Kral Eldrig'in salonuna vardıklarında Pol Teyze kapıda kollarını kavuşturmuş bekliyordu. "Nerede kaldın?" diye sordu.

"Sağa sola bakmıyordum," dedi Garion mümkün olduğunca masum bir tavırla.

"Anlıyorum," dedi Pol Teyze. Sonra Barak'a döndü. "Divan çok uzun sürebilir," dedi. "Garion da muhtemelen sıkılacaktır. Akşam yemeğine kadar vakit geçirebileceği bir yer yok mu?"

"Pol Teyze," diye itiraz etti Garion.

"Cephanelik olabilir belki," dedi Barak.

"Cephanelikte ne işim var benim?" dedi Garion.

"Bulaşıkhaneyi tercih edersin belki?" dedi Pol Teyze dik dik.

"Düşündüm de, cephaneliği görsem iyi olacak."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bu koridorun ucunda Garion," dedi Barak. "Kırmızı kapılı oda."

"Hadi koş canım," dedi Pol Teyze. "Bir yerini kesmemeye dikkat et."

Garion suratını asarak ağır ağır Barak'ın gösterdiği koridorda yürümeye başladı; kendisine yapılan bu adaletsizliği hazmedemiyordu bir türlü. Kapının önüne dikilen muhafızlar, kapıyı dinlemesini olanaksızlaştırmıştı. İçini çekerek tek başına cephaneliğe doğru yoluna devam etti.

Aklının bir başka tarafı ise bazı sorunlarla cebelleşiyordu. Bay Kurt ile Pol Teyzenin Belgarath ve Polgara olduğunu inatla reddetmesine rağmen, Alorn Krallarının tavırları buna inandıklarını gösteriyordu en azından. Tabii bir de Pol Teyzenin Kraliçe İslena'ya verdiği gül meselesi vardı. Kış vakti gül olmayacağı gerçeğini bir yana bıraksak bile, Pol Teyze İslena'nın ona yeşil mücevheri vereceğini nasıl önceden bilip de karşılığını hazırlamış olabilirdi? Teyzesinin gülü o anda yaratıvermiş olduğu fikrini aklına bile getirmek istemiyordu.

Düşünceli düşünceli yürüdüğü koridor loştu, yalnızca duvarlara iliştirilmiş bir-iki meşale tarafından aydınlatılıyordu. Orada burada yan koridorlar ayrılıyordu; ışıksız, karanlığın içinde kaybolup giden geçitler. Bu karanlık geçitlerden birinde bir ses duyduğu sırada neredeyse cephaneliğe varmıştı. Sebebini bilmeden, başka bir karanlık geçide çekilerek bekledi.

Yeşil pelerinli adam aydınlık koridora çıktı ve sinsi bir tavırla etrafına bakındı. Sıradan görünüşlü, kısa, kırçıl sakallı bir adamdı ve muhtemelen sarayın herhangi bir yerinde dikkat çekmezdi. Ama tavrı ve sinsi hareketleri, yapmaması gereken bir şey yapmakta olduğunu açık seçik ortaya koyuyordu. Koridorda Garion'un gelmiş olduğu isti kamete doğru hızla yürüdü ve Garion da saklanma yerine iyice sindi. Kafasını tekrar çıkardığında adam kaybolmuştu ve hangi karanlık geçide daldığını anlamak imkânsızdı.

Garion'un içindeki ses, eğer birine bundan bahsedecek olursa onu dinlemeyeceklerini söylüyordu. Eğer aptal yerine konulmak istemiyorsa, salt şüpheden fazla bir kanıtı olması lazımdı. Yapabileceği tek şey gözlerini açık tutup yeşil pelerinli adama dikkat etmekti şimdilik.

On Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah kar yağıyordu ve Pol Teyze, İpek, Barak ve Bay Kurt, Garion'u Durnik'e teslim ederek divan toplantısına gitmişlerdi, ikisi tahtların olduğu dev salonda ateş başında oturmuş, ortalarda dolanan ve çeşitli işlerle uğraşarak vakit öldüren iki düzine kadar sakallı Çerek savaşçısını seyrediyorlardı. Kimi kılıcını biliyor, zırhını parlatıyordu, kimi oturmuş yemek yiyor ve o erken saatte içki içiyordu; bazıları ateşli bir zar oyununa dalmıştı, bazıları ise hiçbir şey yapmadan sırtını duvara dayamış uyukluyordu.

"Bu Çerekler çok tembel insanlara benziyor," dedi Durnik Garion'a alçak sesle. "Geldiğimizden beri çalışan bir kişi bile görmedim, sen gördün mü?"

Garion başını salladı. "Bence bunlar kralın özel savaşçıları," dedi gene alçak sesle. "Herhalde kral onlara gidip biriyle savaşmalarını söyleyene kadar bir şey yapmaları gerekmiyordur."

Durnik bundan hiç hoşlanmayarak kaşlarını çattı. "Çok sıkıcı bir hayat olmalı," dedi.

"Durnik," dedi Garion kısa bir aradan sonra, "Barakla karısının birbirlerine nasıl davrandıklarını fark ettin mi?"

"Çok acıklı bir hikâye," dedi Durnik. "İpek dün anlattı, ikisi de çok gençken Barak Merel'e âşık olmuş, ama Merel soylu olduğu için onu ciddiye almamış."

"Peki nasıl olmuş da evlenmişler?" diye sordu Garion.

"Merel'in ailesinin fikri," dedi Durnik. "Barak Trellheim Kontu olunca, bu evliliğin iyi bir bağlantı olacağını düşünmüşler. Merel itiraz etmiş ama bir faydası olmamış, İpek diyor ki, Barak onun çok sığ biri olduğunu ancak evlendikten sonra anlamış, ama artık çok geçmiş. Merel onu incitmek için inadına bir sürü şey yapıyormuş, Barak da eve elinden geldiğince az uğruyormuş."

"Çocukları var mı?" diye sordu Garion.

"İki tane," dedi Durnik. "İkisi de kız, biri beş, öbürü yedi yaşlarında. Barak onları çok seviyor, ama pek sık göremiyor."

Garion içini çekti. "Keşke elimizden bir şey gelseydi," dedi.

"Karı kocanın arasına girilmez," dedi Durnik. "Olacak iş değil."

"İpek'in yengesine âşık olduğunun farkında mısın?" dedi Garion hiç düşünmeden.

"Garion!" dedi Durnik şaşkınlıkla. "Çok ayıp!"

"Ama doğru," dedi Garion kendini savunarak. "Tabii onun gerçekten akrabası değil. Amcasının ikinci karısı sadece. Halası ya da teyzesi gibi değil yani."

"Amcasıyla evli ama!" dedi Durnik sert bir sesle. "Bu skandal hikâyesini de kim uydurdu?"

"Kimse uydurmadı," dedi Garion. "Yengesiyle konuşurken yüzüne bakıyordum dün. Hisleri hemen belli oluyor."

"Hayal görmüşsündür," dedi Durnik onaylamadığını belli ederek. Ayağa kalktı. "Haydi, dostlarımız hakkında dedikodu yapacağımıza etrafa bakalım. Böyle şeyler konuşmak yakışık almaz."

"Mutfağa bir bakalım," dedi Garion.

"Demirciye de," dedi Durnik.

Kraliyet mutfağı muazzam bir yerdi. Ateşin üstünde bütün sığırlar çevriliyor, sürüyle kaz sosa yatırılıyordu. Araba büyüklüğünde kazanlarda yahniler kaynıyor, tümenlerle ekmek, içinde rahatlıkla ayakta durabileceğiniz fırınlara sürülüyordu. Pol Teyzenin Faldor'un çiftliğindeki mutfağındaki düzenin aksine, burada karmaşa ve kaos hâkimdi. Aşçıbaşı kırmızı suratlı dev gibi bir adamdı. Haykırdığı emirleri kimse ciddiye almıyordu. Ortalık bağrış çığrıştan, savrulan tehditlerden ve itiş kakıştan

geçilmiyordu. Ateşte kızdırılıp öylesine bir yana bırakılmış bir kaşığı yanlışlıkla eline alan aşçı çığlıklar atıyor, birinin şapkası yürütülüp kasten kaynar yahni kazanının içine atılıyordu.

"Buradan gidelim Durnik," dedi Garion. "Böyle bir şey beklemiyordum."

Durnik onayladı. "Pol Hanım mutfağında böyle salaklıklara asla izin vermezdi," dedi hoşlanmamış bir tavırla.

Mutfak kapısının önündeki holde, dekolte açık yeşil elbiseli, kızılımsı sarışın bir kız duruyordu. "Affedersiniz," dedi Durnik kibarca, "demirci ne tarafta acaba?"

Kız Durnik'i tepeden tırnağa süzdü. "Burada yeni misin?" diye sordu. "Daha önce hiç görmemiştim seni."

"Ziyaretçiyiz," dedi Durnik.

"Nerelisin?" diye sordu kız.

"Sendaryalı," dedi Durnik.

"Çok ilginç," dedi kız. "İstersen demirciye çocuğu gönder, biz de biraz muhabbet edelim." Bakışlarında hiç utanma yoktu.

Durnik boğazını temizledi; kulaklarına kadar kızarmıştı. "Demirci ne taraftaydı?" diye sordu yeniden.

Kız hafif meşrep bir tavırla güldü. "Bu koridorun sonundaki avluda," dedi. "Genellikle buralarda olurum. Demirciyle işin bitince beni bulabilirsin istersen."

"Tabii," dedi Durnik, "şüphesiz. Haydi Garion."

Koridor boyunca yürüyüp karla kaplı bir iç avluya çıktılar.

"Rezalet!" dedi Durnik öfkeyle; kulakları hâlâ kıpkırmızıydı. "Bu kızda hiç utanma yok. Kime edeceğimi bilsem, şikâyet ederdim."

"Çok ayıp," diye onayladı Garion; ama Durnik'in mahcubiyeti onu pek eğlendirmişti. Hafifçe yağan kar altında avluyu geçtiler.

Demirci ocağının başında, kolları Garion'un baldırları kalınlığında dev gibi, kara sakallı bir adam vardı. Durnik kendini tanıtır tanıtmaz iki adam, demircinin çekicinin çınlayan darbeleri eşliğinde keyifle iş muhabbetine başladılar. Garion duvarların, Sendarya'da bir demirci dükkânını dolduran sabanlar, kürekler ve kazmalar yerine kılıçlar, mızraklar ve savaş baltalarıyla kaplı olduğunu fark etti. Bir örsün başında bir çırak ok uçları dövüyordu; bir başka örste ise tek gözlü, zayıf bir adam, tehlikeli görünüşlü bir hançer üzerinde çalışıyordu.

Durnik ve demirci öğleye kadar muhabbet ettiler; bu arada Garion da iç avluda dolaşıp çeşitli işler yapan insanları seyretti. Bakırcılar, tekerlekçiler, ayakkabıcılar, marangozlar, eğerciler ve mumcular, Kral Anheg'in dev maiyetinin ihtiyaçlarını karşılamak için an gibi çalışıyorlardı. Garion bir yandan onları izlerken, bir yandan da geçen gece gördüğü kırçıl sakallı, yeşil pelerinli adamı kolluyordu. Tabii o adamın herkesin namusuyla çalıştığı bu yerde olması pek muhtemel değildi ama Garion gene de uyanık olmaya dikkat ediyordu.

Öğle üzeri Barak onları buldu ve İpek'in oturmuş dikkatle zar atanları izlediği büyük salona götürdü.

"Öğleden sonra Anhegle diğerleri özel bir toplantı yapacaklarmış," dedi Barak. "Benim de bir işim var; belki siz de gelmek istersiniz."

"Fena fikir değil," dedi İpek gözlerini zorlukla oyundan ayırarak. "Kuzeninin savaşçıları çok kötü zar atıyor; içimden onlarla oyuna oturmak geçiyor ama yapmasam daha iyi olacak, insanlar yabancıların karşısında kaybetmekten pek hoşlanmazlar."

Barak sırıtarak, "Seninle oynamaktan mutlu olacaklardır, İpek," dedi. Senin kadar onların da kazanma şansı var."

"Yaa evet, güneşin batıdan doğması ihtimali kadar," dedi İpek.

"Yeteneğinden o kadar emin misin dostum İpek?" dedi Dumik.

"Onların yeteneksizliğinden eminim," diye kıkırdadı İpek. Ayağa fırladı. "Haydi gidelim," dedi. "Parmaklarını kaşınmaya başladı; baştan çıkmadan gidelim."

"Nasıl istersen Prens Kheldar," diye güldü Barak.

Dördü de kürk mantolar giyip saraydan ayrıldılar. Kar neredeyse durmuştu, rüzgâr yüzlerini kamçılıyordu.

Val Alorn'un merkezine doğru yürürlerken, "Bütün bu isimler," dedi Durnik, "kafamı karıştırdı biraz. Ne zamandır sormak istiyordum. Sen, dostum İpek, aynı zamanda Prens Kheldar'sın, bazen de Kotulu Ambar; Bay Kurt'a Belgarath diyorlar, Pol Hanım'a ise Leydi Polgara ya da Erat Düşesi. Benim geldiğim yerde insanların genellikle tek ismi olur."

"İsimler elbise gibidir dostum Durnik," dedi İpek. "Duruma uygun olanını giyeriz. Dürüst insanların yabancı elbiselere ya da yabancı isimlere ihtiyacı olmaz. Ama bizim gibi pek dürüst olmayanlarımız zaman zaman elbise ve isim değiştirmek zorunda kalırız."

"Pol Hanım'ın dürüst olmadığını söylemenden hoşlanmadım," dedi Durnik ters bir tavırla.

"Saygısızlık etmek istemedim," dedi İpek. "Ama Leydi Polgara'yı sıradan tanımlarla açıklayamayız; dürüst olmadığımızı söylerken de, bu uğraştığımız meselede kötü ve sahtekâr birtakım insanlardan gizlenmek zorunda olduğumuzu kastediyordum sadece."

Durnik pek ikna olmuş gibi görünmüyordu ama üstüne gitmedi.

"Şu caddeden gidelim," dedi Barak. "Bugün Belar Tapınağı'nın önünden geçmek istemiyorum."

"Neden?" diye sordu Garion.

"Dini vecibelerimi pek yerine getiremiyorum," dedi Barak acıklı bir ifadeyle, "ve Belar Başrahibi tarafından azarlanmak istemiyorum. Çok etkili bir sesi var; bütün şehrin önünde fırça yemek hoşuma gitmiyor. Tedbirli bir

erkek rahiplere ve kadınlara kendisini kamuoyu önünde azarlama fırsatını vermemeli."

Val Alorn sokakları dar ve eğri büğrüydü; eski taş evler dar ve yüksekti, hepsi iki katlıydı. Arada bir serpiştiren kara ve keskin rüzgâra rağmen, sokaklar çoğu soğuğa karşı kürklere bürünmüş insanlarla doluydu.

İnsanlar keyifle bağrışıyor ve birbirlerine hakaretler yağdırıyorlardı, iki yaşlıca ve saygıdeğer adam caddenin ortasında, seyircilerin gürültülü teşvikleri arasında kartopu yağmuruna tutmuşlardı birbirlerini.

"Eski dostturlar," dedi Barak sırıtarak. "Kış boyunca her gün bunu yaparlar. Biraz sonra bir biracıya gidip sarhoş olurlar ve eski şarkılar söylerler, sonunda da sandalyelerinden düşüp sızarlar. Yıllardır hep aynı şeyi yapıyorlar."

"Yazın ne yaparlar?" diye sordu İpek.

"Taş atarlar," dedi Barak, "İçme, şarkı söyleme ve sızma kısmı aynı ama."

"Merhaba Barak," dedi yeşil gözlü genç bir kadın üst katlardan birinin penceresinden. "Ne zaman görüşeceğiz?"

Barak kıpkırmızı bir yüzle başını kaldırdı ama cevap vermedi.

"Hanım sana söylüyor Barak," dedi Garion.

"Duydum," diye kestirip attı Barak.

"Seni tanıyor galiba," dedi İpek alaycı bir bakışla.

"O herkesi tanır," dedi Barak daha da kızararak. "Yürüyelim mi?"

Bir köşeyi döndüklerinde, pejmürde kürkler giymiş, tek sıra halinde karda yürüyen bir grup insanla karşılaştılar. Tuhaf bir biçimde iki yana sallanarak yürüyorlardı ve insanlar yana açılıp onlara yol veriyordu.

"Selam Lord Barak," dedi başlarındaki adam.

"Selam Lord Barak," diye tekrarladı hepsi sallanarak.

Barak istifini bozmadan selam verdi.

"Belar'ın eli koruyucun olsun," dedi önderleri.

"Alorya'nın Ayı Tanrısı Belar'a selam olsun," dedi diğerleri.

Barak tekrar eğildi ve resmi geçit bitene kadar bekledi.

"Kimdi bunlar?" diye sordu Durnik.

"Ayı Mezhebi," dedi Barak ekşi bir suratla. "Fanatik dindarlar."

"Baş belası bir grup," dedi İpek. "Bütün Alorn krallıklarında kolları var. Çok iyi savaşçıdırlar, ama hepsi Belar Başrahibine bağlı. Vakitlerini ayinle, askeri eğitim yaparak ve politikaya bulaşarak geçirirler."

"Sözünü ettikleri bu Alorya neresi?" diye sordu Garion.

"Dört bir yanımızda," dedi Barak eliyle çevreyi göstererek. "Alorya, dört Alorn krallığının birleşik haliydi. Hepsi aynı ulustu eskiden. Ayı Mezhebi Alorya'yı yeniden birleştirmek istiyor."

"Mantıksız değilmiş gibi görünüyor," dedi Durnik.

"Alorya'ın bölünmesinin bir nedeni vardı," dedi Barak. "Bir nesnenin korunması gerekiyordu ve Alorya'yı bölmek de bunun en iyi yoluydu."

"Bu nesne o kadar önemli bir şey miydi?" diye sordu Durnik.

"Dünyadaki en önemli şey," dedi İpek. "Ayı Mezhebi bunu unutuyor."

"Ama şimdi çalındı, değil mi?" deyiverdi Garion; içindeki ses, Barak ve İpek'in söyledikleriyle hayatının ansızın altüst oluvermesi arasındaki bağlantıyı söylemişti ona. "Bay Kurt'un aradığı şey bu."

Barak ona bir göz attı. "Bu delikanlı sandığımızdan akıllı İpek," dedi ciddi bir tavırla.

"Garion zeki çocuk," dedi İpek. "Parçaları birleştirmek de o kadar zor değil." Sansar suratı çok ciddiydi. "Haklısın Garion," dedi. "Nasıl bilmiyoruz, ama biri onu çalmayı başarmış. Belgarath istese Alorn Kralları onu geri almak için dünyada taş taş üstünde bırakmazlar."

"Savaş mı yani?" dedi Durnik çökmüş bir sesle.

"Savaştan kötü şeyler de vardır," dedi Barak meşum bir tavırla. "Angaraklardan temelli kurtulmak için iyi bir fırsat olabilir bu."

"Belgarath'ın Alorn Krallarını savaştan vazgeçmeye ikna etmesini umalım," dedi İpek. "Onu geri almamız şart," diye ısrar etti Barak.

"Evet," dedi İpek, "ama bunun başka yolları da var; ayrıca seçeneklerimizi sokak ortasında tartışmak da pek akıllıca olmaz."

Barak gözlerini kısarak etrafa bir bakış fırlattı.

Bu arada, Çerek gemilerinin direklerinin ormandaki ağaçlar gibi yükseldiği limana varmışlardı. Donmuş bir derenin üzerindeki buz tutmuş köprüden geçtiler ve karların üzerinde çeşitli gemi iskeletlerinin yayılmış durduğu tersanelere vardılar.

Deri ceketli, topallayan bir adam, tersanelerden birinin merkezindeki alçak taş binadan çıkıp onları beklemeye başladı.

"Hey, Krendig," diye seslendi Barak.

"Hey, Barak," diye cevap verdi deri ceketli adam.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Barak.

"Bu mevsimde yavaş," dedi Krendig. "Ağaç işi yapmak için iyi bir mevsim değil. Zanaatkarlarım teçhizatı hazırlıyorlar ve döşeme tahtalarını kesiyorlar, ama bahardan önce fazla ilerleyemeyiz."

Barak başını sallayarak kardan çıkmış bir gemi pruvasının taze tahtasına dokundu. "Krendig bana bu gemiyi yapıyor," dedi pruvaya vurarak. "Şimdiye kadar yapılmış en iyi gemi olacak."

"Kürekçilerin onu yerinden kıpırdatacak kadar kuvvetliyse tabii," dedi Krendig. "Bu gemi çok iri, Barak. Çok da ağır."

"Ben de iri kürekçiler bulurum," dedi Barak geminin kaburgalarına bakarak.

Garion tersaneye bakan tepeden yükselen neşeli bir haykırış duydu ve başını kaldırıp baktı. Düz tahtaların üstüne çıkmış gençler tepeden aşağı kayıyorlardı. Belli ki Barak ve ötekiler akşama kadar gemi üzerine muhabbet edeceklerdi burada. Bu da ilginç olabilirdi tabii, ama Garion uzun süredir kendi yaşıtlarıyla hiç konuşmamış olduğunu fark etti. Diğerlerinden ayrılıp tepenin eteğine doğru yürüdü ve seyretmeye başladı.

Sarışın bir kız özellikle dikkatini çekmişti. Bazı bakımlardan ona Zubrette'i hatırlatıyordu, ama bazı farklar da vardı arada. Zubrette ufak tefekti, oysa bu kız bir oğlan kadar iriydi –ama oğlan olmadığı da fazlasıyla belliydi. Neşeli kahkahası tepede çınlıyordu; öğleden sonra soğuğu yüzünden yanakları pembeleşmişti ve saç örgüleri tepe aşağı kayarken ardından uçuşuyordu.

"Çok eğlenceli," dedi Garion derme çatma kızak yanında durduğunda.

"Denemek ister misin?" dedi kız kalkıp yün elbisesindeki karları silkelerken.

"Kızağım yok ki," dedi Garion.

"Benimkini kullanabilirsin," dedi kız cilveli bir tavırla; "karşılığında bir şey verirsen tabii."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Garion.

"Bakarız," dedi kız ona pervasızca bakarak. "Adın ne?"

"Garion."

"Ne tuhaf isim. Buralı mısın?"

"Hayır Sendaryalıyım."

"Sendar ha! Ciddi misin?" Kızın mavi gözleri ışıl ısıldı. "Hiç Sendar tanımamıştım. Benim adım Maidee."

Garion hafifçe başını eğerek onu selamladı.

"Kızağımı kullanmak istiyor musun?" diye sordu Maidee.

"Deneyebilirim," dedi Garion.

"Bir öpücüğe kızağı alabilirsin," dedi kız.

Garion feci şekilde kızardı; Maidee güldü.

Uzun tunik giymiş, kızıl saçlı, iri yarı bir oğlan kızağını yanlarında durdurdu ve yüzünde tehditkâr bir ifadeyle ayağa kalktı. "Maidee, buraya gel," diye buyurdu.

"Gelmezsem ne olacak?" dedi kız.

Kızıl saçlı oğlan kabadayı bir tavırla Garion'a yaklaştı. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu.

"Maidee ile konuşuyordum," dedi Garion.

"Kimden izin aldın?" diye sordu kızıl saçlı oğlan. Garion'dan biraz daha uzun boylu, biraz daha kiloluydu.

"İzin alma gereğini duymadım," dedi Garion.

Kızıl saçlı oğlan adalelerini tehditkâr bir şekilde gererek Garion'a dik dik baktı. "Senin canın dayak istiyor galiba," dedi.

Garion kızıl saçlının kabadayılık etmek niyetinde olduğunu ve kavganın kaçınılmazlığını fark etti. Girizgâh kısmı –tehdit, hakaret filan– biraz daha uzayacaktı, ama uzun tunikli oğlan kendi kendini iyice gaza getirince de kavga çıkacaktı. Garion bunu beklememeye karar verdi. Yumruğunu sıkarak iri yarı oğlanın suratına bir tane patlattı.

İyi bir yumruktu; kızıl saçlı sendeleyerek yere, karların içine oturdu. Elini burnuna götürünce el kıpkırmızı kesildi. "Kanıyor!" diye sızlandı. "Burnumu kanattın."

"İki-üç dakikada geçer," dedi Garion.

"Ya geçmezse?"

"Burun kanaması ebediyen sürmez ki," dedi Garion.

"Niye vurdun bana?" diye sordu kızıl saçlı, ağlamaklı bir tavırla burnunu silerek. "Ben sana bir şey yapmadım ki."

"Yapacaktın," dedi Garion. "Burnuna biraz kar sür ve mızmızlanmayı bırak."

"Hâlâ kanıyor," dedi oğlan.

"Kar sür dedim ya," dedi Garion tekrar.

"Ya kan durmazsa?"

"O zaman kan kaybından ölürsün," dedi Garion kalpsiz bir tavırla. Pol Teyzeden öğrendiği bir numaraydı bu. Zamanında Doroon ve Rundorig üzerinde nasıl etkili olduysa, Çerek delikanlısı üzerinde de etkili oldu. Kızıl saçlı gözlerini kırpıştırarak bir avuç kar aldı ve burnuna bastırdı.

"Bütün Sendarlar böyle zalim midir?" diye sordu Maidee.

"Sendarya'daki herkesi tanımıyorum," dedi Garion. İşler pek yolunda gitmemişti; dönerek tersaneye doğru yürümeye başladı.

"Garion, bekle," dedi Maidee. Peşinden koşup kolunu yakaladı. "Öpücüğümü unuttun," dedi; sonra boynuna sarılarak dudaklarından güzelce öptü.

"Oldu işte," dedikten sonra döndü ve gülerek tepeye doğru koşmaya başladı; sarı saç örgüleri arkasından uçuşuyordu.

Yanlarına döndüğünde Barak, İpek ve Durnik gülüyorlardı. "Peşinden koşman gerekiyordu," dedi Barak.

"Niçin?" diye sordu Garion; kahkahaları yüzünden kıpkırmızı kesilmişti.

"Onu yakalamanı istiyordu."

"Anlamıyorum."

"Barak," dedi İpek. "Bence birimizin Leydi Polgara'ya Garion'un biraz eğitime ihtiyacı olduğunu söylemesi gerekiyor."

"Sen konuşmayı daha iyi bilirsin İpek," dedi Barak. "Bence sen söyle."

"Niye zar atıp karar vermiyoruz," dedi İpek.

"Senin zarını bilirim İpek," dedi Barak gülerek.

"Tabii burada bir süre daha kalabiliriz," dedi İpek hinoğluhin bir tavırla. "Garion'un yeni oyun arkadaşı onun eğitimini tamamlamaktan mutlu olacaktır bence; ayrıca böylece Leydi Polgara'ya bir şey söylemek zorunda da kalmayız."

Garion'un kulakları yanıyordu. "O kadar da aptal değilim," dedi öfkeyle. "Neden bahsettiğinizi biliyorum bir kere; ayrıca Pol Teyzeye bir şey söylemeniz de gerekmez." Öfkeyle karları tekmeleyerek uzaklaştı.

Barak gemi yapmasıyla biraz daha konuştuktan sonra ve limana çöken akşamla birlikte kararırken, saraya dönmek üzere yola çıktılar. Kendisine gülünmesine alınmış olan Garion asık bir suratla en arkadan geliyordu. Val Alorn'a gelmelerinden beri göğü kaplayan bulutlar parçalanmaya başlamıştı ve aralarından yer yer açık gökyüzü görünüyordu. Akşam karlı sokaklara çökerken, orada burada tek tük yıldızlar parlamaya başlamıştı. Mumların yumuşak ışığı evlerin pencerelerin de parlıyordu ve sokaklardaki tek tük insanlar da karanlık iyice çökmeden evlerine dönmek için acele ediyorlardı.

Hâlâ arkadan gelen Garion, iki adamın üzerinde bir salkım üzüm olan bir tabelanın altındaki geniş kapıdan içeri girdiklerini gördü. Biri, önceki gece sarayda gördüğü yeşil pelerinli, kırçıl sakallı adamdı. Diğerinin başında

kara bir kukuleta vardı ve Garion adamı tanıdığı hissine kapıldı. Her ne kadar kukuletadan yüzünü göremiyorduysa da, buna pek ihtiyacı yoktu. Birbirlerine şüpheye yer bırakmayacak kadar uzun süre bakmışlardı. Daha önce hep olduğu gibi, Garion o tuhaf frenlenmeyi hissetti; sanki hayalet bir parmak dudaklarına dokunarak "sus" işareti yapıyordu. Kukuletalı adam Aşarak'tı ve Murgonun buradaki varlığı çok önemli olmasına rağmen, Garion her nedense bunu yüksek sesle söyleyemiyordu. İki adamı bir an için seyretti, sonra arkadaşlarının peşinden koştu. Dilini kenetleyen zorlamayla bir süre mücadele etti, sonra başka bir yaklaşım denedi.

"Barak," dedi, "Val Alorn'da hiç Murgo var mı?"

"Çerek'te hiç Murgo yoktur," dedi Barak. "Krallığa giren Angaraklar ölümle cezalandırılır. En eski yasamızda bu, Ayı Cüsseli Çerek tarafından konuldu. Niye sordun?"

"Hiç, merak etmiştim," dedi Garion çaresizce. Zihni onlara Aşarak'tan bahsetmesi için haykırıp duruyordu, ama dudakları kilitli kaldı.

O akşam, Kral Anheg'in merkez salonundaki ziyafet sofrasında otururlarken Barak herkesi Garion'un tepenin eteğindeki gençlerle karşılaşmasının epeyce abartılmış bir hikâyesini anlatarak eğlendirdi.

"O ne müthiş yumruktu," dedi tumturaklı bir sesle, "tam savaşçılara yakışır bir yumruk; düşmanın tam burnunda patladı. Kızıl kan aktı ve düşman şaşırıp yere serildi. Garion tam bir kahraman gibi mağlubun başına dikildi ve gerçek bir kahraman gibi, hasmına tekrar saldırmak yerine, akan kızıl kanı durdurması için tavsiyede bulundu. Sonra haysiyetli bir tavırla savaş alanından ayrıldı, ama parlak gözlü genç kız bu kahramanlığın mükâfatsız kalmasına razı gelmedi. Peşinden koşup kar içindeki kollarını boynuna doladı. Ve gerçek bir kahraman için en büyük mükâfat olan tek bir öpücüğü sevgiyle dudaklarına kondurdu. Gözleri hayranlıkla tutuşmuştu ve el değmemiş göğsü yeni uyanan bir tutkuyla inip kalkıyordu. Ama mütevazı Garion, genç kızın tavrıyla vermeye hazır olduğunu belli ettiği diğer mükâfatları da almaya yanaşmadan, tüm masumiyetiyle oradan uzaklaştı. Böylece maceramız, kahramanımızın zaferiyle ama zaferinin mükâfatını almayı da kibarca reddetmesiyle sona erdi."

Uzun masanın başında oturan savaşçılar ve krallar kahkahalarla masaya, dizlerine ve birbirlerinin sırtına yumruklar atmaya başladılar. Kraliçe İslena ve Kraliçe Silar hoşgörüyle gülümsediler; Kraliçe Porenn ise açıkça gülüyordu. Ancak Leydi Merel kocasına yüzünde taş gibi bir ifadeyle, hafifçe aşağılayarak bakıyordu.

Garion yüzü alevler içinde oturarak kulağına verilen tavsiyeleri dinledi.

"Gerçekten böyle mi oldu yeğenim?" diye sordu Kral Rhodar İpek'e, gözlerinden akan yaşları silerek.

"Aşağı yukarı," dedi İpek. "Lord Barak usta bir hikâyeci, biraz süsledi tabii."

"Bir ozan çağıralım," dedi Seline Kontu. "Bu macera ölümsüzleştirilmeli."

"Üstüne varmayın çocuğun," dedi Kraliçe Porenn Garion'a anlayışla bakarak.

Pol Teyze ise hiç eğlenmemişti. Barak'a buz gibi gözlerle baktı. "Üç koca adamın bir çocuğun başının belaya girmesine engel olamaması biraz tuhaf değil mi?" diye sordu kaşını kaldırarak.

"Topu topu bir yumruk, hanımefendi," dedi İpek. "Ve topu topu bir öpücük."

"Yaa?" dedi Pol. "Ya bir dahaki sefere ne olacak? Kılıçlarla düello ve ardından da daha beter saçmalıklar mı?"

"Kötü bir şey olmadı Pol Hanım," diye yatıştırmaya çalıştı Durnik.

Pol Teyze başını salladı. "Bunların değil ama senin aklı başında biri olduğunu sanırdım Durnik," dedi. "Belli ki yanılmışım."

Garion ansızın bu sözlere öfkelendi. Ne yapsa Pol Teyze bunu en kötü şekliyle görüyordu mutlaka. Öfkesi artarak açıkça başkaldırma ya dönüşmeye başladı. Zaten onun kendisine karışmaya ne hakkı vardı ki?

Aralarında hiçbir bağ yoktu; ne isterse izin almadan yapabilirdi. Müthiş bir öfkeyle Pol Teyzeye dik dik bakmaya başladı.

Pol bu bakışı görüp serinkanlı ve neredeyse meydan okuyan bir ifadeyle karşılık verdi. "Eee?" dedi.

"Yok bir şey," dedi Garion kısaca.

On Beşinci Bölüm

Ertesi sabah parlak ve serindi. Gökyüzü derin maviydi ve şehrin gerisindeki dağların beyaz zirvelerine vuran güneş göz kamaştırıyordu. Kahvaltıdan sonra Bay Kurt, Pol Teyzeyle birlikte, Fulrach ve Alorn krallarıyla özel bir toplantı yapacaklarını haber verdi.

"İyi fikir," dedi Barak. "Kasvetli toplantılar krallara iyi gelir. Ama insanın sırtında bir krallığın yükü yoksa, bu güzel havayı kapalı yerde harcamaması iyi olur." Kuzenine dalga geçercesine sırıttı.

"Sende hiç bilmediğim zalim bir yanı varmış Barak," dedi Kral Anheg, pencereden dışarı özlemle bakarak.

"Yabani domuzlar hâlâ ormanın kıyısına geliyor mu?" diye sordu Barak.

"Sürüyle," dedi Anheg daha da acıklı bir tavırla.

"O zaman yanıma birkaç sağlam adam alayım da bakayım sayılarını azaltabiliyor muyum," dedi Barak sırıtması iyice yayılarak.

"Böyle bir şey yapacağını biliyordum," dedi Anheg dalgın dalgın dağınık saçlarını kaşıyarak.

"Sana bir hizmette bulunuyorum Anheg," dedi Barak. "Krallığının vahşi hayvanlarla dolup taşmasını istemezsin, değil mi?"

Şişman Drasniya Kralı Rhodar kahkahalarla gülerek, "Tuş oldun Anheg, "dedi.

"Hep sırtımı yere getirir zaten," dedi Anheg ekşi bir suratla.

"Bu tür faaliyetleri daha genç ve daha zayıf insanlara bırakmayı tercih ederim," dedi Rhodar dev göbeğine iki eliyle vurarak, "İyi bir akşam yemeğine itirazım olmaz, ama önceden yemeğimle dövüşmek istemem

doğrusu. Ayrıca fazla iyi bir hedef oluşturuyorum. Dünyada ki en kör domuz bile beni ıskalayamaz."

"Eee, İpek," dedi Barak. "Ne diyorsun?"

"Ciddi olamazsın," dedi İpek.

"Siz de gitmelisiniz, Prens Kheldar," dedi Kraliçe Porenn. "Bu macerada birilerinin de Drasniya'nın onurunu kurtarması lazım."

İpek'in yüzünde acıklı bir ifade belirdi.

"Benim fedaim olun," dedi Porenn gözleri ışıldayarak.

"Son zamanlarda yine Arend destanları okuyorsunuz galiba Kraliçe Hazretleri," dedi İpek ters bir tavırla.

"Bunu Kraliçenizin bir emri olarak kabul edin," dedi Porenn. "Ayrıca temiz havanın ve biraz idmanın zararı dokunmaz. Son zamanlar da hazımsızlık çekiyor gibisiniz."

İpek alayla eğilerek selam verdi. "Emriniz olur Kraliçe Hazretleri, işler çığrından çıkarsa ağaca tırmanırım ben de."

"Sen ne dersin Durnik?" dedi Barak.

"Ben avdan pek anlamam dostum Barak," dedi Durnik kuşkuyla. "Ama istersen gelirim."

"Lordum," dedi Barak Seline Kontuna kibarca.

"Hayır Lord Barak," diye güldü Seline Kontu. "Bu tür sporlara olan merakımı yıllar önce kaybettim. Davetiniz için gene de teşekkürler."

"Hettar?" diye sordu Barak uzun bacaklı Algara. Hettar hemen babasına baktı.

"Git haydi Hettar," dedi Ço-Hag yumuşak sesiyle. "Kral Anheg yürümeme yardımcı olacak bir savaşçı bulur mutlaka."

"Kendim yardım ederim Ço-Hag," dedi Anheg. "Daha ağır yükler taşımışlığım var."

"Öyleyse sizinle gelebilirim Lord Barak," dedi Hettar. "Davetiniz için teşekkürler." Sesi kalın ve ahenkliydi, ama babasınınki gibi çok da yumuşaktı.

"Eee, evlat?" dedi Barak Garion'a.

"Sen aklını hepten mi kaçırdın Barak?" diye atıldı Pol Teyze. "Dün başını derde soktuğunuz yetmedi mi?"

Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Barak'ın davetiyle Garion'un içinde yükselen heyecan bir anda öfkeye döndü. Garion dişlerini sıkarak bütün tedbiri bir yana bıraktı. "Eğer Barak ayak altında dolaşacağımı düşünmüyorsa, sevinçle giderim," dedi meydan okuyan bir tavırla.

Pol Teyze sert bir ifadeyle yüzüne dik dik bakmaya başladı.

"Senin kurt yavrusunun dişleri çıkmaya başlamış Pol," diye güldü Bay Kurt.

"Sus, baba," dedi Pol Teyze hâlâ Garion'a bakarak.

"Bu defa olmaz küçük hanım," dedi ihtiyar; sesinde çok sert bir ton gizliydi. "Garion bir karar verdi, onun kararını geri aldırarak herkesin önünde küçük düşüremezsin. Garion artık çocuk değil. Fark etmemiş olabilirsin ama koca bir adam boyuna geldi, genişliyor da. Yakında on beşine basacak Pol. Bir gün kontrolünü gevşetmen lazım; bugün de ona yetişkin muamelesi yapmaya başlamak için iyi bir zaman."

Pol bir an için ihtiyarın yüzüne baktı, sonra sesinde aldatıcı bir uysallıkla, "Nasıl istersen baba," dedi. "Ama eminim bunu daha sonra tartışırız –özel olarak."

Bay Kurt irkildi.

Sonra Pol Teyze Garion'a baktı. "Dikkatli olmaya çalış canım," dedi. "Geldiğinde de seninle uzun uzun muhabbet ederiz, olur mu?"

"Lordum av için silahlarını kuşanırken yardımıma ihtiyaç duyacaklar mı?" diye sordu Leydi Merel, kocasına hitap ederken hep kullandığı o aşırı resmi ve hakaretamiz tonla.

"Gerek yok Merel," dedi Barak.

"Görevlerimi ihmal etmiş olmak istemem," dedi Merek.

"Tamam Merel," dedi Barak. "Anlaşıldı."

"Öyleyse Lordumdan çekilmek için izin isteyebilir miyim?" diye sordu Merel.

"Çekilebilirsin," dedi Barak kısaca.

"Belki hanımlar bana katılmak isterler," dedi Kraliçe İslena. "Kristal küreye bakıp avın sonucu hakkında kehanette bulunuruz."

Kraliçe İslena'nın biraz arkasında durmakta olan Kraliçe Porenn gözlerini "İnsaf" der gibi yukarı kaldırdı. Kraliçe Silar ona gülümsedi.

"Haydi gidelim öyleyse," dedi Barak. "Domuzlar bekliyordur"

"Dişlerini biliyorlardır mutlaka," dedi İpek.

Barak onları kırmızı kapılı cephaneliğe götürdü; orada onları kır saçlı, muazzam geniş omuzlu, boğa derisi yeleğine metal plakalar dikilmiş bir adam bekliyordu

Barak kır saçlı adamı, "Bu Torvik," diyerek tanıştırdı. "Anheg'in avcıbaşı. Ormandaki her domuzu adıyla tanır."

"Lord Barak çok nazik," dedi Torvik eğilerek.

"Yaban domuzu nasıl avlanır dostum Torvik?" diye sordu Durnik kibarca. "Daha önce hiç denemedim de."

"Basit," dedi Torvik. "Avcılarımla ben ormana girer, gürültü yapıp bağırarak domuzları ürkütürüz. Siz ve diğer avcılar da ellerinize şunları alır,

beklersiniz." Duvara dizilmiş kısa, geniş ağızlı mızrakları gösterdi. "Domuz yolunda durduğunuzu görünce saldırır ve dişleriyle sizi öldürmeye çalışır; ama siz daha önce onu mızrağınızla öldürürsünüz."

"Anladım," dedi Durnik biraz kuşkuyla. "Çok karışık değilmiş."

"Örgü zırh giyeceğiz Durnik," dedi Barak. "Avcıların ciddi bir biçimde yaralandığı pek görülmez."

"Bu 'pek' kelimesi nahoş bir sıklığa işaret ediyor Barak," dedi İpek kapının yanındaki bir çiviye asılı örgü zırhı elleyerek.

"Biraz risk almadan da spor yapılmaz," dedi Barak omuzlarını silkip bir domuz mızrağını elinde tartarak.

"Domuz avlamak yerine zar atmayı düşündün mü?" diye sordu İpek.

"Senin zarlarınla asla dostum," diye güldü Barak.

Torvik'in avcıları kucak kucak domuz mızrağını sarayın karlı avlusunda bekleyen kızaklara taşırken, bizimkiler de örgü zırhlarını giymeye başladılar.

Örgü zırh Garion'a ağır ve epeyce de rahatsız geldi. Çelik halkalar kalın elbiselerinin üzerinden bile etine batıyordu ve ne zaman birinin halkasını hafifletmek için duruşunu değiştirse, yarım düzine başka halka etine gömülüyordu. Kızaklara bindiklerinde hava o kadar soğuktu ki, her zamanki kürkleri neredeyse yetersiz kalıyordu.

Val Alorn'un dar, eğri büğrü sokaklarından geçerek limanın tam ters tarafında kalan batı kapısına yöneldiler. Buz gibi havada atların nefesleri buhar bulutları oluşturuyordu.

Parlak sabah ışığında kızaklarını sürerlerken, tapınakta gördükleri paçavralar içindeki, yaşlı kör kadın bir kapı aralığından önlerine fırladı. "Selam Lord Barak," dedi gıdaklar gibi bir sesle. "Alınyazının vakti geldi. Bugün güneş uykuya yatmadan tadını alacaksın."

Barak tek kelime söylemeden kızağın içinde ayağa kalktı, bir domuz mızrağı kapıp müthiş bir isabetle tam yaşlı kadının üstüne fırlattı.

Cadı kadın hiç beklenmeyecek bir çabuklukla değneğini sallayarak mızrağı daha havadayken vurarak çeldi, "İhtiyar Martje'yi öldürmeye çalışmak fayda etmez," diye güldü alayla. "Ne mızrağın ne de kılıcın vurabilir onu. Git Barak; alınyazın seni bekliyor." Sonra Durnikle Garion'un şaşkın şaşkın oturmakta oldukları kızağa döndü. Selam Efendilerin Efendisi," dedi şarkı söyler gibi. "Bugün sen de tehlikedesin, ama atlatacaksın. Dostun Barak'ın alınyazısı olan vahşi hayvan, senin başındaki tehlike yüzünden ortaya çıkacak." Eğilerek selam verdi, sonra Barak başka bir mızrağa uzanamadan aceleyle uzaklaştı.

"Bu da neydi Garion?" diye sordu Durnik; şaşkınlığı hâlâ geçme misti.

"Barak onun deli ve kör bir ihtiyar kadın olduğunu söylüyor," dedi Garion. "Val Alorn'a geldiğimiz gün sizin arkanızdan gelirken de yolumuzu kesmişti."

"Bu alınyazısı lafı da neydi?" dedi Durnik ürpererek.

"Bilmiyorum," dedi Garion. "Barak açıklamadı."

"Sabah sabah hiç hayra alamet değil," dedi Durnik. "Bu Çerekler tuhaf insanlar."

Garion onaylayarak başını salladı.

Şehrin batı kapısının dışında, sabahın parlak güneşinde ışıldayan açık araziler vardı. Tarlaları geçip ormanın karanlık kıyısına kadar olan iki fersahlık yolu aşarken, kızakları arkalarında püsküren toz gibi kardan bir perde oluşturuyordu.

Yolları boyunca kara gömülü çiftlik evleri vardı. Binalar ağaç kütüklerinden yapılmıştı ve yüksek tahta çatıları vardı.

"Bu insanlar tehlikeye hiç aldırış etmiyorlar," dedi Durnik. "Hayatta tahta bir evde yaşamazdım –ya yangın çıkarsa!"

"Burası başka bir ülke," dedi Garion. "Bütün dünyanın bizim Sendarya'da yaşadığımız gibi yaşamasını bekleyemeyiz ki."

"Haklısın," diye içini çekti Durnik. "Ama şu kadarını söyleyeyim Garion, içim hiç rahat değil. Bazı insanlar yolculuk etmemeli. Keşke Faldor'un çiftliğinden hiç ayrılmasaydım."

"Ben de bazen öyle düşünüyorum," dedi Garion, doğrudan doğruya önlerindeki ormanın içinden yükseliyormuş gibi görünen yüce dağlara bakarak. "Ama bir gün bunlar bitecek ve eve döneceğiz." Durnik başını salladı ve yeniden içini çekti.

Ormana girdiklerinde, Barak kendini toplamıştı ve keyfi yerine gelmişti; hiçbir şey olmamış gibi avcıları yerleştiriyordu. Garion'u diz boyu karda, daracık kızak yolundan epeyce uzaktaki büyük bir ağacın yanına götürdü. "Burası iyi," dedi. "Burada bir avcı patikası var; domuzlar Torvikle avcıların gürültüsünden kaçmak için bu yolu seçebilirler. Eğer karşına yaban domuzu çıkarsa, yere sağlam bas ve mızrağını ucu hayvanın göğsüne gelecek şekilde sımsıkı tut. Yaban domuzları iyi göremezler, daha elinde mızrak olduğunu bile fark edemeden doğruca gelip mızrağa saplanacaktır. Ondan sonra da en iyisi bir ağacın arkasına saklanmaktır. Bazen mızrak onları öfkelendiriyor."

"Ya ıskalarsam?" dedi Garion.

"Yerinde olsam ıskalamazdım," dedi Barak. "Pek iyi bir fikir değil bu."

"Kasten yapacağım demedim," dedi Garion. "Yani ıskalarsam ne yapar, kaçmaya mı çalışır?"

"Bazen kaçmaya çalışırlar," dedi Barak. "Ama buna pek güvenme. Daha büyük bir ihtimalle dişleriyle seni parçalamaya çalışacaktır. Bu noktada en iyisi bir ağaca tırmanmaya çalışmak."

"Unutmam," dedi Garion.

"Eğer başına bir şey gelirse, ben de pek uzakta olmayacağım," dedi Barak Garion'a ağır iki mızrak uzatarak. Sonra kızağına döndü ve Garion'u

büyük meşe ağacının altında tek başına bırakıp dörtnala uzaklaştılar.

Karanlık ağaç gövdelerinin arası gölgeliydi ve insanın iliklerine işleyen bir soğuk vardı. Garion karların arasında bir süre dolanarak yaban domuzunu beklemek için en uygun noktayı seçmeye çalıştı. Barak'ın gösterdiği çiğnenmiş patika dolana dolana karanlık çalıların arasında kayboluyordu. Garion patikadaki hayvan ayak izlerinin korkutucu derecede büyük olduğunu fark etti. Meşe ağacının dalları birdenbire çok davetkâr görünmeye başladı, ama Garion bu fikri öfkeyle aklından çıkardı. Yerde durup yaban domuzunun saldırısını karşılaması gerekiyordu; korkak bir çocuk gibi ağaçta saklanacağına ölmeyi tercih edeceğine karar verdi.

İçindeki ses böyle şeyleri fazla kafasına taktığını söylüyordu. Ne de olsa büyüyene kadar kimse onu adam yerine koymayacaktı, öyleyse hiçbir işe yaramayacak bir cesaret gösterisi için bu kadar zahmete, girmeye değer miydi?

Kar bütün sesleri boğduğu için orman çok sessizleşmişti. Hiç kuş sesi yoktu; arada bir duyulan tek ses, üst dallardaki karların kayıp yere düşme sesiydi. Garion kendini çok yalnız hissetti. Ne işi vardı burada? Aklı selim sahibi bir Sendar delikanlısının Çerek'in uçsuz bucaksız ormanlarında, elinde iki adet kullanmayı bile bilmediği mızrakla vahşi bir domuzun saldırısını beklemesi akıl kârı mıydı? Domuzun ona ne zararı dokunmuştu ki? Domuz etinin tadından bile hoşlanmadığını hatırladı.

Kızakların geçtiği patikadan biraz uzaktaydı; sırtını meşe ağacına dayadı ve titreyerek beklemeye başladı.

O sesin birdenbire farkına vardığında, aslında bir süredir onu dinlemekte olduğunu da fark etti. Beklediği, bir yaban domuzunun dört nala, gürültülü koşusu değildi bu; daha ziyade birkaç atın ormanın karla kaplı zemininde dikkatle, yavaşça yürümelerinin sesiydi ve tam arkasından geliyordu. Tedbirli bir şekilde ağacın arkasına baktı. Kızak yolunun öteki ucunda, ağaçların arasından kürkler giymiş üç atlı çıktı. Durup beklemeye başladılar, İkisi Kral Anheg'in sarayında gördüklerinden hiç farkı olmayan sakallı savaşçılardı. Üçüncünün ise uzun, lepiska gibi sarı saçları vardı ve sakalsızdı. Orta yaşlı olmasına rağmen yüzünde şımarık bir çocuğun inatçı,

küskün ifadesi vardı ve sanki diğer ikisiyle bir arada olmak onu rahatsız ediyormuş gibi oturuyordu atının üstünde.

Bir süre sonra ormanın kıyısından, başka bir atın nal sesleri duyuldu. Garion nefesini tutarak bekledi. Yeni gelen atlı ağaçların kıyısında atları üzerinde beklemekte olan üçüne yaklaştı. Garion'un Kral Anheg'in sarayının koridorlarında gizlice dolaştığını gördüğü yeşil pelerinli, kırçıl sakallı adamdı bu.

"Lordum," dedi yeşil pelerinli adam saygıyla, diğer üçüne yaklaşırken.

"Nerede kaldın?" dedi sarı saçlı adam.

"Lord Barak misafirlerin bazılarını bu sabah yaban domuzu avına götürdü. Aynı yoldan gelmem gerekiyordu; çok yakından izlemek istemedim onları."

Soylu sevimsiz bir tavırla homurdandı. "Ormanın içlerinde gördük onları," dedi. "Neler duydun bakalım?"

"Çok az şey duyabildim Lordum. Kralların ihtiyar ve kadınla birlikte toplantı yaptıkları odanın önünde nöbetçiler var. Konuşulanları duyabilecek kadar yaklaşamıyorum."

"Sana yaklaşman için altın ödüyorum. Konuşulanları bilmem lazım. Saraya dön ve dinlemek için bir yol bul."

"Elimden geleni yaparım Lordum," dedi yeşil pelerinli adam saygıyla eğilerek.

"Elinden gelenden fazlasını yap," diye kestirip attı sarı saçlı adam.

"Emredersiniz Lordum," dedi adam atını çevirerek.

"Dur," dedi soylu. "Dostumuzla buluşabildin mi?"

"Sizin dostunuz o Lordum," diye düzeltti adam nahoş bir ifadeyle. "Buluştuk. Bir meyhaneye gidip konuştuk."

"Ne dedi?"

"Pek faydalı bir şey söylemedi. Onun gibiler hiç söylemez zaten."

"Söz verdiği vakitte buluşabilecek miyiz?"

"Öyle dedi. Eğer ona inanmak istiyorsanız, siz bilirsiniz."

Soylu uyarıya hiç aldırış etmedi. "Sendar Kralının yanında kimler vardı?"

"İhtiyar ve kadın vardı; başka bir yaşlı adam vardı, bir Sendar soylusuydu galiba; Lord Barak, sansar suratlı bir Drasniyalı ve başka bir Sendar, halktan biri."

"O kadar mı? Yanlarında bir de çocuk yok muydu?"

Casus omuzlarını silkti. "Çocuğun önemli olduğunu düşünmedim," dedi.

"Çocuk sarayda mı şimdi?"

"Evet Lordum; sıradan, on dört yaşlarında bir Sendar delikanlısı, Kadının hizmetkârı filan gibi duruyor."

"Çok iyi. Saraya dön ve o odaya yaklaşıp kralların ve ihtiyarın ne söylediklerini duymaya çalış."

"Bu çok tehlikeli olabilir Lordum."

"Dediğimi yapmazsan daha da tehlikeli olacak. Haydi, o Barak gorili dönüp seni buralarda bulmadan önce git." Soylu atını çevirdi ve iki savaşçısıyla birlikte, kıvrılarak karanlık ağaçların içine uzanan karlı patikanın öbür ucundan ormana daldı.

Yeşil pelerinli adam bir süre asık suratla onların gidişini izledi, sonra o da atını çevirerek gelmiş olduğu yöne doğru uzaklaştı.

Ağacın arkasında çömelmiş saklanan Garion ayağa kalktı. Elinde ki mızrağın sapını o kadar sıkı tutuyordu ki, elleri acımaya başlamıştı. Bu iş çok ileri gitti, diye düşündü. Artık birilerine bu hikâyeyi anlatmalıydı.

Derken ormanın karlı derinliklerinde av borularını ve kalkanlara ritmik bir şekilde vurulan kılıçların çelik sesini duydu. Avcılar orman hayvanlarını ürküterek yaklaşıyorlardı.

Çalılar çatırdadı ve gözleri dehşetle irileşmiş, boynuzları korkuyla sallanan kocaman erkek bir geyik sıçrayarak ortaya çıktı ve üç adımda ortadan kayboldu.

Homurtuyla karışık ayak sesleri duyuldu ve gözleri kanlanmış dişi bir domuz, peşinde altı yavrusuyla patikaya çıktı. Garion ağacın arkasına çekilerek geçmelerine izin verdi.

Bundan sonra duyduğu homurtular daha şiddetliydi ve korkudan ziyade öfke doluydu. Daha hayvan sık çalıların arasından çıkmadan Garion bunun yaban domuzu olduğunu anladı. Yaban domuzu göründüğünde kalbi hopladı. Şişman, hımbıl bir domuz değildi bu; vahşi ve öfkeli bir canavardı. Dumanlar püskürten burnunun iki yanından yukarı yükselen korkunç dişleri sapsarıydı ve bu dişlere takılmış duran ağaç kabukları ve dal parçaları, hayvanın yoluna çıkan her şeye saldırdığını gösteriyordu: ağaçlara, çalılara ya da kenara çekilecek kadar aklı selim sahibi olmayan Sendaryalı delikanlılara.

O anda tuhaf bir şey oldu. Bir zamanlar Rundorigle kavga ettiğinde ya da Muros sokaklarında Brill'in serserileriyle dövüşürken olduğu gibi, Garion'un kanı kaynamaya, kulakları çınlamaya başladı. Küstah bir meydan okuma haykırışı duyar gibi oldu ve bunun kendi ağzından çıktığını kabul etmek ona çok zor geldi. Birdenbire elinde mızrağıyla patikanın ortasına çıktığını ve mızrağı hayvanın geniş göğsüne doğrulttuğunu fark etti.

Yaban domuzu saldırdı. Kanlanmış gözleriyle, ağzından köpükler saçarak ve öfkeyle homurdanarak yolunda duran Garion'un üzerine atıldı. Bir geminin pruvasından saçılan köpükler gibi, tepinen ayakların altındaki tozlaşmış kar dört bir yana saçılıyordu. Kar kristalleri havada asılı kalıyordu sanki, her nasılsa yolunu bulup ormanın içine girebilmiş bir güneş ışınında pırıl pırıl parlıyorlardı.

Yaban domuzu müthiş bir darbeyle mızrağa çarptı, ama Garion iyi nişan almıştı. Geniş ağızlı mızrak hayvanın kıllı göğsüne saplandı ve ağzından

sızan köpükler birden kırmızıya döndü. Garion darbenin etkisiyle geriledi, ayakları kaydı; derken mızrağın sapı kuru bir dal gibi kırıldı ve domuz Garion'a çarptı.

Yaban domuzunun dişlerinin aşağıdan yukarıya ilk darbesi, Garion'un karnına geldi; ciğerlerindeki tüm hava birden boşalıverdi. Yuvarlanarak kaçmaya çalışırken ikinci darbeyi kalçasından yedi. Örgü zırhı dişlerin onu yaralamasını engelledi, ama darbenin kendisi sersemleticiydi. Üçüncü darbeyi sırtına yiyince, havalanıp ağaca tosladı. Kafasını sert kabuklu ağaca çarptığında, gözlerinde ışıklar uçuşmaya başladı.

Tam o anda Barak yanlarında bitiverdi; karların arasından kükreyerek saldırıyordu –ama bir yandan da Barak değildi bu sanki. Kafasına yediği darbe yüzünden gözleri bulanan Garion, gözlerinin önündeki olamayacak şeye anlamsızca bakıyordu. Barak'tı bu, şüphesi yoktu, ama aynı zamanda başka bir şeydi de. Sanki her nasılsa, Barakla aynı yerde dev korkunç bir ayı vardı. Karların arasından saldıran Barak'ın ve ayının görüntüleri üst üste biniyordu ve sanki aynı düşünceleri paylaşıyorlarmış gibi, hareketleri de özdeşti.

Dev kollar çırpınan, ölümcül şekilde yaralanmış domuzu kavrayarak sıktı. Yaban domuzunun ağzından kan fışkırdı ve hem Barak ne de başka bir şey olan o kıllı, yarı insan yaratık, ölmekte olan domuzu kaldırıp vahşice yere çarptı. Sonra o insanyaratık korkunç yüzünü havaya kaldırıp yeri göğü sarsan bir zafer narası atarken, Garion'u gözleri karardı ve bir bilinçsizlik kuyusuna doğru kayıp gittiğini hissetti.

Kızakta uyandığında ne kadar zaman geçmiş olduğunu bilmiyordu. Beyaz tarlalardan uçarcasına geçip Val Alorn'a yaklaşırlarken İpek karla dolu bir bezi ensesine bastırıyordu.

"Bakıyorum yaşamaya karar verdin," dedi İpek sırıtarak.

"Barak nerede?" diye mırıldandı Garion sersemlemiş bir halde.

"Arkadaki kızakta," dedi İpek geriye bakarak.

"Peki... İyi mi?"

"Barak'a ne zarar verebilir ki?" dedi İpek.

"Yani... Kendisi gibi mi?"

"Bana Barak gibi göründü," diye omuzlarını silkti İpek. "Kıpırdama sakın. O vahşi domuz kaburgalarını çatlatmış olabilir." Garion'u hafifçe iterek yeniden kızağa uzattı.

"Yaban domuzum," dedi Garion. "Nerede o?"

"Avcılar getiriyor," dedi İpek. "Şehre zafer alayıyla gireceksin Ama bana sorarsan, yapıcı korkaklığın erdemleri hakkında biraz kafa yorsan iyi olacak. Bu içgüdülerin ömrünü kısaltabilir."

Ama Garion yeniden kendinden geçmişti bile.

Tekrar uyandığında saraydaydılar; Barak onu taşıyordu ve kanı görüp bembeyaz kesilen Pol Teyze de yanındaydı.

"Kendi kanı değil," dedi Barak hemen. "Bir yaban domuzuyla güreşirlerken onun kanları üzerine bulaşmış. Delikanlı iyi bence, biraz kafasını çarpmış o kadar."

"Odasına getir," dedi Pol Teyze kısaca, sonra Garion'un odasına çıkan merdivenlere atıldı.

Daha sonra, kafası ve göğsü sarılmış ve Pol Teyzenin tadı berbat iksirlerinden biri yüzünden uykulu bir halde yatarken, Pol Teyzenin Barak'ı azarlamasına kulak misafiri oldu. "Seni koca budala," diye bağırıyordu Pol Teyze, "bak aptallığın neye sebep oldu."

"Delikanlı çok cesur," dedi Barak alçak bir sesle, sonra da kara bir melankoliye gömüldü.

"Cesareti beni ilgilendirmiyor," dedi Pol Teyze. Sonra durakladı. "Neyin var sesin?" diye sordu. Birden uzanıp ellerini dev adamın şakaklarına dokundurdu. Bir an gözlerinin içine baktı, sonra yavaşça ellerini çekti. "Ya," dedi yavaşça, "sonunda oldu demek."

"Elimde değildi Polgara," dedi Barak acıklı bir ifadeyle.

"Her şey yoluna girecek Barak," dedi Pol, öne eğilmiş başını okşayarak.

"Artık hiçbir şey yolunda olamaz," dedi Barak.

"Git biraz uyu," dedi Pol. "Sabah o kadar da kötü gelmeyecektir."

Dev adam dönüp odadan çıktı.

Garion, Barak onu domuzdan kurtarmaya geldiğinde gördüğü tuhaf olaydan bahsettiklerini anlamıştı; Pol Teyzeye bunun ne olduğunu sormak istiyordu, ama daha soramadan, içtiği acı iksir onu derin ve rüyasız bir uykuya sürükledi.

On Altıncı Bölüm

Ertesi gün Garion'un vücudu kazık gibiydi ve her yanı öyle ağrıyordu ki yataktan çıkmayı aklına bile getirmedi. Ama dizi dizi ziyaretçiler ağrılarını ve acılarını düşünemeyecek kadar meşgul etti onu. Alorn Krallarının süslü kaftanlarıyla yaptıkları ziyaret özellikle pek gurur vericiydi. Sonra kraliçeler gelip yaralarıyla ilgili küçük bir kıyamet kopardılar ve içten bir şekilde geçmiş olsun deyip alnını okşadılar. Övgü ve sempati ve herkesin ilgisinin mutlak odağı olduğu bilgisinin karışımı müthiş bir duyguydu ve Garion'un yüreği kabarmıştı.

Günün son ziyaretçisi, akşam Val Alorn'un karlı sokaklarına çökerken uğrayan Bay Kurt'tu, ihtiyar her zamanki tuniğini ve pelerinini giymişti ve sanki dışarıdan yeni gelmiş gibi kukuletasını başına çekmişti.

"Yaban domuzumu gördün mü Bay Kurt?" dedi Garion gururla.

"Harika bir hayvan," dedi Kurt pek de heyecanlı olmayan bir ses le; "ama kimse sana domuzu mızrakladıktan sonra yolundan kaçılman gerektiğini söylemedi mi?"

"O anda düşünemedim," dedi Garion, "ayrıca bu... korkakça olmaz mıydı?"

"Domuzun senin hakkında ne düşüneceği çok mu önemli?"

"Yani..." dedi Garion, "değil herhalde."

"Yaşına göre müthiş aklı selim sahibiymişsin doğrusu," dedi Kurt. "Baksana, bir gecede kaç yıllık yol katettin!" Yanlarında oturan Pol Teyzeye döndü. "Polgara, Garion'umuzun soyunda Arend kanı olmadığından emin misin? Son zamanlarda tam bir Arend gibi davranıyor. Önce Büyük Girdaptan ata biner gibi geçti, şimdi de vahşi bir domuzun dişlerini kaburgalarıyla kırmaya çalıştı. Sen bunu bebekken kafası üstü düşürmediğinden emin misin?"

Pol Teyze gülümsedi ama cevap vermedi.

"Umarım yakında iyileşirsin evlat," dedi Kurt, "ve bu söylediklerimi bir düşünürsün."

Bay Kurt'un sözlerinden ölümcül bir şekilde alınan Garion suratını astı. Mani olmak için elinden geleni yapmasına rağmen, gözleri yaşarmıştı.

"Uğradığın için sağol baba," dedi Pol Teyze.

"Seni ziyaret etmek benim için zevktir kızım," dedi Kurt sessizce, sonra da odayı terk etti.

"Niye yaptı bunu bana?" diye patladı Garion burnunu silerek. "Bütün her şeyi berbat etti."

"Neyi berbat etti canım?" diye sordu Pol Teyze gri elbisesinin önünü düzelterek.

"Her şeyi," diye sızlandı Garion. "Halbuki Krallar çok cesur olduğumu söylemişlerdi."

"Krallar öyle şeyler söyler hep," dedi Pol Teyze. "Yerinde olsam pek aldırmazdım."

"Ama cesurdum değil mi?"

"Eminim öyleydin canım," dedi Pol. "Ve eminim domuz bundan çok etkilenmiştir."

"Sen de Bay Kurt kadar kötüsün," dedi Garion.

"Evet canım," dedi Pol. "Öyleyimdir herhalde, ama zaten doğal olanı da bu. Şimdi, akşam yemekte ne istersin?"

"Aç değilim," dedi Garion öfkeyle.

"Yaa? Öyleyse sana iştah açıcı bir iksir hazırlayayım."

"Fikrimi değiştirdim galiba," dedi Garion çabucak.

"Ben de öyle yapacağını düşünmüştüm," dedi Pol Teyze. Sonra birdenbire, hiçbir açıklama yapmadan ona sımsıkı sarıldı. "Ne yapacağım seni ben?" dedi sonunda.

"Ben iyiyim Pol Teyze," dedi Garion.

"Bu defalık iyisin belki," dedi yüzünü ellerinin arasına alarak. "Cesur olmak çok iyi bir şey Garion'cuğum, ama arada bir de ne olabileceğini önceden düşünmeye çalış. Söz ver bana."

"Pekâlâ Pol Teyze," dedi Garion biraz mahcup bir tavırla. Tuhaftır ki, Pol Teyzesi hâlâ onu önemsiyormuş gibi davranıyordu. Akraba olmasalar bile aralarında bir bağ olabileceği fikri doğmaya başladı için de. Aynı şey değildi tabii, ama en azından bir şeydi. Kendini daha iyi hissetmeye başladı.

Ertesi gün ayağa kalkabiliyordu. Adaleleri hâlâ biraz ağrıyordu, kaburgaları da hassastı, ama gençti ve hızla iyileşiyordu. Sabahın ilerleyen saatlerinde, Durnikle Anheg'in sarayının büyük salonunda otururlarken, gümüş sakallı Seline Kontu yanlarına yaklaştı.

"Kral Fulrach divan odasına gelip bize katılıp katılamayacağınızı soruyor Durnik Efendi," dedi nazik bir tavırla.

"Benim mi Kont Hazretleri?" dedi Durnik hayretler içinde.

"Kral Hazretleri sağduyunuzdan çok etkilenmiş," dedi ihtiyar beyefendi. "Pratik Sendar zihniyetini çok iyi temsil ettiğinizi düşünüyor. Karşımızdaki sorun yalnızca Batı Krallarını değil, herkesi ilgilendiriyor, o yüzden halktan insanların sağduyusunun da toplantımız da temsil edilmesi doğru olur diye düşünüyor."

"Hemen geliyorum Kont Hazretleri," dedi Durnik ayağa fırlayarak. "Ama pek fazla konuşmazsam kusuruma bakmayın."

Garion heyecanla kendisinin de çağrılmasını bekledi.

"Maceranı duyduk evlat," dedi Seline Kontu tatlı bir tavırla Garion'a. "Ah, tekrar genç olabilseydim," diye içini çekti sonra. "Geliyor musun Durnik?"

"Derhal Kont Hazretleri," dedi Durnik. Sonra ikisi büyük salondan çıkıp divan odasına doğru yürümeye başladılar.

Tek başına kalan Garion, dışarıda bırakılmış olduğu için çok alınmıştı. Kendine güveninin çok kırılgan olduğu bir yaştaydı ve için için kendisinin de davet edilmemesinde gizli olan önemsemezliği fark ediyor, bu onu kudurtuyordu. Alınmış ve yaralı bir halde, suratını asıp büyük salonu terk etti ve mutfağın yanındaki buz dolu bir soğutma odasında asılı duran yaban domuzunu ziyarete gitti. En azından domuz onu ciddiye almıştı ya!

Ama insan ölü bir domuzla ne kadar bir süre baş başa kalabilir içi kararmadan? Domuz canlı olduğu zamanki kadar büyük görünmüyordu ve dişleri etkileyici olmasına etkileyiciydi de, Garion'un hatırladığı kadar iri ve keskin değildi. Ayrıca oda soğuktu ve incinmiş adaleler soğuk yerlerde kasılma âdetindedir.

Barak'a gitmenin bir âlemi yoktu. Kızıl sakallı adam kendisini odasına kilitlemiş, melankoliye dalarak kara kara düşünüyordu ve kapıyı karısına bile açmıyordu. Tamamen tek başına kalan Garion, bir süre boş boş dolaştıktan sonra, sarayın tozlu, kullanılmayan odalarını ve karanlık, dolambaçlı koridorlarını keşfe çıkmaya karar verdi. Saatlerce yürüdü, odaların kapılarını açtı ve bazen sonunda sadece dümdüz taş duvarlar olan koridorlara daldı.

Anheg'in sarayı devasa bir yerdi; Barak'ın anlattığı gibi, üç bin yıldan fazla bir süredir, sürekli ekler yapılıyordu. Güney kanatlarından biri o kadar uzun bir süredir terk edilmişti ki, asırlar önce tavanı çökmüştü. Garion bu yıkıntının ikinci kat koridorlarında bir süre dolandı; antika yatakların ve sandalyelerin üzerindeki kalın kar tabakasına ve sağa sola giden minicik fare ve sincap izlerine baktıkça, zihni ölümlülük ve şan ile şöhretin geçiciliği düşünceleriyle dolup taşıyordu. Derken çatısı çökmüş bir koridorda, bir insanın ayak izlerine rastladı, izler çok tazeydi, önceki gece şiddetli bir kar yağışı olmasına rağmen, içlerinde hiç kar yoktu. Önce

bunların kendi izleri olduğunu ve dönüp aynı yerden geçmekte olduğunu düşündü, ama ayak izleri kendisininkilerden çok büyüktü.

Bir düzine açıklaması olabilirdi bu durumun kuşkusuz, ama Garion'un kalbi hızlandı. Yeşil pelerinli adam hâlâ sarayda dolanıyordu, Murgo Aşarak Val Alorn'daydı ve saman saçlı asilzade de ormanda bir yerlerde saklanmış, kötü niyetlerini gerçekleştirmek için fırsat kolluyordu.

Garion durumun tehlikeli olabileceğini ve küçük bir hançer dışında silahsız olduğunu fark etti. Hemen geri döndü ve karlı bir odadaki bir çiviye asılı duran, muhtemelen yüzyıllar önce orada unutulmuş kılıcı aldı. Sonra kendini biraz daha emniyette hissederek, sessiz izlerin peşine düştü.

Meçhul yabancının izleri tavansız ve çoktan terk edilmiş koridor boyunca gittiği sürece, takip etmek çok basitti; kar tabakası iz sürmeyi kolaylaştırıyordu. Ama iz bir döküntü yığınının üzerinden aşıp tavanı hâlâ sağlam olan tozlu bir koridorun karanlığına dalınca, işler biraz zorlaştı. Zemindeki tozun faydası oluyordu, ama ikide bir durup yere eğilmek gerekiyordu. Garion'un kaburgaları ve bacakları hâlâ sızlıyordu ve taş zemini incelemek için her eğilişinde canı yanıp homurdanıyordu. Kısa bir süre sonra ter içinde kalmıştı ve dişlerini sıkarak her şeyden vazgeçmeyi düşünüyordu.

Derken önündeki koridorun ilerilerinde hafif bir ses duydu. Duvara yapışarak arkasından görünmesini sağlayacak kadar ışık gelmiyor olması için dua etti. Epeyce ileride, tek bir küçük pencerenin ışığında, bir gölgenin gizlenerek ilerlediğini görmüştü. Garion bir an için yeşil bir şeyin kıpırdadığını görünce takip ettiğinin kimliği konusunda kuşkusu kalmadı. Duvardan ayrılmadan, yumuşak deri çizmeleriyle kedi gibi sessizce ilerledi; paslı kılıcı elinde sımsıkı tutuyordu. Eğer Seline Kontunun sesini yanı başındaymış gibi duyup şaşırmasaydı, az kalsın takip ettiği adamın kucağına düşecekti.

"Düşmanımızın kadim kehanetteki bütün şartlar yerine gelmeden uyandırılması mümkün mü, soylu Belgarath?" diye soruyordu kont.

Garion durdu. Tam önünde, koridorun duvarındaki bir mazgalda hafif bir kıpırtı hissetti. Yeşil pelerinli adam oraya gizlenmişti ve loş ışıkta,

aşağılarda bir yerden gelen konuşmaları dinliyordu. Garion nefes almaya bile cesaret edemeden duvara yapıştı. Dikkatle, adım adım geri çekildi ve başka bir mazgal bulur bulmaz o da karanlığa daldı.

"Çok haklı bir soru Belgarath," dedi Algar Kralı Ço-Hag"ın sakin sesi. "Bu Dönek elindeki gücü Lanetli Yaratığı canlandırmak için kullanabilir mi?"

"Bunun için gücü var," dedi Bay Kurt'un tanıdık sesi, "ama kullanmaya korkabilir. Çünkü her şeyi doğru yapmazsa, güç onu yok eder. Böyle bir şeye kalkışmakta acele etmeyecektir; zaten bize zaman kazandıran da bu tereddüt."

Sonra İpek konuştu: "Döneğin o şeyi kendine saklamak istediğini söylememiş miydin? Belki de Efendisini uyur halde bırakıp çaldığı güçle Angarak ülkelerine kral olmayı tasarlıyordur."

Drasniya Kralı Rhodar güldü. "Grolim Rahiplerinin Angarak ülkelerindeki iktidarlarını o kadar kolayca bırakıp bir yabancıya boyun eğeceğini sanmıyorum. Grolim Başrahibinin kendisi de oldukça güçlü bir büyücüymüş diyorlar."

"Kusura bakma ama Rhodar," dedi Kral Anheg, "güç hırsızın elindeyse, Grolimlerin onun iktidarını kabul etmekten başka şansı kalmaz. Bu nesnenin gücü hakkında çok şey okudum; okuduklarımın yarısı bile doğruysa, Rak Cthol'u bir karınca yuvasını ezer gibi ezebilir. Hâlâ direnirlerse, Rak Goska'dan Tolnedra sınırına kadar bütün Cthol Murgos halkını yok edebilir. Bu gücü kullanan ister Dönek, isterse de Lanetli Yaratığın kendisi olsun, sonunda bütün Angaraklar ona boyun eğecek ve batıya saldıracaklardır."

"Olup bitenleri Arendlere ve Tolnedralılara –ve tabii Ulgolara da– haber vermemiz gerekmez mi öyleyse?" dedi Riva Vekilharcı Brand. "Bu defa da gafil avlanmayalım."

"Güney komşularımızı ayaklandırmakta acele etmeyelim," dedi Bay Kurt. "Pol ve ben buradan ayrıldığımızda güneye gideceğiz. Eğer Arendiya ve Tolnedra seferberlik ilan ederse, bu genel kaynaşma bize ayak bağı olur.

Gerekirse acilen harekete geçebilirler; Arendler hep savaşa hazırdır –bütün krallık hep genel savaşın kıyısında duruyor zaten."

"Çok erken," dedi Pol Teyzenin tanıdık sesi. "Yapmaya çalıştığımız işte ordular ayak altında dolaşacaktır yalnızca. Eğer babamın eski çömezini yakalayıp çaldığı nesneyi Riva'ya geri götürebilirsek, kriz geçer. Güneylileri durup dururken heyecanlandırmayalım gelin."

"Haklı," dedi Kurt. "Seferberlik daima riskli bir iştir. Elinde ordu su olan bir kral hemen yaramazlık düşünmeye başlar. Geçerken Vo Mimbre'ye uğrayıp Arend Kralına ve Tol Honeth'e uğrayıp İmparatora bilmeleri gerektiği kadarını anlatırım. Ama Ulgo Gorim'ine haber iletmemiz lazım. Ço-Hag, bu mevsimde Prolgu'ya bir haberci gönderebilir misin?"

"Bilemiyorum, Kadim Kişi," dedi Ço-Hag. "Kış vakti dağ geçitlerini aşmak zordur. Denerim."

"İyi," dedi Kurt. "Bunun ötesinde yapabileceğimiz pek fazla şey yok. Şimdilik bu meseleyi tabir caizse aile içinde tutmak iyi olur. Eğer işler kötü gider de Angaraklar yeniden istilaya kalkışırsa, en azından Alorya silahlı ve hazır olacak. Arendiya ve Tolnedra'ya da hazırlanmaları için vakit kalır böylece."

Kral Fulrach sıkıntılı bir sesle söz aldı. "Alorn Kralları için savaştan bahsetmek kolay," dedi. "Alornlar savaşçıdır. Ama benim Sendaryam barışçı bir krallık. Bizim şatolarımız ya da kalelerimiz yok; halkım çiftçi ve tüccar. Zamanında Kal Torak savaş alanı olarak Vo Mimbre'yi seçmekle hata etmişti; ama Angarakların aynı hatayı iki kere yapması pek olası değil. Bence kuzey Algarya çayırlarını geçip doğruca Sendarya'ya saldıracaklardır. Çok yiyeceğimiz ve pek az askerimiz var. Ülkemiz batıya açılacak bir sefer için ideal bir üs oluşturuyor ve korkarım çok çabuk yeniliriz."

Sonra Garion'u hayrete düşüren bir şey oldu ve Durnik söz aldı. "Sendarya insanını bu kadar ucuz göstermeyin Kralım Efendim," dedi kararlı bir sesle. "Komşularımı tanırım; hepsi dövüşecektir. Kılıçları ve mızrakları pek iyi tanımayız, ama dövüşebiliriz. Angaraklar Sendarya'ya gelirlerse, bizi teslim almanın bazılarının sandığı kadar kolay olmayacağını

görürler; tarlaları ve erzak depolarını ateşe verirsek de yiyecek şey bulamazlar."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Fulrach çok alçakgönüllü bir sesle konuşmaya başladı. "Sözlerin beni mahcup etti, Durnik Etendi," dedi. "Galiba Sendar olmanın ne demek olduğunu unutacak kadar uzun bir süre kral olmuşum."

Kral Ço-Hag'ın oğlu Hettar sakin bir sesle, "Yanlış hatırlamıyorsam batı sıradağlarından Sendarya'ya sadece birkaç geçit var," dedi "Uygun yerlerdeki birkaç çığ, Sendarya'yı Ay kadar ulaşılmaz yapabilir. Eğer bu çığların zamanlaması da doğru yapılırsa, koca Anga ordularını bu dar geçitlerde sıkıştırabiliriz."

"Bak bu ilginç bir fikir," dedi İpek. "O zaman Durnik'in yangın çıkarma fikrini şalgam tarlalarından başka bir yerde de uygulayabiliriz. Tekgöz Torak yanmış kurban kokusunu pek sever; biz de ona uyarız."

Garion tozlu koridorun uzak ucunda, bir meşale pırıltısı gördü; çok sayıda örgü zırhın şıngırtısını duydu. Son ana kadar tehlikede olduğunu anlayamadı. Yeşil pelerinli adam da sesleri duymuş ve meşaleyi görmüştü. Saklandığı yerden çıktı ve hızla geldiği yöne, yani Garion'un saklandığı mazgala doğru koşmaya başladı. Garion iyice çekilip paslı kılıcına sarıldı, ama şansa bakın ki adam omuzunun üzerinden meşaleye bakarak koşuyordu.

Adam geçer geçmez Garion da saklandığı yerden çıkarak kaçtı. Çerek savaşçıları casus arıyorlardı ve o karanlık koridorda ne işi olduğunu açıklaması biraz zor olabilirdi. Casusun peşinden gitmeyi düşündü bir an, ama sonra o günlük bu kadar heyecanın yeterli olduğuna karar verdi. Artık birilerine gördüklerini anlatma vakti gelmişti.

Birine anlatmalıydı; kralların dinleyecekleri birine. Sarayın kalabalık koridorlarından birine vardığında, kararlı adımlarla Barak'ın sessiz bir melankoli içinde kara kara düşünmekte olduğu odaya vardı.

On Yedinci Bölüm

"Barak," diye seslendi Garion, kapıyı dakikalarca çalıp cevap alamadığında.

İçeriden Barak'ın "Git başımdan," diyen boğuk sesi geldi.

"Barak, benim, Garion. Seninle konuşmam lazım." Odanın içinde uzun bir sessizlik oldu, sonra bir kıpırtı duyuldu. Kapı açıldı.

Barak'ın görünüşü dehşet vericiydi. Tuniği buruşmuş ve lekelenmişti. Kızıl sakalı keçeleşmişti ve her zaman örgülü olan uzun saçları darmadağınıktı. Ama en kötüsü gözlerindeki dehşet verici ifadeydi. Bu ifadede dehşet ve kendinden iğrenme duygularının o kadar şiddetli bir karışımı vardı ki, Garion bakışlarını çevirmek zorunda kaldı.

"Gördün değil mi evlat?" dedi Barak. "Bana ne olduğunu gördün."

"Aslında pek bir şey görmedim," dedi Garion dikkatle. "Kafamı ağaca çarpmıştım ve tek gördüğüm yıldızlardı."

"Mutlaka görmüşsündür," diye ısrar etti Barak. "Alınyazımı mutlaka görmüşsündür."

"Alınyazısı mı?" dedi Garion. "Ne diyorsun sen? Sağsın ya işte."

"Alınyazısı her zaman ölüm demek değildir," dedi Barak karamsar bir tavırla koca bir koltuğa çökerek. "Keşke benimki de ölüm olsaydı. Alınyazısı bir insanın başına gelmesi yazılı bir felakettir; ölüm ise en büyük felaket değil."

"Deli ve kör bir ihtiyar kadının lafları hayal gücünü esir almış senin," dedi Garion.

"Yalnızca Martje değil ki," dedi Barak. "Doğduğumda bir kâhin çağırmışlar –burada âdettir. Çoğu zaman kehanetler bir şey söylemez; bu

çocuğun hayatı boyunca özel bir şey olmayacak demektir. Ama bazen de gelecek üzerimize öylesine bir ağırlıkla çöker ki, alınyazımızı herkes görebilir."

"Bunlar batıl itikat," dedi Garion hor görerek. "Yarın yağmur yağıp yağmayacağını bile kesinlikle söyleyebilen bir kâhin görmedim daha. Bir zamanlar bir kâhin Faldor'un çiftliğine gelip Durnik'in iki kere öleceğini söylemişti. Saçma, değil mi?"

"Çerek kâhinleri daha yeteneklidir," dedi Barak yüzünde hâlâ derin bir melankoliyle. "Bende gördükleri alınyazısı hep aynıydı: Vahşi bir hayvana dönecektim. Düzinelerce kâhin hep aynı şeyi söyledi. Dedikleri çıktı işte. İki gündür oturmuş gözlüyorum. Vücudumdaki kıllar uzuyor, dişlerim sivriliyor."

"Hayal görüyorsun sen," dedi Garion. "Görünüşünde hiçbir değişiklik yok."

"Sen iyi bir çocuksun Garion," dedi Barak. "Beni teselli etmeye çalışıyorsun biliyorum, ama benim de gözlerim var. Dişlerimin sivrildiğini ve kürkümün çıkmaya başladığını biliyorum. Yakında Anheg beni kimseye zarar vermeyeyim diye bir zindana zincirletir herhalde ya da dağlara kaçıp trollerle yaşamaya başlarım."

"Saçma," dedi Garion.

"Bana evvelki gün ne gördüğünü anlat," diye yalvardı Barak. "Hayvana dönüştüğümde neye benziyordum?"

"Kafamı ağaca çarptığımda yıldızlardan başka bir şey görmedim," dedi Garion inandırıcı olmaya çalışarak.

"Nasıl bir hayvana dönüştüğümü bilmek istiyorum sadece," dedi Barak. Sesi kendine acıma duygusuyla boğuklaşmıştı. "Kurt muyum, ayı mıyım, yoksa cinsi bile bilinmeyen bir canavar mı?"

"Peki sen olup bitenleri hiç hatırlamıyor musun?" diye sordu Garion dikkatle, üst üste binmiş Barak ve ayı görüntülerini hafızasından silmeye

çalışarak.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Barak. "Bağırdığını duydum, ondan sonra hatırladığım tek şey, ölü domuzun ayaklarımın dibinde yattığı ve senin de ağacın dibinde kanlar içinde baygın yattığın. Ama içimdeki hayvanı hissedebiliyordum, kokusunu bile alabiliyordum."

"O domuzun kokusudur," dedi Garion, "herhalde sen de bütün o heyecan içinde bir an şuurunu kaybettin."

"Gözümü kan bürüdü demek istiyorsun?" dedi Barak bir an için umutlanarak. Sonra başını salladı. "Hayır, Garion. Daha önce de savaşta gözümü kan bürüdüğü oldu. Bu aynı şey değildi. Bambaşkaydı." İçini çekti.

"Hayvan filan olduğun yok," dedi Garion.

"Ben ne dediğimi biliyorum," dedi Barak inatla.

O sırada Barak'ın karısı Leydi Merel hâlâ açık duran kapıdan içeri süzüldü. "Bakıyorum Lordumun aklı başına gelmeye başlamış," dedi.

"Beni rahat bırak Merel," dedi Barak. "Seninle oyun oynayacak halim yok."

"Oyun mu Lordum," dedi Merel masum bir tavırla. "Ben sadece görevlerimi yerine getirmeye çalışıyorum. Eğer Lordum hastaysa, ona bakmam gerekir. Bu bir eşin hakkıdır, değil mi?"

"Haklar ve görevlerle uğraşmaktan vazgeç Merel," dedi Barak. "Git ve beni rahat bırak."

"Lordum Val Alorn'a döndüğü gece bazı hak ve görevler konusunda pek ısrarlıydı," dedi Merel. "Odamın kilitli kapısı bile bu ısrara engel olamamıştı."

"Pekâlâ," dedi Barak biraz kızararak. "Haklısın, özür dilerim. Aramızdaki durumun değişeceğini ummuştum. Yanılmışım. Bir daha seni rahatsız etmem."

"Rahatsızlık mı Lordum?" dedi Merel. "Görev rahatsızlık yaratmaz, iyi bir eş kocasının bütün isteklerine boyun eğmelidir –yatağına geldiğinde ne kadar sarhoş ve saldırgan olursa olsun. Kimse bu görevimi ihmal ettiğimi söyleyemez."

"Hoşuna gidiyor değil mi?" dedi Barak suçlarcasına.

"Ne hoşuma gidiyor Lordum?" Sesi önemsemez gibiydi ama için de çok düşmanca bir şeyler de gizliydi.

"Ne istiyorsun Merel?" dedi Barak açık açık.

"Lorduma hastalığında hizmet etmek istiyorum," dedi Merel. "Lorduma bakmak ve hastalığının ilerleyişini, her belirtinin ortaya çıkışını izlemek istiyorum."

"Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?" dedi Barak öfkeyle. "Dikkatli ol Merel. Gerçekten de yanımda kalmanı isteyebilirim. Hoşuna gider mi bu? Kudurmuş bir hayvanla bu odada kilitli kalmak hoşuna gider mi?"

"Eğer başa çıkılamaz hale gelirseniz sizi duvara zincirletebilirim Lordum," dedi Merel, Barak'ın öfke dolu bakışına serinkanlılıkla karşılık vererek.

"Barak," dedi Garion huzursuz bir tavırla. "Seninle konuşmam lazım."

"Şimdi olmaz Garion," diye kestirip attı Barak.

"Çok önemli ama. Sarayda casus var."

"Casus mu?"

"Yeşil pelerinli bir adam," dedi Garion. "Birkaç kere gördüm onu."

"Yeşil pelerinli çok adam var," dedi Leydi Merel.

"Sen karışma Merel," dedi Barak. Sonra Garion'a döndü. "Casus olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bu sabah onu yine gördüm," dedi Garion. "Peşine takıldım. Kullanılmayan bir koridorda kimseye çaktırmadan yürüyordu. Koridor Bay Kurt ve Pol Teyzenin krallarla toplandığı salonun üstünden geçiyor. Konuşulan her şeyi duyabiliyordu."

"Duyabildiğini nereden biliyorsun?" diye sordu Merel gözlerini kısarak.

"Ben de oradaydım," dedi Garion. "Adama çok yakındım ve ben de sanki aynı odadaymışım gibi her şeyi duyuyordum."

"Bu adam nasıl biri?" diye sordu Barak.

"Saçları kum rengi," dedi Garion. "Kırçıl bir sakalı ve yeşil pelerini var. Gemine bakmaya gittiğimiz gün de gördüm onu. Bir Murgoyla beraber bir meyhaneye giriyordu."

"Val Alorn'da Murgo yoktur," dedi Merel.

"Var," dedi Garion. "Ben bu Murgoyu daha önce de görmüştüm." Bu konuyu dikkatle geçiştirmek zorundaydı, çünkü içindeki, kara cübbeli düşmanı hakkında konuşmama konusundaki zorlama her zamanki kadar güçlüydü, ima etmek bile dilini ve dudaklarını uyuşturmuştu.

"Kim bu Murgo?" diye sordu Barak.

Garion soruya aldırış etmeden, "Sonra onu av günü ormanda da gördüm," dedi.

"Murgoyu mu?" diye sordu Barak.

"Hayır, yeşil pelerinli adamı. Orada başka adamlarla buluştu. Benim domuzu beklediğim yerin yakınında konuştular, ama beni görmediler."

"Bunda şüphe çekecek bir şey yok," dedi Barak. "Bir insan dostlarıyla istediği yerde buluşabilir."

"Ama onların dost olduklarını sanmıyorum," dedi Garion. "Yeşili pelerinli adam diğer adamlardan birine 'Lordum' diyordu; o adam da

bizimkine Bay Kurtla kralların toplantı odasına yaklaşıp konuşulanları dinlemesini söylüyordu."

"Bu ciddi işte," dedi Barak; melankolisini unutmuş gibiydi. "Başka ne dediler?"

"Saman rengi saçlı adam bizi sordu," dedi Garion. "Seni, beni, Durnik'i, İpek'i, hepimizi."

"Saman rengi saçlı mı?" diye sordu Merel birden.

"'Lordum,' dediği adam," dedi Garion. "Bizi tanıyor gibiydi. Beni bile biliyordu."

"Uzun, uçuk renk saçlı mıydı?" diye sordu Merel. "Sakalsız. Barak'tan biraz daha yaşlı?"

"O olamaz," dedi Barak. "Anheg onu sürmüştü, dönerse idam edilir."

"Sen çocuksun daha Barak," dedi Merel. "İşine geliyorsa Anheg'in emirlerine aldırmaz o. Bunu Anheg'e söylemeliyiz."

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu Garion. "Barak hakkında söyledikleri pek hoş değildi."

"Tahmin ediyorum," dedi Merel alayla. "Barak onun kafasının kesilmesini isteyenlerden biriydi."

Barak örgü zırhını giymeye başlamıştı bile.

"Saçlarını düzelt," dedi Merel, tuhaf bir biçimde eski tavrından eser olmayan bir sesle. "Saman yığınına benziyorsun."

"Şimdi onunla uğraşamam," dedi Barak sabırsızca. "Haydi yürüyün. Hemen Anheg'e gidiyoruz." Soru soracak vakit kalmamıştı, çünkü Garion ve Merel'in Barak'a yetişmek için koşmaları gerekiyordu. Büyük salondan hızla geçtiler; Barak'ın yüzünü gören savaşçılar sağa sola kaçışarak yol açıyorlardı.

Divan salonunun kapısındaki muhafızlardan biri "Lordum Barak," diye selam verdi dev adama.

"Yana kaçıl," diye emretti Barak, sonra bir darbede kapıyı açtı.

Bu ani müdahaleyle irkilen Kral Anheg doğrularak, "Hoşgeldin kuzen," diye söze başlayacak oldu.

"İhanet, Anheg!" diye gürledi Barak. "Jarvik Kontu sürgünden dönmüş ve sarayına casuslar sokmuş."

"Jarvik mi?" dedi Anheg. "Cesaret edemez buna."

"Etmiş bile," dedi Barak. "Val Alorn'un yakınlarında görülmüş ve bazı planlarını da duymuşlar."

"Kim bu Jarvik?" diye sordu Riva Vekilharcı.

"Geçen yıl sürgüne gönderdiğim bir kont," dedi Anheg. "Adamlarından birinin üzerinde bir mesaj bulundu. Mesaj Sendarya'daki bir Murgoya yollanmıştı ve en gizli toplantılarımız hakkında bilgi veri yordu. Jarvik mesajı gönderdiğini inkâra kalktı, ama üzerinde kendi mührü vardı. Hazine odası da Cthol Murgos madenlerinden çıkma kızıl altınlarla doluydu. Kafasını kestirip bir kazığa taktıracaktım ama karısı akrabamdır. Kadın canını bağışlamam için yalvardı. Ben de onu batı sahilindeki mülklerinden birine sürdüm." Barak'a baktı. "Bunları nasıl öğrendin?" diye sordu. "Son duyduğumda odana kapanmış kimseyle konuşmuyordun."

"Kocam doğru söylüyor Anheg," dedi Leydi Merel meydan okuyan bir sesle.

"Kuşkum yok Merel," dedi Anheg, hafifçe şaşırmış bir tavırla ona bakarak. "Sadece Jarvik hakkındaki bilgiyi nereden aldığını merak ettim."

"Sendaryalı delikanlı görmüş onu," dedi Merel, "ve casusuyla konuşmasını dinlemiş. Delikanlının hikâyesini ben de dinledim ve eğer birinin şüphesi varsa bilsin ki bu konuda kocamın sözlerinin arkasında duracağım."

"Garion mu?" dedi Pol Teyze hayretle.

"Delikanlının kendisini dinlememizi önerebilir miyim?" Algar Kralı Ço-Hag sakin bir sesle. "Murgolarla dost olan bir soylunun sürgünden kaçarak dönmek için tam bu anı seçmesi hepimizi ilgilendirir herhalde."

"Merelle bana anlattıklarını anlatsana Garion," dedi Barak Garion'u öne iterek.

"Kral Hazretleri," dedi Garion sakin bir biçimde eğilmeye çalışarak, "buraya geldiğimizden beri birkaç kere, sarayınızda gizlice dolaşan yeşil pelerinli bir adam gördüm. Koridorlarda saklanarak geziniyor ve kimseye görünmemeye çalışıyordu. Buraya geldiğimiz ilk gece gördüm onu, sonra ertesi gün şehirde bir Murgo ile birlikte bir meyhaneye girerken gördüm. Barak Çerek'te hiç Murgo olmadığını söylüyor, ama o adamın bir Murgo olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Anheg uyanık bir tavırla.

Garion çaresiz bir halde ona bakmaya başladı, çünkü Aşarak'ın adını ağzına alamıyordu.

"Ne diyorsun evlat?" diye sordu Rhodar.

Garion konuşmaya çabaladı, ama ağzından hiçbir ses çıkmıyordu

"Bu Murgoyu tanıyor musun?" diye sordu İpek. Bu yardımla rahatlayan Garion başını salladı.

"Sen pek fazla Murgo tanımazsın," dedi İpek parmağıyla burnunu ovuşturarak. "Sakın bu Darine'de, sonra da Muros'ta rastladığı Murgo olmasın? Hani adı Aşarak olan?"

Garion gene başıyla onayladı.

"Neden daha önce söylemedin?" diye sordu Barak.

"Söyleyemedim," diye kekeledi Garion.

"Söyleyemedin mi?"

"Konuşamıyordum," dedi Garion. "Sebebini bilmiyorum, ama onun hakkında hiçbir şey söyleyemiyorum."

"Daha önce gördün mü onu yani?" dedi İpek.

"Evet," dedi Garion.

"Ve hiç kimseye söylemedin mi?"

"Hayır."

İpek Pol Teyzeye bir göz atarak, "Bu senin bizden daha bilgili olduğun bir konu değil mi Polgara?" diye sordu.

Pol yavaşça başını salladı. "Böyle bir şeyi yapmak mümkün," dedi. "Pek güvenilir bir yol değil, o yüzden ben hiç kullanmam. Ama gene de mümkün." Yüzü ciddileşti.

"Grolimler bunu etkileyici buluyorlar," dedi Bay Kurt. "Ama Grolimler kolay etkilenir zaten."

"Benimle gel Garion," dedi Pol Teyze.

"Daha dur," dedi Kurt.

"Önemli bu," dedi Pol yüzünde sert bir ifadeyle.

"Sonra yaparsın," dedi Kurt. "Önce hikâyenin gerisini dinleyelim. Olan olmuş ne de olsa. Devam et Garion, başka neler gördün?"

Garion derin bir nefes aldı. "Peki," dedi, krallar yerine ihtiyarla konuşuyor olmak onu rahatlatmıştı. "Yeşil pelerinli adamı ava gittiğimizde tekrar gördüm. Ormanda sakalsız, sarı saçlı bir adamla buluştu. Bir süre konuştular, ben söylediklerini duyuyordum. Sarı saçlı adam bu salonda konuşulanları öğrenmek istiyordu."

"Hemen bana haber vermeliydin," dedi Kral Anheg.

"Ama," diye devam etti Garion, "yaban domuzuyla dövüştüm. Kafamı ağaca çarptım ve sersemledim. Bu sabaha kadar gördüklerimi hatırlayamadım. Kral Fulrach Durnik'i buraya çağırdıktan sonra kendi başıma dolaşmaya çıktım. Sarayın damı çökük bir kısmında dolaşıyordum ki birtakım ayak izleri gördüm. Takip edince gene yeşil pelerinli adamı gördüm. O zaman her şeyi birden hatırladım. Adamın peşine takıldım; bu salonun üzerinden geçen bir koridora daldı, sonra da saklanıp konuşulanları dinledi."

"Konuşulanların ne kadarı duyuluyordu Garion?" diye sordu Kral Ço-Hag.

"Siz Dönek diye birinden bahsediyordunuz," dedi Garion, "ve onun uzun bir süredir uyumakta olan bir düşmanı uyandırmak için bir gücü kullanıp kullanamayacağını soruyordunuz. Aranızdan bazıları Arendlere ve Tolnedralılara haber verilmesi gerektiğini söylüyordu, ama Bay Kurt karşı çıktı. Durnik de Angaraklar saldırırsa Sendaryalıların karşı koyacağını söyledi."

Hepsi şaşkınlık içinde kalmışlardı.

"Yeşil pelerinli adamdan pek uzak olmayan bir yerde saklanıyordum," dedi Garion. "Eminim o da benim duyduğum her şeyi duyuyordu. Sonra askerler geldi ve adam kaçtı. Ben de gidip her şeyi Barak'a anlatmaya karar verdim."

"Yukarı bakın," dedi İpek, bir duvarın yanına gidip tavanın bir köşesini işaret ederek. "Orada sıva dökülmüş. Sesimiz taşların arasında ki aralıklardan yukarı koridora sızmıştır tabii."

"Bu sizin delikanlı çok kıymetli bir çocuk Leydi Polgara," dedi Kral Rhodar ciddi bir yüzle. "Bir gün bir meslek edinmek isterse ona iş verebilirim, istihbarat çok kazançlı bir meslektir, delikanlının da bu konuda doğal bir yeteneği var gibi görünüyor."

"Başka yetenekleri de var," dedi Pol Teyze. "Bulunmaması gereken yerlerde bitivermek gibi mesela."

"Çocuğa kötü davranma Polgara," dedi Kral Anheg. "Bize paha biçilmez bir hizmette bulundu." Garion tekrar selam verip Pol Teyzenin dik bakışları altında geri çekildi.

"Kuzen," dedi Anheg Barak'a, "galiba sarayda davetsiz bir misafirimiz var. Şu yeşil pelerinli arkadaşla bir konuşmak isterim."

"Bir-iki adam alayım," dedi Barak ciddi bir tavırla. "Sarayı baş aşağı çevirip bir silkeleyelim bakalım ne düşecek."

"Adamı sağlam isterim," diye uyardı Anheg.

"Tabii," dedi Barak.

"Çok sağlam olması gerekmez. Konuşacak halde olsun yeter."

Barak sırıttı. "Getirdiğimde konuşmaya çok hevesli olacak kuzen," dedi, "merak etme." Barak kapıya doğru yürürken Anheg'in suratında meşum bir sırıtış vardı.

Anheg sonra Barak'ın karısına döndü. "Size de teşekkür ederim Leydi Merel," dedi. "Bu olayın gün ışığına çıkmasında sizin de payınız var eminim."

"Teşekküre gerek yok Kral Hazretleri," dedi Merel. "Görevimdi." Anheg içini çekti.

"Hep görev mi düşünürsün Merel?" dedi.

"Başka ne var ki?" diye sordu Merel.

"Çok şey var aslında," dedi kral. "Ama bunları kendin bulmak zorundasın."

"Garion," dedi Pol Teyze, "buraya gel."

"Peki hanımefendi," dedi Garion biraz gergin bir şekilde ona yürürken.

"Saçmalama canım," dedi Pol. "Kötü bir şey yapmayacağım. Parmaklarını hafifçe alnına dokundurdu.

"Eee?" dedi Bay Kurt.

"Evet var," dedi Pol. "Çok hafif, yoksa daha önce fark ederdim. Özür dilerim baba."

"Bir bakalım," dedi Kurt. O da yaklaşıp elini Garion'un başına dokundurdu. "Ciddi bir şey değil," dedi.

"Olabilirdi ama," dedi Pol Teyze. "Bunu engellemek benim sorumluluğumdu."

"Kendini suçlayıp durma Pol," dedi Kurt. "Sana hiç yakışmıyor. Hallet gitsin."

"Ne oluyor?" dedi Garion.

"Dert etmeye değecek bir şey değil canım," dedi Pol Teyze. Sonra sağ elini alıp alnındaki beyaz perçeme değdirdi.

Garion içine bir şeylerin aktığını hissetti; bir yığın karmaşık izlenim, sonra da kulaklarının gerisinde bir karıncalanma. Birden üzerine öyle bir baş dönmesi geldi ki Pol Teyze tutmasa düşecekti.

"Kim o Murgo?" diye sordu Pol gözlerinin içine bakarak.

"Adı Aşarak," dedi Garion hemen.

"Ne zamandır tanıyorsun onu?"

"Hayatım boyunca. Ben küçükken Faldor'un çiftliğine gelip beni izlerdi."

"Bu kadar yeter Pol," dedi Bay Kurt. "Bırak biraz dinlensin. Bir daha olmaması için bir şeyler yaparım şimdi."

"Delikanlı hasta mı?" diye sordu Ço-Hag.

"Tam hastalık sayılmaz Ço-Hag," dedi Bay Kurt. "Açıklaması biraz zor. Ama artık geçti."

"Şimdi odana gitmeni istiyorum Garion," dedi Pol Teyze hala omuzlarından tutarak. "Kendi başına gidebilir misin?"

"İyiyim ben," dedi Garion, ama başı biraz dönüyordu.

"Sağa sola takılmak ve keşfe çıkmak yok."

"Peki hanımefendi."

"Odana gidince biraz uzan. Düşünüp bu Murgoyu gördüğün her anı hatırlamanı istiyorum; ne yaptı, ne dedi?"

"Benimle hiç konuşmadı ki," dedi Garion, "sadece seyretti."

"Biraz sonra geliyorum ben de," diye devam etti Pol; "onunla ilgili bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum. Bu çok önemli Garion, o yüzden elinden geldiği kadar iyi düşün."

"Peki Pol Teyze," dedi Garion.

Sonra Pol onu alnından hafifçe öperek, "Hadi koş canım," dedi.

Hâlâ başı biraz dönen Garion kapıya yürüyüp koridora çıktı.

Anheg'in savaşçılarının sarayı aramak için kılıçlarını ve korkunç görünüşlü savaş baltalarını kuşandıkları büyük salondan geçti. Hâlâ biraz bulutların üstünde yürür gibiydi salondan geçerken.

Zihninin bir kısmı uykuda gibiydi, ama o gizli, derindeki kısım ise tamamen uyanıktı, içindeki ses çok önemli bir şeyin olduğunu söylüyordu. Aşarak hakkında konuşmasına izin vermeyen zorlama gitmişti belli ki. Pol Teyze bir şekilde onu zihninden çıkarıp atmıştı. Bu konudaki hisleri ise ikircikliydi. Kara cübbeli, sessiz Aşarakla arasında kurulmuş olan o çok özel ilişki artık yok olmuştu. Kendini biraz boş ve özel hayatına tecavüz edilmiş gibi hissediyordu, içini çekti odasına çıkan geniş merdiveni tırmanmaya başladı.

Odasının önündeki koridorda yarım düzine savaşçı vardı; herhalde Barak'ın yeşil pelerinli adamı arayan grubuna dâhildiler. Garion durdu. Burada tuhaf bir şey vardı; silkinerek sersemlik hissini üstünden atmaya çalıştı. Sarayın bu bölgesi bir casusun saklanamayacağı kadar kalabalıktı. Kalbi hızla atmaya başladı ve adım adım çıkmış olduğu merdivenin başına doğru gerilemeye başladı. Savaşçılar saraydaki diğer Çereklere benziyordu –sakallı miğferli, örgü zırhlı ve kürklüydüler; ama gene de uymayan bir şey vardı.

Kara, kukuletalı bir cübbe giymiş iri bir adam Garion'un odasından koridora çıktı. Aşarak'tı bu. Murgo tam bir şey söyleyecekti ki Garion'u fark etti. "Ah," dedi yumuşak bir sesle. Yaralı yüzünde kara gözleri parlıyordu. "Seni arıyordum Garion," dedi aynı yumuşak sesiyle. "Gel buraya evlat."

Garion zihninde hafif bir çekme hissetti, ama çeken şey sanki tutunamamış gibi kayıp gitti. Sesini çıkarmadan başını salladı ve gerilemeye devam etti.

"Haydi ama," dedi Aşarak. "Böyle numaralar yapmayacak kadar uzun zamandır tanışıyoruz seninle. Dediğimi yap. Başka çaren yok, biliyorsun."

O hafif çekme, güçlü bir kavrayışa dönüştü, ama o da kayıp gitti.

"Buraya gel Garion," diye haykırdı Aşarak.

Garion adım adım gerilemeye devam ederek, "Hayır!" dedi.

Aşarak'ın gözleri ateş gibi yanmaya başladı ve öfkeyle dikleşti.

Bu seferki bir çekme ya da yakalama çabası değil bir darbeydi. Garion darbenin gücünü hissetti, ama o da sanki ıskaladı ya da bir şey tarafından hedefinden saptırıldı.

Aşarak'ın gözleri hafifçe irileşti ve kısıldı. "Kim yaptı bunu?" diye sordu. "Polgara mı? Belgarath mı? Bir işe yaramaz Garion. Seni bir kere yakalamıştım, istediğim zaman gene yakalayabilirim. Bana karşı koyacak kadar güçlü değilsin sen."

Garion düşmanına baktı ve bir meydan okuma ihtiyacı hissetti. "Güçlü olmayabilirim," dedi, "ama önce beni yakalaman lazım."

Aşarak hızla yanındaki savaşçılara döndü. "Aradığım çocuk bu," diye haykırdı, "Yakalayın!"

Hızla, hiç düşünmeden, savaşçılardan biri yayını gerdi ve Garion'a bir ok fırlattı. Aşarak hızla kolunu savurarak, çelik uçlu ok tam fırlarken yayı bir kenara itti. Ok havada vızıldayarak Garion'un elli, altmış santim solundaki duvara çarptı.

"Canlı istiyorum geri zekâlı," diye hırladı Aşarak okçunun kafasına müthiş bir darbe indirerek. Okçu debelenerek taş zemine yığıldı.

Garion döndü ve merdivenlerden aşağı, basamakları üçer üçer atlayarak koşmaya başladı. Arkasına bile bakmadı. Ardından gelen ayak sesleri Aşarak ve adamlarının peşinde olduğunu belli ediyordu. Merdivenden inince hızla sola döndü ve uzun, karanlık bir koridora saparak Anheg'in sarayının labirentine dalıp uzaklaştı.

On Sekizinci Bölüm

Her yanda savaşçılar ve dövüş sesleri vardı. Kaçmaya başladığı anda Garion'un kafasında basit bir plan vardı. Bütün yapacağı Barak'ın savaşçılarını bulmaktı; o zaman emniyette olacaktı. Ama sarayda başka savaşçılar da vardı. Jarvik Kontu güneydeki yıkık kanatlardan küçük bir ordu sokmuştu saraya; koridorlarda savaş sürüyordu.

Garion hemen dostu düşmandan ayırmanın yolu olmadığını anladı. Çerek savaşçılarının hepsi birbirine benziyordu. Barak'ı ya da tanıdığı başka birini bulmadıkça kimliğini kimseye açıklayamazdı. Düşmanlarından olduğu kadar dostlarından da kaçıyor olması kafa karıştırıcı bir durumdu ve korkusunu arttırıyordu. Barak'ın adamlarından kaçıp Jarvik'in adamlarının kucağına düşmesi bal gibi de mümkündü, hatta muhtemeldi.

Yapılacak en mantıklı hareket doğruca divan salonuna dönmekti, ama en başta Aşarak'tan o kadar aceleyle kaçmış, o kadar çok loş koridordan geçmiş ve o kadar çok köşe dönmüştü ki, nerede olduğu ve sarayın tanıdığı bölgelerine nasıl döneceği hakkında en küçük bir fikri bile yoktu. Bu başıboş kaçış da tehlikeliydi. Aşarak ya da adamlarını herhangi bir köşe başında onu bekliyor olabilirlerdi; Murgo'nun Pol Teyze'nin bir dokunuşta parçaladığı o garip bağı yeniden kurabileceğinden de emindi. Bunu her ne pahasına olursa olsun engellemeliydi. Aşarak onu bir kere daha ele geçirirse artık asla bırakmazdı. O zaman tek seçeneği saklanacak bir yer bulmaktı.

Hızla dar bir koridora dalıp durdu ve nefes nefese sırtını taş duvara yapıştırdı. Bu koridorun sonunda, tek bir meşalenin titreşen ışığında hayal meyal eski, dar bir taş merdivenin döne döne çıktığını gördü. Hemen ne kadar yukarı çıkarsa, birilerine rastlama ihtimalinin o kadar az olacağını düşündü. Dövüş herhalde alt katlarda yoğunlaşacaktı.

Derin bir nefes aldı ve merdivenlere koştu.

Yan yola kadar çıktığında planındaki hatayı fark etti. Merdivenlerde yan yollar yoktu, kaçacak ya da saklanacak yer yoktu. Ya hızla tepeye varacak ya da görülmeyi, yakalanmayı (ya da daha beterini) göze alacaktı.

"Hey, çocuk!" diye bir ses duyuldu aşağıdan.

Garion çabucak geriye baktı. Asık suratlı, örgü zırhlı ve miğferli bir Çerek, elinde kılıcı peşinden merdivenleri çıkıyordu.

Garion tökezlenerek yukarı doğru koşmaya başladı.

Yukarıdan da bir haykırış duyulunca Garion dondu kaldı. Tepede ki savaşçı da aşağıdaki kadar asık suratlıydı ve elinde korkunç görünüşlü bir balta vardı.

Arada sıkışıp kalmıştı. Garion taşlara yaslanıp, bir faydası olmayacağını bildiği halde hançerini aranmaya başladı.

Derken iki savaşçı birbirlerini gördüler. Korkunç naralar atarak birbirlerine saldırdılar. Baltalı olan aşağı koşarken, kılıçlı olan Garion'un yanından geçerek yukarı fırladı.

Balta geniş bir yay çizerek savruldu ve rakibi ıskalayarak duvarın taşlarından kıvılcımlar çıkardı. Kılıç ise hedefine ulaştı. Dehşetten saçları diken diken olan Garion, kılıcın merdivenden aşağı koşan baltalı adamın gövdesine saplandığını gördü. Balta çınlayarak basamaklara düştü ama rakibinin üzerine yuvarlanan baltalı adam kalçasındaki bir kından geniş ağızlı bir hançer çekerek adamın göğsüne sapladı. Çarpıştıkları anda ayakları yerden kesildi, birbirlerine tutunmuş olarak merdivenlerden aşağı yuvarlandılar; hançerlerini birbirlerine tekrar tekrar saplıyorlardı.

Dehşet içindeki Garion, çaresiz bir halde adamlar yuvarlanarak ve birbirlerini bıçaklayarak yanından geçerken, yaralarından fışkıran kanları izledi.

Bir an kusacak gibi oldu, sonra dişlerini sıkarak merdivenlerden yukarı koşmaya başladı; ölmekte olan iki adamın hâlâ birbirlerine vururken çıkardıkları sesleri duymamaya çalışıyordu.

Artık gizlenmeyi düşünmüyordu bile; yalnızca kaçıyordu –Aşarak'tan ya da Jarvik Kontundan değil, merdivenlerdeki o korkunç mücadeleden. En sonunda, hesaplayamadığı bir süre sonra, nefesi kesilmiş bir halde tozlu,

kullanılmayan bir odanın yarı açık kapısından içeri daldı ve kapıyı kapatarak sırtını dayadı, sonra titremeye başladı.

Bir duvara dayanmış geniş, bel vermiş bir yatak ve aynı duvarda da küçük bir pencere vardı odada, ilk köşede iki kırık sandalye ve üçüncü köşede de boş, kapağı açık bir sandık vardı, o kadar. Bu oda vahşi adamların birbirlerini öldürdükleri koridorlardan uzaktı gerçi, ama Garion bu emniyet hissinin bir hayal olduğunu fark etti hemen. Eğer biri bu kapıyı açacak olursa, kapana kısılacaktı. Panik halinde tozlu odanın her tarafını aramaya başladı.

Yatağın karşısındaki duvarda asılı kalın perdeler vardı; Garion bunların arkasında bir dolap ya da başka bir odaya geçen bir kapı olacağı umuduyla odayı hızla geçip perdeleri yana çekti. Perdelerin arkasında bir geçit vardı, ama bu başka bir odaya değil, dar ve karanlık bir koridora açılıyordu. Geçitten içeri baktı ama karanlık o kadar koyuydu ki ancak biraz ilerisini görebiliyordu. Peşinde silahlı adamlarla bu karanlık yerde el yordamıyla ilerleme düşüncesi tüylerini diken diken etti.

Yukarıdaki küçük pencereye baktı, sonra dışarı bir göz atmak için ağır sandığı pencerenin altına sürükleyerek üstüne çıktı. Belki dışarı da göreceği bir şey, nerede olduğu hakkında bir fikir verebilirdi. Parmaklarının ucunda yükselerek dışarı baktı.

Kral Anheg'in sarayının sonsuz salon ve koridorlarının yüksek, dik çatılarının arasında, orada burada yüksek kuleler görünüyordu. Hiç ümit yoktu. Tanıdık gelen hiçbir şey göremiyordu. Geri döndü; tam sandıktan yere atlayacaktı ki durdu. Yerdeki kalın toz tabakasının üstünde ayak izleri açık seçik görünüyordu.

Yere atladı ve asırlardır kullanılmamış yatağın örtüsünü aldı. Yere serip odanın dört bir yanını süpürdü ve ayak izlerini sildi. Bu odaya birinin girmiş olduğunu gizleyemeyeceğinin farkındaydı, ama ayak izlerinin boyu Aşarak'a ya da adamlarına, bu odada bulunan kişinin henüz yetişkin olmadığını belli edebilirdi ki en azından bunu engelleyebilirdi, işi bittiğinde örtüyü yatağın üzerine attı. Mükemmel olmamıştı ama en azından daha iyiydi.

Birden dışarıdaki koridorda bağırışlar ve çarpışan çelik sesleri geldi. Garion derin bir nefes alarak perdenin arkasındaki karanlık koridora daldı.

Daha birkaç adım atmıştı ki, dar koridordaki karanlık mutlak bir hale geldi. Yüzüne değen örümcek ağları onu ürpertiyor, girintili çıkıntılı zemindeki asırların tozu kalkarak nefesini tıkıyordu. Başta çok hızlı gidiyordu çünkü koridordaki savaştan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istiyordu; ama bir ara tökezledi ve bir an için düşecek gibi oldu. Zihninde bir anda karanlıklar içinde dimdik aşağı uzanan bir merdiven görüntüsü belirdi ve bu hızla giderse zamanında kendini durdurmasına imkân olmadığını fark etti. Daha dikkatle, bir elini duvara dayayarak, diğer elini de alçak tavandan sarkan kalın örümcek ağlarından korunmak için yüzünün önünde tutarak ilerlemeye başladı. Karanlıkta zaman duyusunu yitirmişti ve hiç sonu yokmuş gibi görünen bu karanlık koridorda saatlerdir yürüyormuş gibi geliyordu ona. Derken, bütün dikkatine rağmen kaba taş bir duvara tosladı. Bir an paniğe kapıldı. Koridorun sonu muydu bu? Bir tuzak mıydı?

Sonra göz ucuyla zayıf bir ışık gördü. Koridor sona ermiyor, sağa doğru keskin bir viraj alıyordu. Öteki uçta da bir ışık vardı; Garion şükran duygusuyla ışığa doğru yürümeye başladı.

Işık güçlendikçe daha hızlı ilerliyordu; sonunda ışığın kaynağına vardı. Duvardaki alçak bir yarıktan geliyordu ışık. Garion tozlu taşlara diz çökerek yarıktan baktı.

Aşağıdaki salon dev gibiydi ve ortasında koca bir ateş yanıyordu ve ateşin dumanı, Garion'un bulunduğu yerden de daha yüksekte olan kubbeli tavana doğru yükseliyordu. Yukarıdan çok farklı görünmesine rağmen, Anheg'in taht salonunu hemen tanıdı. Aşağı bakarken Kral Rhodar'ın dev cüssesini ve yanında yürüyen daha ufak tefek Kral Ço-Hag'ı, bir de onun yanından hiç ayrılmayan Hettar'ı gördü. Tahtların biraz uzağında Kral Fulrach Bay Kurt ile konuşuyordu ve Pol Teyze de hemen yanlarındaydı. Barak'ın karısı Kraliçe İslena ile konuşuyordu ve Kraliçe Porenn ile Kraliçe Silar da oradaydı, İpek sinirli sinirli volta atıyor ve arada bir nöbetçilerle dolu kapılara bakıyordu. Garion rahatladı. Artık emniyetteydi.

Tam aşağıya seslenecekti ki, kocaman kapı çarpılarak açıldı ve örgü zırhını giymiş Kral Anheg elinde kılıç içeri daldı; hemen arkasından Barak

ve Riva Vekilharcı geliyordu, aralarında da Garion'un domuz avladıkları gün ormanda gördüğü saman rengi saçlı adam debeleniyordu.

"Bu ihanet sana pahalıya mal olacak Jarvik," dedi Anheg kapkara bir suratla tahtına doğru yürürken. "Bitti mi?" diye sordu Pol Teyze.

"Bitiyor Polgara," dedi Anheg. "Adamlarım Jarvik'in son serserilerini de sarayın en dışlarında kovalıyorlar. Ama uyarılmamış olsaydık her şey daha farklı olabilirdi."

Tam seslenmek üzere olan Garion son anda birkaç saniye da sessiz kalmaya karar verdi.

Kral Anheg kılıcını kınına soktu ve tahtına yerleşti. "Gerekeni yapmadan önce Jarvik," dedi, "biraz konuşalım."

Sarı saçlı adam Barak ve onun kadar kuvvetli olan Brand'a boşu boşuna direnmekten vazgeçti. "Söyleyecek bir şeyim yok Anheg," dedi küstah bir tavırla. "Eğer şansım yaver gitseydi, o tahtta şimdi oturuyor olacaktım. Şansımı denedim, tutmadı, o kadar."

"O kadar değil," dedi Anheg. "Ayrıntıları bilmek istiyorum. Kendiliğinden konuş, yoksa ne de olsa biz seni konuşturmasını biliriz."

"Elinden geleni ardına koyma," diye tısladı Jarvik. "Sana bir söyleyeceğime, kendi dilimi ısırıp koparırım."

"Görürüz," dedi Anheg vahşi bir tavırla.

"Buna gerek yok Anheg," dedi Pol Teyze yavaşça tutsağın yanına yaklaşarak. "Onu ikna etmenin daha kolay yolları var."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi Jarvik. "Ben savaşçıyım; senden korkmuyorum cadı."

"Sen sandığımdan da aptalmışsın Lord Jarvik," dedi Bay Kurt. "İstersen bana bırak Pol."

"Ben hallederim baba," dedi Pol gözlerini Jarvik'ten ayırmadan. "Dikkatli ol," dedi ihtiyar. "Bazen aşırıya kaçıyorsun. Bir dokunuş yeter."

"Ben işimi bilirim ihtiyar Kurt," dedi Pol ters bir sesle. Sonra tutsağın tam gözlerinin içine baktı. Hâlâ saklanmakta olan Garion nefesini tuttu.

Jarvik Kontu terlemeye başladı ve gözlerini Pol Teyzeden kaçırmaya çalıştı, ama umutsuz bir çabaydı bu. Pol'ün iradesi onu hükmü altına almış, gözlerini kilitlemişti. Jarvik titremeye başladı ve yüzü bembeyaz oldu. Pol hiç kıpırdamadı, en küçük bir hareket bile yapmadı, yalnızca karşısında durarak yanan gözlerini beynine doğrulttu.

Bir an sonra Jarvik bir çığlık attı. Sonra tekrar çığlık attı ve dizleri kesildi; onu tutan iki adamın ellerinde bir külçe gibi sallanmaya başladı.

"Gitsin," diye feryat etti zangır zangır titreyerek. "Konuşacağım, ama al onu gözlerimin önünden."

Anheg'in tahtının yanında duran İpek Hettar'a dönerek, "Gördüğü neydi acaba?" dedi. "Bilmesek daha iyi bence," dedi Hettar.

Kraliçe İslena dikkatle olanları izliyor ve bu numaranın nasıl yapıldığını öğrenmeye çalışıyordu. Jarvik çığlık atmaya başlayınca irkilerek gözlerini kaçırdı.

"Pekâlâ Jarvik," dedi Anheg, sesi tuhaf bir şekilde boğuk çıkıyordu. "Baştan başla. Hepsini öğrenmek istiyorum."

"Başta çok önemsizdi," dedi Jarvik titreyen bir sesle. "Hiçbir zararı yokmuş gibi görünüyordu."

"Hep öyle görünür," dedi Brand.

Jarvik Kontu derin bir nefes aldı, Pol Teyzeye bir kere daha göz attı ve ürperdi. Sonra dikleşti. "İki yıl önce başladı," dedi. "Drasniya'da Kotu'ya gitmiştim; orada Graşor diye Nadraklı bir tüccarla tanıştım, iyi bir adama benziyordu; biraz samimi olduğumuzda bana kârlı bir işle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Ona kont olduğumu, sıradan bir tüccar

olmadığımı söyledim. Çerek körfezindeki adalarda yaşayan korsanlardan korktuğunu ve silahlı savaşçılarla dolu bir kontun gemisine kimsenin saldırmaya cesaret edemeyeceğini söyledi. Göndermek istediği şey pek büyük olmayan bir sandıktan ibaretti. Sendarya'da Darine'e teslim edilmesini istiyordu; Boktor'daki gümrükten kaçırdığı mücevherler filan vardı içinde herhalde, ilgilenmediğimi söyledim, ama kesesini açıp altınları önüme döktü. Hatırlıyorum, altınlar kırmızıydı, gözlerimi alamadım. Paraya ihtiyacım vardı, kimin yok ki? Ayrıca isteğini yerine getirmekte şerefsiz bir yan da görmüyordum.

"Her neyse, adamı ve sandığını Darine'e götürdüm ve oradaki ortağıyla tanıştım; Aşarak adlı bir Murgoydu."

Garion irkildi ve İpek'in de hayret dolu bir ıslık çaldığını duydu.

"Aşarak," diye konuşmasını sürdürdü Jarvik, "anlaştığımız gibi, Graşor'un verdiği kadar altın verdi bana; bütün olaydan koca bir kese altın kazanmış oldum. Aşarak kendisine büyük bir hizmette bulunduğumu, eğer daha altına ihtiyacım olursa bana para kazandıracak yollar bulabileceğini söyledi.

"Hayatta hiç görmediğim kadar altın kazanmıştım, ama her nedense bu bana yetmedi. Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu hissediyordum."

"Murgo altınının tabiatı böyledir," dedi Bay Kurt. "Murgo altını, Murgo altınını çağırır, insanın ne kadar fazla altını olursa, altın ona o kadar çok hükmeder. Murgolar bu yüzden bol keseden altın dağıtırlar. Aşarak sana hizmetinin karşılığını ödemiyordu Jarvik, ruhunu satın alıyordu."

Jarvik meşum bir ifadeyle başını salladı. "Her neyse," diye devam etti, "kısa bir süre sonra bir bahane bulup yeniden Darine'e gittim. Aşarak bana Murgoların Çerek'e girmeleri yasak olduğu için Çerekleri ve Çerek Krallığını çok merak ettiğini söyledi. Bir sürü soru sordu ve verdiğim her cevap için altın verdi. Parasını aptalca saçtığını düşünüyordum, ama istediği cevapları verdim ve altınları aldım. Çerek'e döndüğümde bir kese altınım daha vardı. Jarviksholm'e gittim ve yeni altınlarımı eskilerinin yanına koydum. Zengin bir adamdım artık, üstelik hâlâ şerefsiz bir iş yapmamıştım. Ama giderek günler bana kısa gelmeye başladı. Bütün

vaktimi hazine odamda altınlarımla geçiriyordum, onları tekrar tekrar sayıyor, kan kırmızı olana kadar parlatıyor ve şıkırtısıyla kulaklarımı şenlendiriyordum.

"Ama bir süre sonra pek de fazla altınım olmadığını düşünmeye başladım ve Aşarak'a gittim tekrar. Bana hâlâ Çerek'i pek merak ettiğini ve Anheg'in neler düşündüğünü bilmek istediğini söyledi. Sonra eğer önümüzdeki yıl sarayın yüksek divanlarında neler konuşulduğunu ona haber verirsem, bugüne dek almış olduğum kadar altın vereceğini söyledi. Önce hayır dedim, çünkü bunun şerefsiz bir davranış olacağını biliyordum; ama altınları gösterdiğinde artık itiraz edemedim."

Olanları seyrettiği yerden Garion, aşağıdaki salondaki insanların yüzlerini görebiliyordu. Jarvik hikâyesini anlatırken, herkesin yüzün de acıma ile aşağılama karışımı bir ifade vardı.

"Tam o sırada adamların habercilerimden birini yakaladı Anheg," dedi Jarvik; "ben de Jarviksholm'e sürüldüm. Önce aldırmadım, çünkü hâlâ altınlarımla oynayabiliyordum. Ama kısa bir süre sonra gene altınlarını bana yetmemeye başladı. Darine'e Boğazdan hızlı bir gemi yolladım ve bana para kazandıracak bir iş vermesi için Aşarak'tan ricacı oldum. Döndüğünde Aşarak da gemideydi; oturup hazinemi nasıl büyütebileceğimi konuştuk."

"Demek ki iki kez ihanet etmişsin Jarvik," dedi Anheg neredeyse üzgün bir sesle. "Hem bana, hem de Çerek'in en eski kanununa ihanet etmişsin. Ayıcüsseli Çerek zamanından beri hiçbir Angarak Çerek toprağına ayak basmamıştır."

Jarvik omuzlarını silkti. "Artık aldırmıyordum," dedi. "Aşarak'ın bir planı vardı ve bana iyi bir plan gibi görünüyordu. Eğer şehirden belli etmeden birkaç kere geçebilirsek, sarayın yıkık güney kanatlarına küçük bir ordu saklayabilirdik. Sürpriz bir saldırıyla Anheg'i ve diğer Alorn Krallarını öldürebilirsek, Çerek'in, belki de bütün Alorya'nın tahtına sahip olabilirdim."

"Peki Aşarak'ın fiyatı neydi?" diye sordu Bay Kurt. "Seni kral ilan etmek için ne istiyordu?"

"O kadar önemsizdi ki, söylediğinde güldüm," dedi Jarvik. "Ama bana yalnızca tacı değil, bir oda dolusu da altın vereceğini söyledi buna karşılık."

"Neydi?" dedi Kurt.

"Dedi ki, Sendarya Kralı Fulrach ile gelen grupta on dört yaşların da bir çocuk varmış. O çocuğu ona teslim ettiğim anda bana sayamayacağım kadar altın ve Çerek tahtını verecekti."

Kral Fulrach hayretler içindeydi. "Garion mu?" diye sordu. "Aşarak onu niçin istiyormuş ki?"

Pol Teyzenin dehşet içindeki sesi Garion'un saklandığı yere kadar ulaştı. "Durnik!" dedi çınlayan bir sesle, ama Durnik çoktan ayağa fırlamış, peşinde İpek kapıya doğru koşmaya başlamıştı bile. Pol Teyze alev gibi gözlerle Jarvik'e döndü; alnındaki beyaz perçem, kuzgun karası saçları arasında pırıl pırıl parlıyordu sanki. Jarvik Kontu bakışları altında ezilir gibi oldu.

"Eğer o çocuğa bir şey olmuşsa Jarvik," dedi Pol, "İnsanlar bin yıl boyunca senin başına gelenleri hatırlayarak titreyecekler."

İşler yeterince karışmıştı. Garion Pol Teyzenin tepkisinden mahcup olmuş, biraz da korkmuştu. "Ben iyiyim Pol Teyze," diye seslendi duvardaki daracık yarıktan. "Buradayım, yukarıda."

"Garion?" Pol yukarı bakarak onu görmeye çalıştı. "Neredesin?"

"Yukarıda, tavana yakın bir yerde," dedi Garion, "duvarın arkasındayım."

"Nasıl çıktın oraya?"

"Bilmiyorum. Birtakım adamlar beni kovalıyordu, ben de kaçtım. Bir şekilde buraya geldim."

"Hemen aşağı gel."

"Nasıl ineceğimi bilmiyorum Pol Teyze," dedi Garion. "O kadar uzun süre kaçtım ve o kadar çok köşe döndüm ki, nasıl geri döneceği mi

bilmiyorum. Kayboldum."

"Tamam," dedi Pol kendini toplayarak. "Olduğun yerde kal. Seni indirmenin bir yolunu buluruz."

"Umarım," dedi Garion.

On Dokuzuncu Bölüm

"Canım, bir yere çıkıyordur o yol," dedi Anheg gözlerini kısıp Garion'un korku içinde beklemekte olduğu yere bakarak. "Koridoru takip etsin yeter."

"Sonra da Murgo Aşarak'ın kucağına düşsün değil mi?" dedi Pol Teyze. "Olduğu yerde kalsın daha iyi."

"Aşarak canını kurtarmak için kaçıyordur şimdi," dedi Anheg. "Sarayda değildir artık."

"Yanlış hatırlamıyorsam bu krallığa hiç girmemiş olması gerekiyordu," dedi Pol iğneli bir tavırla.

"Tamam Pol," dedi Bay Kurt. Sonra yukarı seslendi "Garion, koridor ne yöne gidiyor?"

"Salonun arkasına, tahtların tarafına doğru gidiyor," dedi Garion. "Dönüp dönmediğini bilmiyorum. Burası çok karanlık."

"Şimdi sana iki meşale yollayacağız," dedi Kurt. "Birini şimdi bulunduğun noktaya dik, diğerini de eline alıp koridorda ilerle. İlk meşaleyi görebildiğin sürece düz bir çizgide ilerliyorsun demektir."

"Çok zekice," dedi İpek. "Keşke ben de yedi bin yaşında olsaydım da sorunları bu kadar kolay çözebilseydim."

Kurt aldırış etmedi.

"Ben hâlâ en emin yolun merdivenle oraya çıkıp duvarda bir delik açmak olduğunu iddia ediyorum," dedi Barak.

Anheg sıkıntıyla, "Önce Belgarath'ın önerisini deneyemez miyiz?" diye sordu.

"Kral sensin," dedi Barak omuz silkerek.

"Sağol," dedi Anheg alayla.

Bir savaşçı uzun bir sırık getirdi ve iki meşale sırığa bağlanarak Garion'a uzatıldı.

"Eğer koridor sapmadan gidiyorsa," dedi Anheg, "kraliyet dairesinin oralarda bir yere çıkması lazım."

"İlginç," dedi Kral Rhodar bir kaşını kaldırarak. "Koridorun kraliyet dairesine mi gittiğini, yoksa oradan mı geldiğini bilmek aydınlatıcı olabilir."

Anheg alıngan bir tavırla, "Canım bu çoktan unutulmuş bir kaçış yolu da olabilir," dedi. "Tarihimiz pek barışçı bir tarih değil. Hemen aklına kötü şeyler gelmesin."

"Tabii," dedi Kral Rhodar mülayim bir tavırla, "ne gerek var."

Garion meşalelerden birini duvardaki yangın yanına dikti ve tozlu koridorda ilerlemeye başladı; sık sık geriye bakarak diğer meşaleyi görüp göremediğini kontrol ediyordu. Sonunda, boş bir dolabın arkasına açılan dar bir kapıya ulaştı. Dolap, çok şık görünüşlü bir yatak odasına açılıyordu; odanın dışında ise geniş, iyi aydınlatılmış bir koridor vardı.

Koridordan bir sürü savaşçı geliyordu. Aralarında Garion'un tanıdığı avcı Torvik de vardı. "Burdayım," diye seslendi ve rahatlamış olarak ortaya çıktı.

"Hiç boş durmuyorsun bakıyorum," dedi Torvik sırıtarak. "Benim fikrim değildi," dedi Garion.

"Haydi Kral Anheg'e gidelim," dedi Torvik. "Teyzen hanımefendi seni merak ediyordu."

"Herhalde bana kızgındır," dedi Garion, geniş omuzlu adamın peşine düşerek.

"Çok muhtemeldir," dedi Torvik. "Kadınlar hemen hemen her zaman, şu ya da bu nedenle bize kızarlar. Büyüdükçe alışman gereken şeylerden biri bu da."

Pol Teyze taht odasının kapısında bekliyordu. Azar yoktu, en azından şimdilik. Bir an için şiddetle Garion'u bağrına bastı, sonra ciddi bir ifadeyle yüzüne baktı. "Seni bekliyorduk canım," dedi neredeyse sakin sayılabilecek bir sesle; sonra onu diğerlerinin yanına götürdü.

"Büyükannemin dairesinde mi dedin?" diyordu Anheg Torvik'e. "İnanılır gibi değil. Bastonla yürüyen, hanım hanımcık bir ihtiyardı o yahu."

"Kimse ihtiyar doğmaz Anheg," dedi Rhodar şeytani bir bakışla.

"Eminim başka açıklamaları da vardır bunun Anheg," dedi Kraliçe Porenn, "kocam şaka yapıyordur."

Torvik durumu kurtarmak için," Adamlarımdan biri koridora baktı Kral Hazretleri," dedi. "Toz tabakası çok kalınmış. Muhtemelen yüzyıllardır kullanılmamıştır."

"İnanılır gibi değil," dedi Anheg yine.

Sonra da konu nezaketle kapandı, ama Kral Rhodar'ın yüzündeki ifadede ciltler dolduracak bir anlam vardı. Seline Kontu kibarca öksürerek, "Genç Garion'un bize anlatacakları vardır herhalde," dedi.

"Bence de," dedi Pol Teyze. "Yanılmıyorsam sana odanda kalmanı söylemiştim."

"Odamda Aşarak vardı," dedi Garion, "yanında da savaşçıları. Beni onunla gitmeye zorladı. Ben direnince de beni bir kere ele geçirdiğini, tekrar geçirebileceğini söyledi. Tam olarak ne kastettiğini anlayamadım, ama önce beni yakalaması gerektiğini söyledim ve kaçtım."

Riva Vekilharcı Brand kıkırdadı. "Bunda nasıl bir kabahat bulabilirsin bilmiyorum Polgara," dedi. "Odamda bir Grolim rahibi bulsaydım ben de kaçardım herhalde."

"Aşarak olduğundan emin misin?" diye sordu İpek.

Garion başını salladı. "Onu uzun zamandır tanıyorum," dedi. "Kendimi bildim bileli. O da beni tanıyordu. Adımı da biliyordu."

"Bu Aşarakla uzun bir konuşma yapacağız galiba," dedi Anheg. "Krallığımın altını üstüne nasıl getirdiği konusunda bazı sorular sormak isterim kendisine."

"Onu bulabileceğini pek sanmıyorum Anheg," dedi Bay Kurt. "Basit bir Grolim rahibi değil o. Muros'tayken bir kere zihnine dokunmuştum. Sıradan bir zihin değil."

"Ben de onu arayarak eğlenirim," dedi Anheg kasvetli bir ifadeyle. "Grolimler bile suda yürüyemez; Çerek'in bütün limanlarını kapatır, savaşçılarımı da onu aramaları için dağlara ve ormanlara yollarım. Zaten kış vakti şişmanlayıp sorun çıkarıyorlar; yapacak bir işleri olsun."

"Şişman ve sorun çıkaran savaşçıları kışın ortasında karların arasına salmak seni pek sevilen bir kral yapmaz Anheg," dedi Rhodar.

"Bir mükâfat koyun," dedi İpek. "Böylece hem işiniz görülür, hem de sevilirsiniz."

"İyi fikir," dedi Anheg. "Nasıl bir mükâfat önerirsiniz Prens Kheldar?"

"Aşarak'ın kellesi ağırlığınca altın," dedi İpek. "Bu en şişman savaşçıyı bile zarlarının ve bira maşrapasının başından uzaklaştırabilir."

Anheg mükâfatı duyunca yüzü ekşidi.

"Adam Grolim," dedi İpek. "Muhtemelen onu bulamazlar, ama krallığın altını üstüne getirirler. Altınınız elinizde kalır, savaşçılarınız talim yapmış olur, cömertliğinizle ün salarsınız ve Çerek'teki herkes elinde baltasıyla onu ararken, Aşarak da can derdine düşer ve yeni sorunlar çıkaramaz. Kellesi bu kadar para eden bir adam aptallık edecek vakit bulamaz."

"Prens Kheldar," dedi Anheg ciddi bir tavırla, "siz bir şeytansınız."

"Elimden geleni yapıyorum Kral Anheg," dedi İpek alaylı bir reverans yaparak. "Gelip sarayımda çalışmayı düşünmez miydiniz?" dedi Çerek Kralı.

"Anheg! "dedi Rhodar.

İpek içini çekti. "Kan bağı, Kral Anheg," dedi. "Akrabalık bağlarıyla amcama bağlıyım. Ama gene de teklifinizi duymak isterdim. İleride, hizmetlerimin karşılığı tartışılırken iyi bir pazarlık unsuru olabilir."

Kraliçe Porenn'in kahkahası küçük, gümüş bir çıngırak gibiydi. Kral Rhodar acıklı bir yüzle, "Görüyorsunuz," dedi. "Etrafım hainlerle sarılı. Zavallı, şişman bir adam ne yapabilir ki bunlarla?"

Asık yüzlü bir savaşçı salona girerek Anheg'e doğru yürüdü. "Halledildi kralım," dedi. "Kafasını görmek ister misiniz?"

"Hayır," diye kestirip attı Anheg. "Limanda bir sırığa dikelim mi?" diye sordu savaşçı.

"Hayır," dedi Anheg. "Jarvik bir zamanlar yiğit bir adamdı, ayrıca da dünürümdür. Karısına verin, usulünce gömülsün."

Savaşçı selam vererek salondan ayrıldı.

"Bu Grolim Aşarak meselesi beni ilgilendirdi," dedi Kraliçe İslena Pol Teyzeye. "Aramızda onun yerini tespit edecek bir yol bulamaz mıyız?" Yüzünde kendini pek önemseyen bir ifade vardı.

Bay Kurt Pol Teyzeden önce atılıp "Çok cesursunuz Kraliçe İslena," dedi. "Ama Çerek Kraliçesinin böyle bir riske girmesine izin veremeyiz. Yeteneklerinizin müthiş olduğuna şüphe yok, ama böyle bir arayış insanın zihnini tamamen açıkta bırakır. Eğer Aşarak onu aramakta olduğunuzu anlarsa hemen karşılık verecektir. Polgara için bir tehlike yok, ama sizin zihniniz bir mum gibi söner. Çerek Kraliçesinin hayatının geri kalanını zırdeli olarak geçirmesi çok yazık olur."

İslena ansızın bembeyaz oldu ve Bay Kurt'un Anheg'e göz kırptığını göremedi.

"Buna izin veremem," dedi Anheg kesin bir tavırla. "Değerli kraliçemin böyle bir riske girmesi doğru olmaz."

"Lordumun isteğine uyacağım," dedi İslena rahatlayarak. "Onun emriyle talebimi geri alıyorum."

"Kraliçemin cesareti beni şereflendirdi," dedi Anheg hiç bozuntuya vermeden.

İslena reverans yaptı ve aceleyle geri çekildi. Pol Teyze bir kaşını kaldırarak Bay Kurt'a baktı, ama üstüne varmadı.

Kurt oturduğu sandalyeden kalkarken yüzünde daha ciddi bir ifade vardı. "Bazı kararlar verme vakti geldi," dedi. "Olaylar sallanmamıza izin vermeyecek kadar hızlı gelişiyor." Anheg'e baktı. "Kimse duymadan konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Kulelerden birinde bir oda var," dedi Anheg. "Daha önce de düşünmüştüm, ama..." duraksayarak Ço-Hag'a baktı.

"Benim için üzülme," dedi Ço-Hag. "Gerekirse merdiven çıkabilirim; ayrıca Jarvik'in casusları tarafından dinlenmektense, biraz rahatsız olurum daha iyi."

"Ben Garionla kalayım," dedi Durnik Pol Teyzeye.

Pol Teyze kesin bir tavırla başını salladı. "Hayır," dedi, "Aşarak serbest olduğu sürece onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum."

"Gidelim mi?" dedi Bay Kurt. "Geç oluyor; bense sabah kalkar kalkmaz yola çıkmak istiyorum."

Hâlâ kendini toplayamamış olan Kraliçe İslena, Porenn ve Silar ile yana çekildi ve salondan çıkan Anhegle diğerlerinin peşine takılmaya kalkışmadı.

"Sana olanları anlatırım.” diye işaret etti Kral Rhodar kraliçesine.

"Tabii.” diye cevap verdi Porenn. Yüzü uysal görünüyordu, ama parmaklarından sinirli olduğu anlaşılıyordu.

"Sakin ol yavrum.” dedi Rhodar parmaklarıyla. "Burada misafiriz, onların âdetlerine uymamız gerek.”

"Lordum nasıl emrederse.” dedi Porenn, ama ellerindeki ifade son derece alaycıydı.

Kral Ço-Hag, Hettar'ın yardımıyla merdivenleri tırmandı, ama ilerleyişleri çok yavaş oldu. "Özür dilerim," dedi nefes nefese. "Ama benim için de sizin için olduğu kadar yorucu."

Kral Anheg, merdivenlerin dibine muhafızlar dikti, sonra da kalın kapıyı arkasından kapadı. "Ateşi yak kuzen," dedi Barak'a. "Biraz rahatımıza bakalım."

Barak başını sallayarak meşalesini şöminedeki odunlara yaklaştırdı.

Oda yuvarlaktı ve pek geniş değildi, ama hepsine yetecek kadar sandalye ve sıra vardı.

Bay Kurt pencerede durup Val Alorn'un göz kırpan yıldızlarını seyre başladı. "Her zaman kuleleri sevmişimdir," dedi; sanki kendi kendine konuşuyordu. "Ustam buna benzer bir kulede yaşardı; onunla birlikte yaşadığım zamanlar çok keyifliydi."

"Aldur'u tanımak için hayatımı verirdim," dedi Ço-Hag yumuşak sesiyle. "Dedikleri gibi ışık saçıyor mu?"

"Bana çok sıradan görünmüştü," dedi Bay Kurt. "Onunla beş yıl yaşadım ve kim olduğunu bile bilmiyordum."

"Dedikleri kadar bilge mi?" diye sordu Anheg.

"Muhtemelen daha da bilgedir," dedi Kurt. "Beni kulesinin önünde, bir kar fırtınasının ortasında ölmek üzereyken bulduğunda, serseri çocuğun tekiydim. Ama beni evcilleştirmeyi başardı; bu iş birkaç yüzyıl alsa da." İçini çekip pencereye sırtını dönerek, "Haydi işimize bakalım," dedi.

"Aramaya nereden devam edeceksiniz?" diye sordu Kral Fulrach.

"Camaar," dedi Kurt, "İzi orada buldum. Muhtemelen Arendiya'ya gidiyordu."

"Yanına savaşçılar vereyim," dedi Anheg. "Burada olanlardan sonra anlaşılıyor ki Grolimler sizi durdurmaya çalışacak."

"Hayır," dedi Kurt kesin bir tavırla. "Grolimlerle uğraşırken savaşçıların bir yararı olmaz. Ayağımın altında bir orduyla rahat hareket edemem; ayrıca Arendiya Kralına arkamda bir alay askerle krallığını niçin işgal ettiğimi de anlatamam, imkânsız diyeceksiniz, ama Arendlere dert anlatmak, Alornlara anlatmaktan bile zor."

"Biraz medeni ol baba," dedi Pol Teyze. "Bu onların da dünyası, tabii dertlenecekler."

"Ordu alman gerekmez Belgarath," dedi Kral Rhodar. "Ama bir kaç sağlam adam alsan iyi olmaz mı?"

"Polgara ile benim başa çıkamayacağımız pek bir şey yok," dedi Kurt; "İpek, Barak ve Durnik de daha dünyevi sorunlarla ilgilenirler. Grubumuz ne kadar küçük olursa o kadar az dikkat çekeriz." Ço-Hag'a döndü. "Konu açılmışken," dedi, "oğlun Hettar'ı da yanımıza almak istiyorum. Onun özel yetenekleri bize faydalı olabilir."

"İmkânsız," dedi Hettar. "Babamın yanında kalmalıyım."

"Hayır Hettar," dedi Ço-Hag. "Hayatını bir sakatın bacakları rolünü oynayarak geçirmeni istemiyorum."

"Size hizmet etmekten hiç yüksünmedim baba," dedi Hettar. "Benimle aynı yeteneklere sahip bir sürü insan var. Kadim Kişi onlardan birini seçsin."

"Algarlar arasında kaç Şa-Darim var?" diye sordu Bay Kurt ciddi bir yüzle.

Hettar ona susmasını istermiş gibi dik dik baktı.

Kral Ço-Hag derin bir nefes aldı. "Hettar," dedi, "doğru mu bu?"

Hettar omuzlarını silkti. "Olabilir baba," dedi. "Önemli olduğunu düşünmemiştim."

Ço-Hag Bay Kurt'a baktı.

Kurt başını salladı. "Doğru," dedi. "Onu ilk gördüğümde anlamıştım. Hettar bir Şa-Dar. Ama bunu kendinin de keşfetmesi lazım."

Ço-Hag'ın gözleri doldu birden. Gururla "Oğlum!" diyerek Hettar'ı bağrına bastı.

Hettar mahcup olarak, "Önemli bir şey değil baba," dedi.

"Ne diyor bunlar?" diye fısıldadı Garion İpek'e.

"Algarların çok ciddiye aldıkları bir şeydir bu," dedi İpek alçak sesle. "Bazı insanların düşünce yoluyla atlarla konuşabileceklerine inanırlar. Bunlara Şa-Darim denir, atların Kabile Şefleri. Çok az görülen bir şeydir; bir kuşakta iki ya da üç kişi belki. Bu yeteneğe sahip olan Algar hemen soyluluk unvanı alır. Ço-Hag Algarya'ya döndüğünde gururundan patlayacaktır."

"O kadar önemli bir şey mi?" dedi Garion.

İpek omuzlarını silkti. "Algarlara göre öyle," dedi. "Yeni bir Şa-Dar bulduklarında bütün kabileler Kale'de toplanırlar. Bütün ulus altı hafta boyunca bunu kutlar. Bir sürü hediye verilir. Eğer kabul ederse, Hettar zengin bir adam olacak. Etmeyebilir de. Tuhaf biri Hettar."

"Gitmelisin," dedi Ço-Hag Hettar'a. "Algarya'nın onuru senin elinde. Görevin belli."

"Babam nasıl isterse," dedi Hettar isteksizce.

"Güzel," dedi Bay Kurt. "Algarya'ya gidip en iyi atlarından bir düzine alarak Camaar'a gelmen ne kadar sürer?"

Hettar bir an düşündü. "İki hafta," dedi, "tabii eğer Sendarya dağlarında kar fırtınası yoksa."

"Öyleyse hepimiz yarın sabah yola çıkıyoruz," dedi Kurt. "Anheg sana bir gemi verebilir. Atları Büyük Kuzey Yolundan Camaar'ın birkaç fersah doğusunda, güneye sapan yolun olduğu kavşağa getir. O yol Büyük Camaar Nehrini geçer ve kuzey Arendiya'da, Vo Wacune harabelerinde Büyük Batı Yoluna kavuşur. İki hafta sonra orada buluşuruz."

Hettar başını salladı.

"Vo Wacune'de bize Asturyalı bir Arend katılacak," diye devam etti Kurt; "az sonra da bir Mimbreli. Güneyde işimize yarayabilirler."

"Ve kehanet de yerine gelmiş olur," dedi Anheg esrarengiz bir tavırla.

Kurt parlak mavi gözleri ışıldayarak omuzlarını silkti. "Kehanetleri yerine getirmeye bir itirazım yok," dedi, "İşime engel olmadığı sürece."

"Arayışına yardımcı olacak ne yapabiliriz?" diye sordu Brand.

"Zaten yeteri kadar işiniz olacak," dedi Kurt. "Bizim arayışımızın sonucu ne olursa olsun, Angarakların büyük bir harekât için hazırlandıkları ortada. Başarılı olursak tereddüt edebilirler; ama Angarakların kafası bizimki gibi çalışmaz. Vo Mimbre'de olanlara rağmen, batıya karşı büyük bir saldırıya kalkışabilirler. Onların da bizim hiç bilmediğimiz kehanetleri var. Her halükârda, büyük bir harekete kalkışmalarına hazır olmalısınız. Hazırlık yapmanız gerek."

Anheg bir kurt gibi sırıtarak, "Biz buna beş bin yıldır hazırlanıyoruz," dedi. "Bu defa dünyayı Angarak hastalığından kurtaracağız. Tekgöz Torak uyandığında kendini Mara kadar yalnız ve onun kadar güçsüz bulacak."

"Belki," dedi Bay Kurt. "Ama savaş bitmeden zafer şenliklerine hazırlanma. Hazırlıklarınızı sessizce yapın ve krallıklarınızda yaşayan insanları gereğinden fazla ayaklandırmayın. Batıda Grolim kaynıyor ve her adımımızı izliyorlar. Takip ettiğim iz beni Cthol Murgos'a kadar götürebilir; sınırda bir Murgo ordusuyla karşılaşmak istemem."

"O izleme oyununu ben de oynayabilirim," dedi Kral Rhodar şişman yüzünde tehditkâr bir ifadeyle. "Hatta Grolimlerden daha da iyi oynarım.

Doğuya birkaç kervan daha gönderme vakti geldi galiba. Angaraklar doğudan yardım gelmeden harekete geçmezler ve Malloryalılar da güneye inmek için önce Garog Nadrak'a geçmek zorundalar. Bir-iki rüşvet, madenci kamplarına yollanacak birkaç fıçı sert bira filan –gayretkeş bir hainin ne zaman ortaya çıkacağını kim bilebilir? Kazayla edilen birkaç kelime bize birkaç aylık zaman kazandırabilir."

"Eğer büyük bir harekât planlıyorlarsa," dedi Ço-Hag, "Thullar doğu sıradağları boyunca malzeme depoları kuracaklardır. Thullar pek zeki olmadıkları için onları izlemek kolay olur. Dağlardaki devriyelerimi arttırırım. Şansımız yaver giderse hangi yoldan işgale kalkıp saldıracaklarını anlayabiliriz. Sana yardım etmek için yapabileceğimiz başka bir şey yok mu Belgarath?"

Bay Kurt bir an düşündü. Sonra birden sırıtarak, "Eminim bizim hırsız kendi adını ya da çaldığı şeyin adını söylememizi bekleyerek, kulaklarını dört açıyordur," dedi. "Er geç birimizin ağzından kaçacak ve bir kere yerimizi öğrenirse, söylediğimiz her şeyi de duyabilir. Ağzımızı tıkamaya çalışmaktansa, ona dinleyebileceği bir şey sunalım derim. Eğer ayarlayabilirseniz, kuzeydeki her ozanın ve masalcının bazı eski hikâyeleri yeniden anlatmaya başlamasını istiyorum; hangileri olduğunu biliyorsunuz. O isimler Camaar nehrinin kuzeyindeki her köyün pazar yerinde söylenmeye başlayınca, kulaklarını gökgürültüsü gibi dolduracaktır. Hiç olmazsa rahat rahat konuşabiliriz o zaman. Zamanla yorulup dinlemekten vazgeçer."

"Geç oluyor baba," dedi Pol Teyze.

Kurt başını salladı. "Ölümcül bir oyun oynuyoruz," dedi diğerlerine dönerek. "Ama düşmanlarımızın oynadığı oyun da ölümcül. Onlar da bizim kadar tehlikede ve şu anda kimse işin sonunun ne olacağım kestiremez. Hazırlanın ve nöbetçileri güvendiğiniz insanlardan seçin. Sabırlı olun ve acele bir işe kalkışmayın. Yapılabilecek en tehlikeli iş olur bu. Polgara ve ben şu anda bir şeyler yapabilecek tek insanlarız. Bize güvenmeniz gerek. Biliyorum şimdiye kadar yaptığımız bazı şeyler size garip gelmiştir, ama yaptığımız her şeyin bir nedeni vardı. Lütfen müdahale etmeyin. Gelişmeler hakkında size haber yollayacağım; eğer başka bir şeye ihtiyacım olursa da bildiririm. Tamam mı?"

Krallar ciddi bir ifadeyle başlarını salladılar ve herkes ayağa kalktı.

Anheg Bay Kurt'un yanına yaklaştı. "Bir saat içinde çalışma odama gelebilir misin Belgarath?" dedi alçak bir sesle. "Siz gitmeden Polgara ve seninle iki çift laf etmem lazım."

"Nasıl istersen Anheg," dedi Bay Kurt.

"Gel Garion," dedi Pol Teyze. "Eşyalarımızı toplamamız lazım."

Tartışmanın heybetli ciddiyeti karşısında kendini iyice küçülmüş hisseden Garion, sessizce ayağa kalkıp Pol Teyzenin peşine takıldı.

Yirminci Bölüm

Kral Anheg'in çalışma odası, kare şeklindeki bir kulenin tepesinde, büyük, tıklım tıklım dolu bir odaydı. Her yanda deri kaplı koca kitaplar ve masaların ve tezgâhların üzerinde dişlileri, makaraları ve ince pirinç zincirleri olan tuhaf aletler duruyordu. Güzel resimlerle süslü ayrıntılı haritalar duvarlara iğnelenmişti ve yerler ince yazılı parşömenlerle doluydu. Karışık kara saçları gözlerine düşen Kral Anheg, eğimli bir masada oturmuş, iki mumun yumuşak ışığında ince, çıtırdayan parşömen sayfalara yazılı koca bir kitap okuyordu.

Kapıdaki muhafız ağzını açmadan onları içeri aldı ve Bay Kurt hızla odanın ortasına yürüyerek, "Bizi niye görmek istedin Anheg?" diye sordu.

Çerek Kralı kitabını bir yana bırakarak doğruldu. "Belgarath," dedi başıyla kısa bir selam vererek. "Polgara." Sonra güvensiz bir tavırla kapının yanında bekleyen Garion'a baktı.

"Daha önce de söylediğim gibi," dedi Pol Teyze, "Grolim Aşarak'ın elinin uzanamayacağı bir yere varana kadar onu gözümün önünden ayırmayacağım."

"Sen bilirsin Polgara," dedi Anheg. "İçeri gel Garion."

"Çalışmalarına devam ediyorsun bakıyorum," dedi Bay Kurt, onaylayan bir tavırla darmadağınık odaya bakarak.

"Öğrenecek ne çok şey var," dedi Anheg, çaresiz bir tavırla, kitapları, kâğıtları ve tuhaf makineleri işaret ederek. "Bu olmayacak işi başıma sarmasaydın daha mutlu olurdum."

"Kendin istedin," dedi Bay Kurt.

"Ama reddedebilirdin," diye güldü Anheg. Sonra vahşi yüzü ciddileşti. Garion'a bir göz attıktan sonra, lafı ağzında gevelediğini çok belli ederek,

"İşinize karışmak istemem," dedi, "ama bu Aşarak'ın davranışı beni kaygılandırıyor."

Garion Pol Teyzenin yanından ayrılarak, yakındaki bir masanın üzerinde duran tuhaf küçük makinelerden birini, dokunmamaya dikkat ederek incelemeye başladı. "Biz Aşarak'ın icabına bakarız," dedi Pol Teyze.

Ama Anheg ısrar ediyordu. "Yüzyıllardır, babanla senin koruduğunuz..." Tereddüt ederek Garion'a tekrar göz attı, sonra devam etti. "Koruduğunuz belli bir şey olduğu yolunda söylentiler var. Kitaplarımın birçoğunda yazılı bu."

"Sen çok okuyorsun Anheg," dedi Pol Teyze.

"Vakit geçirmek için Polgara," dedi Anheg gülerek. "Aksi takdirde vaktimi kontlarımla içerek geçirmem gerekir ki, midem bunun için fazla hassaslaştı; kulaklarım da. Sarhoş Çereklerle dolu bir salondan ne kadar gürültü çıktığını biliyor musun sen? Kitaplarım bağırıp çağırmıyor, böbürlenmiyor, masaların altına devrilip horlamıyor. Çok daha iyi arkadaş onlar."

"Çok saçma," dedi Pol Teyze.

"Hepimiz arada bir saçmalarız," dedi Anheg feylezof edasıyla. "Şu meseleye geri dönelim. Eğer bu dediğim söylentiler doğruysa, ciddi bir risk almıyor musunuz? Arayışınız çok tehlikeli olabilir."

"Hiçbir yer tamamen güvenli değildir," dedi Bay Kurt.

"Niye işinizi şansa bırakıyorsunuz?" dedi Anheg. "Aşarak dünyadaki tek Grolim değil ki."

"Sana neden Kurnaz Anheg dediklerini anlıyorum," dedi Kurt gülümseyerek.

"O belli şeyi siz dönene kadar bana emanet etseniz daha güvenli olmaz mı?" diye önerdi Anheg.

"Val Alorn'un bile Grolimlerden arınmış olmadığını gördük Anheg," dedi Pol Teyze. "Cthol Murgos ve Garog Nadrak madenlerinin dibi yok; Grolimlerin elinde de senin aklına hayaline gelmeyecek kadar çok altın var. Jarvik gibi daha kaç kişiyi satın almışlardır sence? İhtiyar Kurtla ben o dediğin belli şeyi koruma konusunda tecrübeliyiz. Bizimle daha güvende olur."

"Gene de ilgin için sağol," dedi Bay Kurt.

"Bu hepimizi ilgilendiren bir mesele," dedi Anheg.

Genç ve gözü kara da olsa, aptal değildi Garion. Bu konuştukları şeyin kendisiyle ve muhtemelen de ailesinin sırrıyla ilgili olduğu açıktı. Dikkatle dinlemekte olduğunu gizlemek için, tuhaf dokulu siyah deri bir kabı olan küçük bir kitap aldı. Kitabı açtığında içinde resim ya da süsleme göremedi; sadece tuhaf bir şekilde itici gelen örümcek gibi yazılar vardı içinde.

Her zaman ne yaptığından haberdar olan Pol Teyze hemen ona dönerek, "Ne yapıyorsun orada?" dedi sert bir sesle.

"Sırf bakıyordum," dedi Garion. "Okuyamıyorum ki."

"Hemen bırak onu elinden," dedi Pol.

Kral Anheg gülümsedi. "Zaten okuyamazdın onu Garion," dedi. "Eski Angarakça yazılmış."

"Bu iğrenç şey sende ne arıyor zaten?" diye sordu Pol Teyze Anheg'e. "En azından senin bu kitabın yasak olduğunu bilmen lazım."

"Bir kitap sadece Pol," dedi Bay Kurt. "Eğer izin verilmezse hiçbir gücü yok."

"Üstelik," dedi Anheg yanağını ovuşturarak, "bana düşmanımızın aklının nasıl çalıştığına dair ipuçları veriyor. Her zaman için faydalı bir şeydir bu."

"Torak'ın zihnini bilemezsin," dedi Pol Teyze, "ve kendi zihnini ona açmak da tehlikelidir. Sen farkına bile varmadan seni zehirleyebilir."

"Böyle bir tehlike olduğunu sanmıyorum Pol," dedi Kurt. "Anheg'in zihni Torak'ın kitabındaki tuzaklara düşmeyecek kadar eğitilmiştir. Zaten çok basit tuzaklar hepsi."

Anheg odanın öbür tarafında olan Garion'a bakarak işaret etti. Garion gelip Çerek Kralının önünde durdu.

"Çok uyanık bir delikanlısın Garion," dedi Anheg ciddi bir tavırla. "Bana bugün büyük bir hizmette bulundun ve bir ihtiyacın olduğunda bana başvurabilirsin her zaman. Çerekli Anheg'in dostun olduğunu unutma." Sağ elini uzattı ve Garion da hiç düşünmeden Anheg'in elini sıktı.

Ansızın Kral Anheg'in gözleri irileşti, yüzü hafifçe beyazlaştı. Garion'un elini çevirip avucundaki lekeye baktı.

Ama anında Pol Teyze atılıp Garion'un elini kapattı ve onu Anheg'den uzaklaştırdı.

"Doğru demek," dedi Anheg zayıf bir sesle.

"Yeter artık," dedi Pol Teyze. "Çocuğun aklını karıştırma." Hâlâ Garion'un elini sımsıkı tutuyordu. "Haydi gidelim canım," dedi. "Eş yalanınızı toplamayı bitirelim." Sonra dönerek Garion'u odadan çıkardı.

Garion'un zihni yıldırım hızıyla çalışıyordu. Avucundaki lekede Anheg'i bu kadar şaşırtacak ne vardı? Doğum lekesinin kalıtsal olduğunu biliyordu. Pol Teyze bir zamanlar ona babasının avucunda da aynı lekeden olduğunu söylemişti, ama bu Anheg'i neden ilgilendiriyordu? Artık bu kadarı da fazlaydı. Öğrenme ihtiyacı dayanılmaz bir hal almıştı. Ailesinin kim olduğunu, Pol Teyzenin nesi olduğunu, her şeyi öğrenmeliydi. Eğer alacağı cevaplar onu üzecekse üzsündü. Hiç olmazsa bilecekti ya.

Ertesi sabah hava açıktı ve erken bir saatte limana gitmek için saraydan ayrıldılar. Hepsi kızakların beklemekte olduğu saray avlusunda toplandı.

Barak kızağına binerken kürklere bürünmüş karısına, "Bu soğukta dışarı çıkmana gerek yoktu Merel," dedi.

Merel çenesini küstahça kaldırarak, "Lordumu gemisine kadar geçirmek görevimdir," diye cevap verdi.

"Nasıl istersen," diye içini çekti Barak.

Kral Anheg ve Kraliçe İslena en başta, kızaklar dönerek saray avlusundan çıkıp karlı sokaklara daldı.

Güneş çok parlaktı ve hava da çivi gibiydi. Garion İpek ve Hettar ile aynı kızakta gidiyordu.

"Bu sessizlik niye Garion?" diye sordu İpek.

"Anlamadığım bir sürü şey oldu burada," dedi Garion.

"Kimse her şeyi birden anlayamaz," dedi Hettar vecize söyler gibi.

"Çerekler vahşi insanlardır, sağları solları belli olmaz," dedi İpek. "Kendileri bile kendilerini anlayamıyorlardır."

"Sırf Çerekler değil ki," dedi Garion doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. "Pol Teyze, Bay Kurt ve Aşarak da var; hiçbirini anlamıyorum. Her şey o kadar hızlı olup bitiyor ki izleyemiyorum bile."

"Olaylar at gibidir," dedi Hettar. "Bazen kaçıp giderler. Ama bir süre koştuktan sonra tekrar yavaşlayıp yürümeye başlarlar. O zaman neyin ne olduğunu anlamaya fırsatın olur."

"Umarım," dedi Garion şüpheyle, sonra yeniden sessizleşti. Kızaklar bir köşeyi dönüp Belar tapınağının önündeki geniş meydana vardı. Kör kadın gene orada duruyordu; Garion bunu biraz da beklemekte olduğunu fark etti. Kadın tapınağın merdivenlerinde durup değneğini kaldırdı. Birden sebepsiz yere, kızakları çeken atlar duruverdiler ve sürücülerin bütün gayretlerine rağmen titreyerek oldukları yerde kaldılar.

"Selam Yüce Kişi," dedi kör kadın. "Yolun açık olsun."

Tapınağın basamaklarına en yakında duran kızak Garion'unkiydi; kadın da onunla konuşuyordu sanki. Kendini tutamayarak, "Sağol," dedi Garion;

"ama neden bana Yüce Kişi diyorsun?"

Kadın soruya aldırış etmedi. "Unutma beni," dedi yerlere kadar eğilerek. "Mirasına sahip çıktığında Martje'yi unutma."

Bunu ikinci kez söylüyordu kadın; Garion meraktan çıldıracaktı. "Ne mirası?" diye sordu. Ama Barak öfkeyle homurdanarak bir yandan kürkünü çıkarmaya, bir yandan da kılıcını çekmeye çalışıyordu. Kral Anheg de yüzü öfkeden kıpkırmızı, kızağından inmeye hazırlanıyordu.

"Hayır!" dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Bununla ben ilgilenirim." Ayağa kalktı. Kukuletasını geri atarak, "Dinle beni cadı," dedi berrak bir sesle. "O kör gözlerinle haddinden fazla şey görüyorsun sen. Sana bir iyilik yapacağım ki karanlıktan ve karanlığın doğurduğu o rahatsız edici hayallerden kurtulasın."

"Beni çarp istersen Polgara," dedi ihtiyar kadın. "Ama ben ne görüyorsam odur."

"Seni çarpmayacağım Martje," dedi Pol Teyze. "Tersine, sana bir hediye vereceğim." Kısa ve garip bir hareketle kaldırdı elini.

Garion ne olduğunu açıkça gördü; öyle ki ileride kendini bunun bir göz aldanması olduğuna inandırması imkânsızdı. Doğrudan doğruya Martje'nin yüzüne bakıyordu ve gözlerindeki beyaz perdenin, tıpkı bir bardaktan akıp giden süt gibi kaybolduğunu gördü.

Parlak mavi gözlerindeki perde kalkan kadın, olduğu yerde donmuş gibi kaldı. Sonra bir çığlık attı. Ellerini kaldırarak baktı, bir çığlık daha attı. Çığlığında tarif edilemez bir kaybın acısı vardı.

"Ne yaptın?" diye sordu Kraliçe İslena.

"Ona gözlerini geri verdim," dedi Pol Teyze, yerine oturup kürkünü düzeltirken.

"Bunu yapabiliyor musun?" diye sordu bembeyaz olan İslena zayıf bir sesle.

"Sen yapamıyor musun? Çok basit bir şey."

"Ama," dedi Kraliçe Porenn, "gözleri geri gelince öteki görüşünü kaybedecek, değil mi?"

"Herhalde," dedi Pol Teyze. "Ama bu da küçük bir bedel işte."

"Artık cadı olamayacak mı?" diye ısrar etti Porenn.

"Zaten pek iyi bir cadı değildi," dedi Pol Teyze. "Görüşü bulanık ve belirsizdi. Böylesi daha iyi. Kendini ve başkalarını gölgelerle rahatsız etmez artık." Yarı baygın kraliçesinin yanında donmuş gibi duran Kral Anheg'e baktı. "Yola devam edelim mi?" dedi. "Gemimiz bekliyor."

Sanki onun bu sözleriyle ayakları çözülmüş gibi, atlar ileri atıldı ve kızaklar karları sağa sola sıçratarak, hızla tapınaktan uzaklaştılar.

Garion bir kere daha geriye baktı, ihtiyar Martje tapınak merdivenlerinde durmuş, açık duran ellerine bakıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Bugün bir mucizeye tanık olmak ayrıcalığına ulaştık dostlar," dedi Hettar.

"Ama mucizeden yararlanan kişi pek memnun olmadı galiba," dedi İpek alayla. "Aklımda bulunsun da Polgara'ya pek ters gitmeyeyim. Mucizelerinde iyiyle kötü bir arada oluyor."

Yirmi Birinci Bölüm

Sabah güneşinin eğik ışıkları limanın buzlu sularında pırıldarken, kızakları taş iskelelerin yanında durdu. Greldik'in gemisi sallanarak palamarlarını zorluyordu ve onun yanında da daha küçük bir gemi aynı sabırsızlıkla bekliyordu. Hettar kızaktan inerek Ço-Hag ve Kraliçe Silar ile konuşmaya gitti. Üçü bir süre alçak sesle ve ciddi yüzlerle, özel bir konuşma yaptılar. Kraliçe İslena biraz kendini toplarlamıştı ve kızağında dimdik, yüzünde sabit bir tebessümle oturuyordu. Anheg Bay Kurtla konuşmak için kızaktan ayrılınca, Pol Teyze buzlu iskeleden geçerek Çerek Kraliçesinin kızağının yanına gitti.

"Ben senin yerinde olsaydım İslena," dedi kararlı bir sesle, "kendime başka bir uğraş bulurdum. Büyü sanatlarındaki yeteneğin oldukça sınırlı ve bu sanatlar oyuna gelmez. Ne yaptığını çok iyi bilmezsen, bir sürü şey ters gidebilir."

Kraliçe hiç ses çıkarmadan ona baktı.

"Ha," dedi Pol Teyze, "bir de şu vardı. Bence Ayı Mezhebiyle ilişkini kessen çok iyi olacak. Bir kraliçenin kocasının politik düşmanlarıyla iş yapması pek doğru bir davranış sayılmaz."

İslena'nın gözleri irileşti. "Anheg biliyor mu bunu?" diye sordu sarsılmış bir sesle.

"Biliyorsa hiç şaşmam," dedi Pol Teyze. "Biliyorsun, göründüğünden çok daha zekidir, ihanetin sınırında yürüyorsun İslena. Birkaç çocuk yap. Seni meşgul ederler ve beladan uzak tutarlar. Benimki bir öneri sadece, ama iyi düşün bunu. Ziyaretimizden çok memnun kaldım canım. Misafirperverliğin için teşekkürler." Sonra dönerek uzaklaştı.

İpek hafif bir ıslık çaldı. "Şimdi bazı şeyleri anlıyorum," dedi.

"Neyi anlıyorsun?" diye sordu Garion.

"Son zamanlarda Belar Başrahibi Çerek politikasına bulaşıyordu. Demek ki saraya burnunu sokmakta sandığımdan da ileri gitmiş."

"Kraliçe ha!" dedi Garion.

"İslena kafasını büyüye takmış," dedi İpek. "Ayı Mezhebindekiler onun gibi saf bir kadına pek mistik görünecek birtakım ayinler yaparlar." Bay Kurt ve diğer krallarla konuşan Kral Rhodar'a bir göz attı. Sonra derin bir nefes alarak, "Haydi gidip Porennle konuşalım," dedi ve iskelenin öbür yanında buzlu denize bakmakta olan ufak tefek Drasniya Kraliçesine doğru yürüdüler.

"Kraliçe Hazretleri," dedi İpek saygıyla.

"Sevgili Kheldar," dedi Porenn gülümseyerek.

"Amcama benim tarafımdan bir bilgi ulaştırır mısınız?" dedi İpek.

"Tabi."

"Kraliçe İslena biraz yoldan çıkmış galiba," dedi İpek. "Çerek'teki Ayı Mezhebiyle ilişkisi varmış."

"Vay, vay!" dedi Porenn. "Anheg biliyor mu?"

"Bilemiyorum," dedi İpek. "En azından bildiğini kabul etmeyecektir. Garionla ben Polgara'nın İslena'ya bundan vazgeçmesini öğütlediğini duyduk."

"Umarım onu dinler," dedi Porenn. "Eğer çok ileri giderse Anheg bazı tedbirler almak zorunda kalır; bu da çok acıklı olur tabii."

"Polgara çok kesin konuştu," dedi İpek. "Bence İslena sözünü dinleyecektir; ama gene de amcama söyleyin. Böyle şeylerden haberdar olmak ister."

"Söylerim," dedi Porenn.

"Mezhebin Boktor ve Kotu'daki yerel kollarına da dikkat etmesini söyleyebilirsiniz," dedi İpek. "Böyle şeyler genellikle tek bir yerde olmaz. Mezhebin son kez sindirilmesinin üstünden elli yıl geçti."

Kraliçe Porenn ciddi bir tavırla başını sallayarak, "Haber vereceğim," dedi. "Zaten Ayı Mezhebine soktuğum kendi adamlarım da var. Boktor'a döner dönmez onlarla konuşup neler döndüğünü anlarım."

"Sizin adamlarınız mı?" diye sordu İpek şakacı bir tavırla. "Çok hızlı olgunlaşıyorsunuz kraliçem. Yakında siz de hepimiz kadar namussuz olursunuz."

"Boktor'da entrikadan geçilmiyor Kheldar," dedi kraliçe resmi bir edayla. "Sadece Ayı Mezhebi de değil ki. Dünyanın dört bir yanından tüccarlar şehrimizde toplanıyor; bunların da en az yarısı casus. Kendimi korumam lazım; kocamı da tabii."

"Rhodar neler çevirdiğinizi biliyor mu?" diye sordu İpek şeytanca bir tavırla.

"Tabii biliyor," dedi Kraliçe, "İlk on iki casusumu bana o hediye etti. Düğünümüzde."

"Ne kadar Drasniyalı bir davranış," dedi İpek.

"Pratik ama," dedi Porenn. "Kocamın kafası diğer krallıkların işleriyle meşgul. Ben de ülkede olup bitenlere göz kulak olmaya çalışıyorum ki, kafası rahat olsun. Benim operasyonlarım daha mütevazı tabii, ama olup bitenlerden haberdar olmayı da beceriyorum." Yüzünde şeytanca bir ifadeyle gözlerini kırpıştırarak İpek'e baktı. "Eğer Boktor'a dönüp ev bark sahibi olmaya karar verirsen, sana da bir iş bulabilirim."

İpek gülerek, "Bugünlerde dünya iş imkânlarıyla dolu galiba," dedi.

Kraliçe bu kez ciddi bir tavırla baktı ona. "Ne zaman yuvana döneceksin Kheldar?" diye sordu. "Ne zaman bu serseri İpek olmaktan vazgeçip ait olduğun yere döneceksin? Kocam seni çok özlüyor; dünyanın dört bir

yanını dolaşmayı bırakıp onun baş danışmanı olsan, Drasniya'ya çok daha faydalı olursun."

İpek parlak kış güneşine karşı gözlerini kısarak başını çevirdi. "Daha değil Kraliçe Hazretleri," dedi. "Belgarath'ın da bana ihtiyacı var ve şu anda yaptığımız iş çok önemli. Daha yerleşip ev bark sahibi olmaya hazır değilim. Oyun hâlâ eğlendiriyor beni. Belki bir gün, hepimiz daha yaşlandığımızda eğlendirmez artık, kim bilir."

Kraliçe içini çekti. "Ben de özlüyorum seni Kheldar," dedi yumuşak bir sesle.

"Zavallı yalnız, küçük kraliçe," dedi İpek yarı alayla.

"Sen adam olmazsın," dedi Porenn küçük ayağını hırsla yere vurarak.

"Olmamak için elimden geleni yapıyorum," diye sırıttı İpek.

Hettar annesiyle babasıyla kucaklaşmış ve Kral Anheg'in ona verdiği küçük geminin güvertesine atlamıştı. Gemiciler gemiyi iskeleye bağlayan gergin ipleri çözerken, "Belgarath," diye seslendi, "İki hafta sonra Vo Wacune harabelerinde buluşuyoruz."

"Orada olacağız," dedi Bay Kurt.

Gemiciler gemiyi iskeleden iterek uzaklaştırdılar ve kürek çekerek koya açıldılar. Hettar güvertede duruyor, uzun at kuyruğu rüzgâr da dalgalanıyordu. Bir kere el salladı, sonra denize döndü.

Kaptan Greldik'in gemisinin yanından karla örtülü taşlara bir kalas uzatıldı.

"Binelim mi Garion?" dedi İpek. Dengesiz kalastan geçerek güverteye atladılar.

"Kızlarımıza onları sevdiğimi söyle," dedi Barak karısına.

"Söylerim Lordum," dedi Merel her zamanki kazık gibi resmi tavrıyla. "Başka talimatınız var mı?"

"Uzun bir süre dönmeyeceğim," dedi Barak. "Güneydeki tarlalara bu yıl yulaf ekilsin, batıdaki tarlalara nadasa bırakılsın. Kuzey tarlalarına ne uygun görürsen onu yap. Don kalkmadan da sığırları otlağa çıkarma."

"Kocamın topraklarına ve sürülerine dikkat ederim," dedi Merel.

"Onlar senin aynı zamanda," dedi Barak.

"Kocam nasıl isterse," dedi Merel.

Barak içini çekti. "Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi Merel," dedi üzgün bir sesle.

"Ne demek istiyorsunuz, Lordum?"

"Boş ver."

"Lordum ayrılmadan önce bana sarılmak ister mi?" diye sordu Merel.

"Ne fark eder ki?" dedi Barak. Gemiye atladı ve hemen kamaraya indi.

Pol Teyze gemiye doğru yürürken durup ciddi bir ifadeyle Barak'ın karısına baktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu, sonra ansızın gülmeye başladı.

"Eğlenceli bir şey mi var Leydi Polgara?" diye sordu Merel.

"Çok eğlenceli Merel," dedi Pol Teyze esrarengiz bir tebessümle.

"Acaba ben de öğrenebilir miyim?"

"Öğreneceksin Merel, merak etme," dedi Pol Teyze. "Ama vaktinden önce söyleyip tadını kaçırmak istemem." Tekrar güldü, sonra adımını gemiden uzanan kalasa attı. Durnik yardım etmek için elini uzattı ve beraberce güverteye çıktılar.

Bay Kurt krallarla tek tek el sıkıştı, sonra çevik bir hareketle güverteye çıktı. Bir an durup karla kaplı, yaşlı Val Alorn şehrine ve arkasında yükselen dev Çerek dağlarına baktı.

"Hoşçakal Belgarath," diye seslendi Kral Anheg.

Bay Kurt başını sallayarak, "Ozanları unutmayın," dedi.

"Unutmayız," dedi Anheg. "İyi şanslar."

Bay Kurt sırıtarak Greldik'in gemisinin pruvasına yürüdü. Garion bir anda karar vererek peşine takıldı. Soracak soruları vardı ve cevaplarını bilse bilse bu ihtiyar bilirdi.

"Bay Kurt," dedi geminin başına vardıklarında.

"Ne var Garion?"

Nereden başlayacağını bilemiyordu, o yüzden dolambaçlı yoldan yaklaşmaya çalıştı. "Pol Teyze Martje'nin gözlerini nasıl açtı?"

"İrade ve Sözle," dedi Kurt; uzun cübbesi sert rüzgârda dalgalanıyordu. "Zor bir şey değil."

"Anlamıyorum," dedi Garion.

"Bir şeyin olmasını istersin," dedi ihtiyar, "sonra da sözü söylersin, iraden yeterince güçlüyse olur."

"O kadarcık mı?" dedi Garion biraz hayal kırıklığıyla.

"O kadar," dedi Kurt.

"Peki söz büyülü bir söz müdür?"

Kurt kış denizinde ışıldayan güneşe bakarak güldü ve "Hayır," dedi. "Büyülü söz diye bir şey yoktur. Bazı insanlar var zanneder, ama yanılırlar. Grolimler garip sözler kullanır, ama bu gerekli değildir aslında. Her söz olur. Önemli olan iradedir, Söz değil. Söz iradenin yoludur sadece."

"Ben de yapabilir miyim?" diye sordu Garion umutla.

Kurt ona baktı. "Bilmiyorum Garion," dedi. "Ben ilk kez yaptığımda senden çok daha büyük değildim, ama yıllardır Aldurla yaşıyordum. Herhalde işleri değiştirir bu."

"Ne oldu?"

"Ustam bir kayanın yerini değiştirmemi istedi," dedi Kurt. "Ayak altındaymış herhalde. Yerinden kıpırdatmaya çalıştım ama çok ağırdı. Bir süre sonra sinirlendim taşa çekilmesini söyledim. O da çekildi. Biraz şaşırmıştım, ama Ustam bunun sıradan bir şey olduğunu düşünüyordu."

"Sadece 'Çekil' mi dedin? O kadar mı?" Garion hayretler içindeydi.

"O kadar," diye omuzlarını silkti Kurt. "O kadar basitti ki daha önce neden düşünmemiş olduğuma hayret ettim. O zamanlar bunu her kesin yapabileceğini sanırdım, ama o zamandan beri insanlar bayağı değişti. Belki artık mümkün değildir. Bilemiyorum."

"Ben hep büyünün uzun büyülü sözler ve garip işaretlerle filan yapıldığını zannederdim," dedi Garion.

"Bunlar gözbağcıların ve şarlatanların numaraları," dedi Kurt. "Gösteri yapıp basit insanları etkiler ve gözlerini korkuturlar, ama büyülü cümlelerin ve efsunlu işaretlerin işin aslıyla bir ilgisi yok. Her şey iradededir, iradeni yoğunlaştır ve Sözü söyle, olur. Bazen bir el hareketinin faydası olabilir, ama şart değildir. Teyzen daima bir şey istediğinde bir el hareketi yapar. Yüzlerce yıldır onu bu alışkanlıktan vazgeçirmeye çalışıyorum."

Garion gözlerini kırpıştırarak, "Yüzlerce yıl mı?" diye sordu. "Kaç yaşında ki?"

"Göründüğünden daha yaşlı olduğu kesin," dedi Kurt. "Ama hanımların yaşını sormak yakışık almaz."

Garion ansızın şiddetli bir boşluk hissetti içinde. Korkuları gerçek olmuştu. "Benim teyzem değil öyleyse, değil mi?" dedi içi burularak.

"Bunu da nereden çıkardın şimdi?" diye sordu Kurt.

"Olamaz ki. Hep aslında halam olduğunu düşünmüştüm, ama eğer yüzlerce ve binlerce yaşındaysa bu imkânsız."

"Sen de bu lafı amma seviyorsun Garion," dedi Kurt. "İşin aslına bakacak olursan, hiçbir şey imkânsız değildir –çok az şey belki."

"Nasıl olabilir ki? Yani nasıl halam olabilir?"

"Pekâlâ," dedi Kurt. "Evet, Polgara babanın kız kardeşi değil. Babanla akrabalığı biraz daha karışık. Babanın büyükannesinin, daha doğrusu en büyük büyükannesinin kız kardeşi –bunun bir adı varsa tabii. Tabii senin de en büyük büyükannenin kız kardeşi oluyor."

"Öyleyse aslında benim büyük halam," dedi Garion küçük bir umut ışığıyla. Hiç olmazsa bu da bir şeydi.

"Tabii bu lafı onun yanında kullanmasak iyi olur," dedi Kurt sırıtarak. "Alınabilir. Peki sen niye bunlara kafanı taktın?"

"Çünkü teyzem olduğunu laf olsun diye söylediğinden, aslında akrabam olmadığından korkuyordum," dedi Garion. "Çoktandır hem de."

"Niye korkuyordun?"

"Anlatması zor," dedi Garion. "Yani aslında kim ya da ne olduğumu bilmiyorum, İpek Sendar olmadığımı söylüyor, Barak ise Rivalıya benzediğimi söylüyor, ama tam olarak da değil. Ben hep Durnik gibi Sendar olduğumu zannederdim, ama değilim herhalde. Annemle babamın kim olduklarını, nereli olduklarını filan hiç bilmiyorum. Eğer Pol Teyze de akrabam değilse, dünyada hiç kimsem olmayacaktı. Yapayalnız olacaktım. Bu da çok kötü."

"Ama şimdi her şey yolunda, değil mi?" dedi Kurt. "Teyzen gerçekten de teyzen sayılır, en azından ayni kandansınız."

"İyi ki söyledin bunları," dedi Garion. "Çoktandır dertleniyordum."

Greldik'in denizcileri palamarları çözüp gemiyi iterek iskeleden uzaklaştırmaya başladı.

"Bay Kurt," dedi Garion; birden aklına tuhaf bir şey gelmişti.

"Ne var Garion?"

"Pol Teyze aslında benim halam ya da büyük halam, değil mi?"

"Evet."

"Senin de kızın, değil mi?"

"Eh, kabul etmeliyim ki öyle," dedi Kurt ekşi bir suratla. "Bazen bunu unutmaya çalıştığım oluyor ama inkâr edemem."

Garion derin bir nefes aldı ve lafı gediğine koydu: "Eğer Pol Teyze benim halamsa, sen de onun babasıysan," dedi," o zaman benim dedem olmaz mısın?"

Kurt Garion'a bakakaldı. "Evet," dedi ansızın gülmeye başlayarak. "Galiba öyle oluyor. Hiç böyle düşünmemiştim."

Ansızın Garion'un gözleri doldu ve ihtiyara sarılıverdi. "Dede," dedi kelimeye alışmaya çalışarak.

"Ya, ya," dedi Kurt, ama onun da sesi epeyce boğuklaşmıştı. "Çok önemli bir keşif bu." Biraz sarsak bir şekilde Garion'un omuzunu okşadı.

İkisi de Garion'un ani duygu gösterisinden biraz mahcup halde, sessizce durup Greldik'in kürekçilerinin gemiyi limandan çıkarmasını izlediler.

"Dede," dedi Garion biraz sonra.

"Evet?"

"Annemle babama ne oldu aslında, yani nasıl öldüler?"

Kurt'un yüzü kasvetli bir hal aldı. "Yangın," dedi kısaca.

"Yangın mı?" dedi Garion zayıf bir sesle; muhayyilesi bu korkunç fikri, bu tarif edilemez acıyı kabul edemiyordu. "Nasıl oldu?"

"Pek hoş bir hikâye değil," dedi Kurt ciddi bir tavırla. "Öğrenmek istediğinden emin misin?"

"Öğrenmem şart dede," dedi Garion alçak bir sesle. "Onlar hakkında her şeyi bilmem şart. Sebebini bilmiyorum, ama bu çok önemli."

Bay Kurt içini çekti. "Evet Garion," dedi, "galiba haklısın. Peki öyleyse, soruları soracak yaşa geldiysen, cevaplan duyacak yaşa da gelmişsin demektir." Buz gibi rüzgârdan korunmak için kuytu bir yere oturdu. "Gel yanıma otur," dedi yanındaki yere eliyle vurarak.

Garion oturarak pelerinine sarındı.

"Dur bakalım," dedi Kurt düşünceli bir tavırla sakalını kaşıyarak, "nereden başlamalı." Bir süre düşündü. "Ailen çok eski bir aile Garion," dedi sonunda. "Ve bütün eski aileler gibi bazı düşmanları var."

"Düşmanlar mı?" dedi Garion şaşkınlıkla. Bu hiç aklına gelmemişti.

"Bu sık görülen bir şeydir," dedi Kurt. "Birinin hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımızda, bizden nefret ederler. Bu kin yıllar boyunca birikir, birikir, din gibi bir şeye dönüşür. Sadece bizden değil, bizimle ilgili her şeyden de nefret etmeye başlarlar. Her neyse, uzun bir süre önce ailenin düşmanları o kadar tehlikeli hale geldiler ki, Pol Teyzenle ben aileyi korumanın tek yolunun onu saklamak olduğuna karar verdik."

"Her şeyi anlatmıyorsun bana," dedi Garion.

"Anlatmıyorum," dedi Kurt yumuşak bir sesle. "Sana şu anda bilmenden zarar gelmeyecek kadarını anlatıyorum. Eğer bazı şeyleri bilirsen, farklı davranırsın; o zaman da insanlar bunu fark ederler. Bir süre daha sıradan kalsan daha emniyette olursun."

"Sıradan değil cahil demek istiyorsun," dedi Garion suçlayarak.

"Peki, cahil olsun. Hikâyenin gerisini mi dinlemek istiyorsun, yoksa tartışacak mıyız?"

"Özür dilerim," dedi Garion.

"Tamam, tamam," dedi Kurt Garion'un omuzunu sıvazlayarak. "Teyzenle ben ailenle özel bir biçimde akraba olduğumuz için, güvenliğinizle ilgileniyorduk haliyle. O yüzden sizi sakladık."

"Bütün bir aileyi nasıl saklarsın ki?" diye sordu Garion.

"Hiçbir zaman büyük bir aile olmadı zaten," dedi Kurt. "Her nedense her kuşakta tek erkek çocuk vardır; tek, kesintisiz bir soyağacı. Ne kuzen, ne amca. Tek çocuklu bir karı kocayı gizlemek zor değil. Yüzlerce yıldır bu işi yapıyoruz. Tolnedra'da, Riva'da, Çerek'te, Drasniya'da, her yerde sakladık. Hep sıradan insanlar gibi yaşadılar; çoğunlukla zanaatkar, bazen sıradan çiftçiler gibi; kimsenin dikkatini çekmeyecek insanlar olarak. Yirmi yıl öncesine kadar her şey yolunda gidiyordu. Baban Geran'ı Arendiya'dan doğu Sendarya'da, Darine' in güney doğusunda, dağlardaki küçük bir köye naklettik. Geran taş ustasıydı –daha önce söylemiş miydim bunu?"

Garion başını salladı. "Çok eskiden söylemiştin," dedi. "Onu sevdiğini ve arada bir ziyaret ettiğini de söylemiştin. Peki annem Sendar mıydı?"

"Hayır," dedi Kurt. "İldera Algar'dı, bir Kabile Şefinin ikinci kızıydı. Uygun yaşa geldiklerinde Pol Teyzenle ben onu Geranla tanıştırdık. Bildiğin şeyler oldu ve evlendiler. Bir yıl sonra da sen doğdun."

"Yangın ne zaman oldu?"

"Ona geliyorum şimdi," dedi Kurt. "Ailenin düşmanlarından biri çok uzun bir zamandır sizi arıyordu."

"Ne kadar zamandır?"

"Aslında yüzlerce yıldır."

"O da bir büyücü demek ki," dedi Garion. "Yani ancak büyücüler o kadar uzun süre yaşıyor, değil mi?"

"Evet, bu konuda bazı yetenekleri olduğu söylenebilir," dedi Kurt. "Ama Büyücü doğru bir isim değil. Biz kendimize Büyücü demeyiz. Başkaları bize öyle der, ama biz tam öyle düşünmeyiz. Meseleyi anlamayan insanlar

için uygun bir kelime gene de. Her neyse, bu düşman sonunda Geranla İldera'yı bulduğunda Pol Teyzenle ben orada değildik. Bir sabah evlerine gidip, onlar daha uyuyorken kapılan ve pencereleri kilitlemiş, sonra da evi ateşe vermiş."

"Evin taş olduğunu söylemiştin."

"Taştı zaten," dedi Kurt, "ama eğer gerçekten istersen taşı da yakabilirsin. Ateşin biraz daha sıcak olması lazım, o kadar. Geran ve İldera evden kaçma yollarının olmadığını anlayınca, Geran duvardaki taşlardan birini sökmüş, İldera da seni delikten dışarı itmiş. Ama yangını çıkaran kişi bunu bekliyormuş zaten. Seni kapıp, köyden kaçmaya başlamış. Niyetinin ne olduğunu hiçbir zaman anlayamadık; seni öldürecek miydi, yoksa kendi bildiği bir nedenle saklayacak mıydı, bilmiyoruz. Her neyse, köye vardığımda yangını söndürdüm, ama Geran ve İldera ölmüşlerdi. Sonra seni çalan kişinin peşine düştüm."

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Garion.

"Mecbur kalmadıkça bunu yapmamaya çalışıyorum," dedi Kurt "Olayların doğal akışını bozar bu. Ama o sırada başka niyetlerim vardı – öldürmekten çok daha nahoş şeyler yapmak gibi." Gözleri buz gibiydi. "Ama onu da yapamadım sonunda. Yakaladığımda seni bana doğru attı. Daha bebektin; seni yakalamaya çalıştım. O zaman da kaçacak vakti buldu tabii. Seni Polgara'ya bırakıp düşmanını aramaya başladım. Ama bugüne kadar bulabilmiş değilim."

"Buna sevindim," dedi Garion. Kurt biraz şaşırarak baktı ona.

"Büyüdüğümde onu ben bulacağım," dedi Garion. "Yaptıklarının bedelini benim ödetmem daha doğru olmaz mı?"

Kurt ciddi bir ifadeyle ona bakarak, "Bu tehlikeli olabilir," dedi.

"Umurumda değil. Adı neydi?"

"Bunu sana bir süre sonra söylemek daha doğru olabilir," dedi Kurt. "Hazır olmadığın bir şeye kalkışmanı istemiyorum."

"Ama söyleyeceksin değil mi?"

"Vakti gelince."

"Bu benim için çok önemli dede."

"Evet," dedi Kurt, "bunu anlıyorum."

"Söz veriyor musun?"

"Mutlaka istiyorsan veririm. Ben söylemesem bile Pol Teyzen söyleyecektir zaten. O da seninle aynı şeyleri hissediyor."

"Sen öyle hissetmiyor musun?"

"Ben sizden daha yaşlıyım," dedi Kurt. "Benim yaşımda insan dünyaya biraz farklı bakıyor."

"Ben daha o kadar yaşlı değilim," dedi Garion. "Belki senin o zaman niyetlendiğin şeyleri yapamam, o yüzden onu öldürmekle yetineceğim." Ayağa kalktı ve öfkeden kudurarak volta atmaya başladı.

"Seni bundan vazgeçiremem herhalde," dedi Kurt, "ama eminim her şey bittikten sonra sen de farklı hissedeceksin."

"Hiç sanmam," dedi Garion volta atmaya devam ederek.

"Göreceğiz," dedi Kurt.

"Bana anlattığın için sağol dede," dedi Garion.

"Er geç öğrenecektin," dedi ihtiyar; "başkasından tahrif edilmiş bir şekilde duymandansa benden öğrenmen daha iyi."

"Başkası derken Pol Teyzeyi mi kastediyorsun?"

"Polgara sana kasten yalan söylemez," dedi Kurt; "ama o meseleyi benden daha kişisel alıyor. Bu da bazen bakışını bozabiliyor. Bense her şeye

uzun vadeli bakmayı tercih ederim." Alayla güldü. "Herhalde bu şartlar altında başka türlü bakmam da mümkün değil."

Garion beyaz saçları ve sakalları sabah ışığında parlıyormuş gibi duran ihtiyara bakarak, "Ebediyen yaşamak nasıl bir şey dede?" diye sordu.

"Bilmem," dedi Kurt. "Ebediyen yaşamadım ki."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayatın niteliği çok farklı değil," dedi Kurt. "Hepimiz gerektiği kadar yaşıyoruz. Benim yapmam gereken şey çok uzun sürdü, hepsi bu." Birden ayağa kalkarak, "Bu muhabbet kasvetli bir hal almaya başladı," dedi.

"Bu yaptığımız şey çok önemli, değil mi?" diye sordu Garion.

"Şu anda dünyadaki en önemli şey," dedi Kurt.

"Galiba size pek bir faydam dokunmayacak," dedi Garion.

Kurt bir süre yüzüne baktı, sonra kolunu omuzuna atarak, "Bence her şey sona ermeden epeyce şaşıracaksın Garion," dedi.

Sonra dönüp geminin pruvasından, sağlarından geçip gitmekte olan karlı Çerek sahillerine baktılar; kürekçiler küreklere asılmış, onları güneye, Camaar'a ve Camaar'ın ötesinde onları bekleyen şeylere doğru götürüyordu.

Son

Belgariad'ın birinci kitabı burada sona eriyor. İkinci Kitap olan Büyücüler Kraliçesi, Garion'un tehlikeli büyü güçlerini ve arayışlanmn hedeflerinden biri olan mirasını anlatıyor.

Dipnotlar

[1] Bu öykünün Önsöz'de kullanılan uyarlamaya benzeyen çeşitli kısaltılmış, daha az resmi versiyonları mevcuttur.